Ὀρθόδοξος Τύπος

ἑβδομαδιαία ἔκδοσις τῆς Πανελληνίου Ὀρθοδόξου Ἑνώσεως (Π.Ο.Ε.)

ΠΛΗΡΩΜΕΝΟ ΤΕΛΟΣ Ταχ. Γραφείο ΚΕΜΠΑ Αριθμός Αδείας 3645 ΚΩΔΙΚΟΣ 013053

PRESS POST X+7 ΕΛΤΑ Hellenic Post

ΕΤΗΣΙΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ: ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: ΕΥΡΩ 50,00. ΚΥΠΡΟΥ: ΕΥΡΩ 90,00. ΕΥΡΩΠΗΣ: ΕΥΡΩ 90,00. ΑΜΕΡΙΚΗΣ ΚΑΙ ΑΛΛΩΝ ΧΩΡΩΝ: ΕΥΡΩ 100,00. ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ: ΕΥΡΩ 1,20

ΙΔΡΥΤΗΣ † Ἀρχιμ. Χαράλαμπος Δ. Βασιλόπουλος | 23 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 2016 Σύλληψις τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου, Ἀνδρέου Μάρτυρος, Ἰωάννου, Πέτρου, Ἀντωνίου Μαρτύρων, Νικολάου Νεομάρτυρος | ΕΤΟΣ ΝΣΤ΄ ΑΡΙΘΜΟΣ ΦΥΛΛΟΥ 2132

Ἀποκλειστικόν! Τί ἀναφέρει ἡ «ἀπόρρητος» ἔκθεσις διὰ τὴν Σύνοδον τῆς Κρήτης;

Παραδέτομεν ἀποκλειστικῶς τὴν ἔκθεσιν τοῦ Καθηγουμένου τῆς Ἱ. Μ. Σταυρονικήτα Πανοσ. Ἀρχιμ. Τύχωνος καὶ ἐν συνεχείᾳ σχολιάζομεν:

Ἐν Ἁγίῳ Ὄρει τῇ 21-7-2016

Πρὸς τὴν σεβαστὴν Ἱερὰν Κοινότητα τοῦ Ἁγίου Ὄρους, εἰς Καρυὰς

Τὴν Ὑμετέραν Πανοσιολογιότητα ἀδελφικῶς ἐν Κυρίῳ κατασπαζόμεθα,

Συμφώνως πρὸς τὴν ἐντολὴν τῆς Ἐκτάκτου Διπλῆς Ἱερᾶς Συνάξεως (202ας Συνόδου), μετέβην εἰς Κρήτην, ἀπὸ τῆς 15ης Ἰουνίου μέχρι τῆς 26ης συμφώνως πρὸς τὸ πρόγραμμα τὸ ὁποῖον μοῦ ἐστάλη ἀπὸ τὴν Ἀρχιγραμματείαν, διὰ τὰς ἐργασίας τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Πανορδοδόξου Συνόδου, ὡς σύμβουλος τῆς ἀντιπροσωπίας τοῦ Σεπτοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου.

Ἡ ἰδιότης αὐτὴ τοῦ συμβούλου κατὰ τὴν πρόοδο τῶν ἐργασιῶν τῆς Ἁγίας Συνόδου ἐφάνη ὅτι ἦτο τιμητικὴ - συμβολική, καθόσον δὲν μᾶς ἀνετέθη κάποια τυχὸν ἁρμοδιότης καὶ δὲν μᾶς ἐζητήθη ἡ συμμετοχή μας εἰς σχετικὴν τινα διεργασίαν. Εἴχομεν ὅμως τὴν δυνατότητα τῆς πλήρους συμμετοχῆς εἰς τὰς ἐργασίας τῆς Ἁγίας Συνόδου καὶ τὰς σχετικὰς ἐκδηλώσεις. Συνέπεια τούτου ἦτο ἡ συναναστροφὴ μετὰ τῶν μελῶν ὄχι μόνον τῆς Πατριαρχικῆς ἀντιπροσωπίας, ἀλλὰ καὶ αὐτὰς τῶν ἄλλων Ἐκκλησιῶν. Εἶχα λοιπὸν τὴν εὐκαιρία νὰ γνωρίσω καὶ νὰ ἐπικοινωνήσω μὲ πλῆθος Ἀρχιερέων, νὰ λάβω τὴν εὐχή τους καὶ συγχρόνως νὰ γίνω ἀποδέκτης τοῦ πρὸς τὸ Ἁγιώνυμον Ὄρος σεβασμοῦ των, ἀλλὰ καὶ τῶν προσδοκιῶν των διὰ τὴν συνέχισιν τῆς ἐμπράκτου ὑποδειγματικῆς πνευματικῆς ζωῆς καὶ ἀκτινοβολίας αὐτῆς πρὸς τὸν ἐν ποικίλαις περιστάσεσιν εὑρισκόμενον κόσμον. Ἐπίσης διεπίστωσα τὴν ἁπλότητα καὶ ἀνεπιτήδευτον καταδεκτικότητα τῶν περισσοτέρων ἐξ αὐτῶν, καθὼς καὶ τὴν μετ' αὐτῶν ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ κοινωνίαν, συννενόησιν καὶ ταυτότητα προσεγγίσεως ἐν πολλοῖς τῶν θεμάτων τῆς Ἁγίας Συνόδου, ἀλλὰ καὶ πολλῶν ἄλλων.

Ἡ εὐσυνειδησία αὐτὴ καὶ συνέπεια πρὸς τὴν ἰδιότητα τοῦ Ὀρθοδόξου Ἀρχιερέως ἦτο ἐμφανὴς εἰς τὴν συντριπτικὴν πλειοψηφίαν τῶν μελῶν τῆς Ἁγίας Συνόδου, ὥστε νὰ γίνεται πλέον ἀντιληπτὴ καὶ φανερή, ἡ ἀδυναμία τινῶν ἐξ αὐτῶν νὰ συλλάβουν καὶ νὰ ἐκφράσουν διακριτικὰ καὶ ἐπίκαιρα τὸν θεολογικὸν λόγον, καθὼς καὶ ἡ ἔντονη ἐπήρεια τινῶν ἐκ τοῦ κοσμικοῦ φρονήματος. Ὅμως εἰς κανένα δὲν δυνάμεθα νὰ ἀποδώσωμε, τουλάχιστον δὲν ἄφησεν κανεὶς νὰ ἐννοηθῇ κάτι ἀνάλογο, διάθεσιν ἢ πρόθεσιν σχετικοποιήσεως τῆς Ὀρθοδόξου Πίστεως καὶ ἰδιαίτερα ὅσον ἀφορᾷ τὸν διάλογο

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 6ην ΣΕΛ.

Ἀποκαλύπτομεν ὅτι τὰ κείμενα τοῦ Κολυμβαρίου εἶναι παρηλλαγμέναι ἀντιγραφαὶ παπικῶν ἐγκυκλίων

ΑΓΙΟΡΕΙΤΙΚΗ ΕΞΙΧΝΙΑΣΙΣ ΣΥΝΟΔΙΚΩΝ ΚΡΙΜΑΤΩΝ

Οἱ Ἱεράρχαι ἐξηπατήθησαν! Ὁ Σεβ. Περγάμου δὲν ἦτο μόνον τελικὸς κριτὴς τῶν κειμένων, ἀλλὰ ὑπέβαλεν εἰς τοὺς Ἐπισκόπους τὴν ἔγκρισιν τῆς θεολογίας του. Διατί ἀφηρέθησαν αἱ Σύνοδοι τοῦ 1722 καὶ 1727 ἀπὸ τὸν κατάλογον τῶν «Μεγάλων Συνόδων»; Διατὶ τὰ κείμενα καταγγέλλουν κοινωνικὰ προβλήματα, ἀλλὰ ὄχι ἐκείνους ποὺ τὰ δημιουργοῦν;

Τοῦ ***μοναχοῦ π. Ἐπιφανίου Καψαλιώτου***

Τὰ κείμενα τῆς ΑκΜΣ

Οἱ Οἰκουμενικοῦ χαρακτήρα ἐκκλησιαστικὲς σύνοδοι ἤδη εἴδαμε ὅτι χαρακτηρίζονται ὡς τέτοιες[16], καὶ γιὰ τὴ σημασία τους στὴν ἐπίλυση κρισίμων ζητημάτων σχετικῶν πρὸς τὴν ὀρθόδοξο πίστη καὶ θεολογία, τὰ ὁποῖα καὶ κατεγράφοντο στὶς ἀποφάσεις καὶ τοὺς δογματικοὺς ὅρους τους. Εἶναι τὰ τελικὰ κείμενα δηλαδή, βάσει τῶν ὁποίων κρίνεται ἢ κατακρίνεται μία σύνοδος καὶ μάλιστα ὅταν αὐτὴ ἔχει ἀξιώσεις καθολικοῦ κύρους.

Ἡ πρώτη, γενικοῦ χαρακτήρα, ἐπισήμανση ποὺ ὀφείλει νὰ γίνει βασίζεται στὸ γεγονὸς ὅτι ἡ σύναξη τῆς Κρήτης ἀποτελεῖ τὸ τέρμα μιᾶς πορείας σχεδὸν 90 ἐτῶν προσυνοδικῶν διεργασιῶν, διασκέψεων καὶ προβληματισμοῦ ἐπὶ ἑνὸς ἐξαιρετικὰ εὐρέως καταλόγου θεμάτων, στὴ συντριπτική τους πλειοψηφία οἰκουμενιστικοῦ περιεχομένου· αὐτὸς ἄλλωστε ἦταν ὁ ἀνέκαθεν προβεβλημένος χαρακτήρας της: ἡ προσαρμογὴ τῆς Ἐκκλησίας στὰ νέα οἰκουμενι(στι)κὰ δεδομένα, ὅπως βεβαίως αὐτὰ εἶχαν σχηματοποιηθεῖ ἀπὸ τὶς δυνάμεις ποὺ βρίσκονταν (καὶ συνεχίζουν νὰ βρίσκονται) πίσω ἀπὸ τὸν Οἰκουμενισμό. Εὔλογο εἶναι λοιπὸν καὶ ἀναμενόμενο, στὰ τελικὰ κείμενα τῆς Κρήτης νὰ ἔχουν ἐνσωματωθεῖ ἀκροθιγῶς μέν, (λόγῳ τοῦ γενικόλογου καὶ περιοριστικοῦ χαρακτήρα τους), ἀλλὰ ἐναργῶς, ὅλες αὐτὲς οἱ θέσεις ποὺ συναποτελοῦν καὶ τὸν πυρήνα τοῦ Οἰκουμενισμοῦ. Ἡ πληρέστερη κατανόηση τῶν ὅσων ἔγιναν καὶ ἀποφασίστηκαν στὴν Κρήτη θ᾽ἀπαιτοῦσε καὶ τὴν ἐξέταση κειμένων ποὺ ἐμφανίστηκαν στὸ περιθώριο τῶν ἐργασιῶν τῆς συνόδου καὶ τὰ ὁποῖα κοινοποιήθηκαν ἰδίως στὰ ἠλεκτρονικὰ μέσα ἐνημέρωσης. Ἐπίσκοποι καὶ θεολόγοι ἀντίθετοι πρὸς τὴ κατεύθυνση καὶ τὸ χαρακτήρα τῆς συνόδου ἐπιχειρηματολόγησαν κατὰ αὐτῆς. Ὡς ἀπάντηση, ἐπίσκοποι (Φαναριῶτες) καὶ οἰκουμενιστὲς λαϊκοὶ θεολόγοι, ἐτοποθετήθησαν ἐπὶ τῶν κατηγοριῶν, κάνοντας τὶς δικές τους ἐκτιμήσεις, μὲ τὴν ὅποια ἐπιχειρηματολογία. Ἐν πολλοῖς εἶναι αὐτὲς οἱ τοποθετήσεις ποὺ κάνουν εὐκρινέστερη τὴν εἰκόνα τῆς συνόδου καὶ τῶν πρωταρχικῶν σκοπῶν της, καθὼς προέρχονται, ὅπως εἴπαμε, ἀπὸ φαναριῶτες ἐπισκόπους οἱ ὁποῖοι συνάμα εἶναι καὶ καθηγητὲς πανεπιστημίου.[17]

Α΄. Ἐγκύκλιος, Μήνυμα, Ἀποστολὴ

Τὸ κεντρικὸ κείμενο τῆς Κρήτης εἶναι ἡ "ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας", καὶ μαζὶ μὲ τὴ συντομευμένη ἐκδοχή της, τὸ "ΜΗΝΥΜΑ Τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας" συναποτελοῦν ἀφ᾽ἑνὸς τὴν ἐπιτομὴ τῶν ἓξι τελικῶν κειμένων-ἀποφάσεων, ἀφ᾽ ἑτέρου διαμορφώνουν, καθορίζουν καὶ οὐσιαστικὰ ἐπιβάλλουν τὸ ὅλον τῶν βασικῶν ζητημάτων ἐπὶ τῶν ὁποίων θὰ κινηθοῦν οἱ μετὰ τὴ σύναξη τῆς Κρήτης ὑπογράψαντες καὶ οἱ Ἐκκλησίες τους. Στὴ συνάφεια αὐτὴ θὰ γίνει ἀναφορὰ καὶ στὸ κείμενο "Ἡ ΑΠΟΣΤΟΛΗ τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐν τῷ συγχρόνῳ κόσμῳ" [18].

α΄. Ἡ ΑκΜΣ ὡς "αὐθεντικὴ μαρτυρία τῆς πίστεως"

Ἡ αὐτοσυνειδησία τῆς ΑκΜΣ εἶναι ὅτι "ἀποτελεῖ αὐθεντικὴν μαρτυρίαν τῆς πίστεως" καθὼς θεωροῦν οἱ συμμετέχοντες ὅτι "στοιχοῦμεν τῇ παραδόσει τῶν Ἀποστόλων καὶ Πατέρων ἡμῶν" καὶ τέλος ὅτι "θεολογοῦντες «ἀλιευτικῶς», ἤγουν ἀποστολικῶς πρὸς τοὺς ἀνθρώπους ἑκάστης ἐποχῆς" μεταδίδουν τὸ "Εὐαγγέλιον τῆς ἐλευθερίας «ἡ Χριστὸς ἡμᾶς ἠλευθέρωσεν» (Γαλ. ε΄,1)". Μᾶς διαβεβαιώνουν τέλος ὅτι, "Ἡ Ἐκκλησία δὲν ζῇ διὰ τὸν ἑαυτόν της. Προσφέρεται δι᾽ὁλόκληρον τὴν ἀνθρωπότητα...".

Τὸ νὰ στοιχεῖ τις στὴν παράδοσιν τῶν ἁγίων Ἀποστόλων καὶ πάντων τῶν ἁγίων, σημαίνει νὰ τηρεῖ πάντα ὅσα ἐνετείλατο ὁ Ἰησοῦς Χριστός, ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ (βλ. Μτ. 28,20) καὶ οἱ μετ᾽αὐτὸν Ἀπόστολοι (πρβ. Α΄ Κορ. 14,37) καὶ πάντες οἱ ἐπόμενοι αὐτῶν Πατέρες, διότι ἄλλως: "*Ἅπαντα τὰ παρὰ τὴν ἐκκλησιαστικὴν παράδοσιν καὶ ὑποτύπωσιν καὶ διδασκαλίαν τῶν ἁγίων καὶ ἀοιδίμων πατέρων ἡμῶν* ***καινοτομηθέντα*** *καὶ* ***πραχθέντα*** *καὶ μετὰ τοῦτο πραχθησόμενα,* ***ἀνάθεμα***", ὅπως ἐπίσης: "*Τοῖς ἐν καταφρονήσει τιθεμένοις τοὺς ἱεροὺς καὶ θείους κανόνας τῶν ἁγίων καὶ ἀοιδίμων πατέρων ἡμῶν, οἳ καὶ τὴν Ἐκκλησίαν ὑπερείδουσι καὶ ὅλην τὴν χριστιανικὴν πολιτείαν κοσμοῦντες πρὸς θείαν ὁδηγοῦσιν εὐσέβειαν,* ***ἀνάθεμα***"[19]. Τελικῶς οἱ μέλλοντες νὰ μαρτυρήσουν, ὑπὸ τῶν ὀργάνων τοῦ ἀποστάτου πατριάρχου Ἰωάννου Βέκκου, Ἁγιορεῖτες Πατέρες μᾶς τονίζουν: "*Ὁ γὰρ τῆς ὑγιοῦς πίστεως καὶ τὸ βραχὺ ἀνατρέπων τῷ παντὶ λυμαίνεται*"[20].

Ὄντως, ἡ διαχρονικὴ μαρτυρία τῶν δοχείων τοῦ ἁγίου Πνεύματος ἀποσκοποῦσε στὴ διαφύλαξη ἕως κεραίας (πρβ. Μτ. 5,18) τῆς παραδεδομένης πίστεως, τοῦ ἀπολύτου θεμελίου τῆς σωτηρίας, ταὐτὸν εἰπεῖν, τῆς Ἐκκλησίας (Μτ. 16, 18). Ἡ Ἐκκλησία ἔχουσα κεφαλὴ τὸν Χριστόν, "τὸν τῆς πίστεως ἀρχηγὸν καὶ τελειωτήν" (Ἑβρ. 12, 2), εἶναι τὸ ἀεὶ ζωοποιούμενον ὑπ᾽ Αὐτοῦ σῶμα (πρβ. Κολ. 1,18), καὶ καθὼς περιγράφει ὁ ἱερὸς Καβάσιλας "Τᾷ δὲ μέλῃ συνῆπται μὲν τῇ κεφαλῇ καὶ ζῇ τῷ συνῆφθαι καὶ διαιρεθέντα ἀποθνήσκει"[21]. Τοῦτο μᾶς θυμίζει συνειρμικὰ καὶ τὸ λεχθὲν κατὰ τὴν διάρκεια τῆς Α΄ πράξης τῆς Ζ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου: "*Ἰωάννης ὁ θεοφιλέστατος τοποτηρητὴς τοῦ ἀποστολικοῦ θρόνου τῆς ἀνατολῆς εἶπεν·* ***ἡ αἵρεσις χωρίζει ἀπὸ τῆς ἐκκλησίας πάντα ἄνθρωπον****. Ἡ ἁγία σύνοδος εἶπε· τοῦτο εὔδηλόν ἐστιν*"[22]. Ἡ εἰκόνα εἶναι σαφής· πίστις καὶ ζωὴ συνδέονται ἄρρηκτα, "*ἐγὼ εἰμὶ ἡ ἀνάστασις καὶ ἡ ζωή. ὁ πιστεύων εἰς ἐμέ, κἂν ἀποθάνῃ ζήσεται*" (Ἰω. 11,25-26), εἶναι ὁ χωρισμὸς τοῦ ἑνὸς ἀπὸ τοῦ ἄλλου ποὺ ἐπιφέρει τὸ πνευματικὸ θάνατο. Ἡ φανέρωση αὐτῆς τῆς ζωῆς, ποὺ εἶναι ἡ ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας, μαρτυρεῖται καὶ ἀπαγγέλλεται ἱεραποστολικῶς (πρβ. Α΄ Ἰω. 1,2) κατὰ θέλησιν Θεοῦ καὶ ὄχι ὅπως ἕκαστος νομίζει (Ἰω. 12,49) διότι εἶναι συνολικὴ ἡ μαρτυρία τῆς ζωῆς, λόγῳ καὶ ἔργῳ, ἐκφαίνεται δὲ ὡς ὁδὸς καὶ **ἀλήθεια** (Ἰω. 14,6)· ἐν Χριστῷ εὐαγγελίζεται ὁ κόσμος τὴν ἀλήθεια, καὶ ὀφείλει ὡς "*μάρτυς τῶν τοῦ Χριστοῦ παθημάτων*" (Α΄ Πτ. 5,1) ὁ εὐαγγελίζων ὡς οὐκ ἀρνούμενος τὴν πίστιν (Ἀπ. 2,13), νὰ φανερώνει τὸν ἀληθινὸν Θεὸν Ἰησοῦν Χριστόν, ὁ ὁποῖος εἶναι κατ᾽ἐξοχὴ πρῶτος καὶ μόνος "*ὁ μάρτυς ὁ πιστὸς καὶ ἀληθινός*" (Ἀπ. 3,14).

Βάσει τῶν ἀνωτέρω, ἀκροθιγῶς ἐκτεθέντων, νοεῖται ἡ μαρτυρία τῆς Ἐκκλησίας στὸ κόσμο, ὡς στοιχοῦσα στὴν ἀποστολικοπατερικὴ ἁγιοπνευματικὴ παράδοση, ἡ ὁποία ὀρθῶς περιγράφεται ὡς *παρακαταθήκη*. Ἡ διαφύλαξις τῆς παρακαταθήκης (πρβ. Α΄ Τιμ. 6,20) συνιστᾶ καὶ τὴν αὐθεντικότητα τοῦ μηνύματος τῆς Ἐκκλησίας πρὸς τὸν κόσμο, καὶ δὲν δύναται νὰ συμβεῖ παρὰ μόνο ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ (Β΄ Τιμ. 1,14), καὶ ὄχι βεβαίως μὲ μετανεωτερικές (ψευδο)ἐπιστημονικὲς κατασκευές... Εἶναι αὐτὴ ἡ διάκριση μεταξὺ αὐθεντικότητας καὶ μή, ὀρθοδοξίας καὶ αἱρέσεως, ποὺ κάνει ὁ ἐν ἁγίοις ὁμολογητὴς Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως Νικηφόρος ἀναφορικὰ μὲ τὴν τήρηση τῆς παρακαταθήκης: "*εἰσὶν* ***δὲ σοφοὶ ἀπὸ μόνου τοῦ βούλεσθαι καὶ σοφίας δίχα****, ἵνα τὴν προφητικὴν ἀρὰν ἐθελούσιον ἐφ᾽ ἑαυτοῖς ἐπιστάσωνται, καὶ ἐπιστήμονες τῷ οἴεσθαι (οὐ γὰρ τῷ εἶναι), ἐπιλήσμονες δὲ ὡς ἀληθῶς ὧν πρὶν μεμύηνται καὶ πεπείρανται, ὡμολόγησάν τε καὶ προέστησαν θείων δογμάτων, ὡς ἂν τὸ εὐπαράφορον καὶ εὐπαρακόμιστον τῆς ἀγεννοῦς ψυχῆς ἐφ᾽ ἃ μὴ προσῆκεν ἐμφανῶς στηλιτεύηται, ὁπότε* ***τὴν πιστευθεῖσαν αὐτοῖς καλὴν παρακαταθήκην ἀφυλάκτως προΐδωκαν, ἧς καὶ τὸ μικρὸν παρεωραμένον καὶ ἀτημέλητον κινδυνῶδές τ᾽ἂν εἴη καὶ σφαλερώτατον***"[23].

β΄. "Ἡ Ἐκκλησία δὲν ζῇ διὰ τὸν ἑαυτόν της"

Ἔχοντας σκιαγραφήσει στ᾽ ἀνωτέ-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

Ἀναγκαία ἡ ἀληθὴς ἑνότης*

Τοῦ ***πρωτοπρεσβυτέρου π. Γεωργίου Δ. Μεταλληνοῦ***

Ἀπὸ τὸ 1999 καθιερώθηκε, μὲ τὴ Χάρη τοῦ Θεοῦ καὶ τὶς εὐχὲς τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, ὁ Ἑσπερινὸς τῆς 17ης Αὐγούστου καὶ ἡ ἑπετειακὴ Ὁμιλία. Ὅλες στρέφονται γύρω ἀπὸ τὸν Ἀπόστολο Παῦλο καὶ τὸ ναυάγιο του τὸ ἔτος 59 μ.Χ. στὴν Μελίτη τῶν Πράξεων (κεφ. 28, 1), ποὺ δὲν εἶναι ἄλλη ἀπὸ τὸ νησί μας, τὴν Κεφαλληνία. Αὐτὸ ἀπέδειξε μὲ τὶς σπουδαῖες μελέτες του ὁ Καθηγητὴς Βάρνεκε καὶ ἐπιβεβαιώθηκε μὲ τὰ Συνέδρια γιὰ τὸ θέμα αὐτό, ποὺ συνεκάλεσε ὁ μακαριστὸς Μητροπολίτης μας κυρὸς Σπυρίδων (†2015). Σήμερα ὁ κόσμος γνωρίζει τὴν ταύτιση τῆς Μελίτης μὲ τὴν Κεφαλληνία, ποὺ εἶναι ἡ μεγάλη προσφορὰ στὴν ἐπιστήμη τοῦ Καθηγητοῦ κ. Βάρνεκε. Καὶ ἡ Πεσάδα, ποὺ ἀπὸ πολλοὺς αἰῶνες εἶχε Ναὸ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, καὶ εἶναι ἔτσι στενὰ συνδεδεμένη μὲ τὸν Ἀπόστολο καὶ φωτιστὴ τῆς Νήσου μας, ἔχει καὶ σήμερα τὴν εὐλογία στὸ νέο αὐτὸ καὶ περικαλλή, θὰ ἔλεγα, Ναὸ τοῦ Ἀποστόλου, ποὺ ἀνήγειραν τὰ εὐσεβῆ τέκνα της, νὰ πανηγυρίζει τὸν ἐρχομὸ τοῦ Ἀπ. Παύλου στὴν Κεφαλληνία, καὶ νὰ διδάξει σ᾽ αὐτὴν τὸ Εὐαγγέλιο τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, μετὰ τὴν διάσωσή του. Ὁ κ. Βάρνεκε εἶναι καὶ αὐτὴ τὴν χρονιὰ μαζί μας, ἀφοῦ ἀπὸ ἐτῶν περνᾶ ἐδῶ τὶς διακοπές του μὲ τὴν οἰκογένειά του.

Ἐφέτος ὁ Ἑσπερινὸς ἔχει τὴν ἰδιαίτερη εὐλογία νὰ χοροστατεῖ σ᾽ αὐτὸν ὁ νέος Μητροπολίτης μας κ. Δημήτριος, Καθηγητὴς Πανεπιστημίου καὶ γνωστὸς ἐπιστήμονας ὁ Δεσπότης μας, δὲν ἦταν δυνατὸ νὰ μὴ συλλάβει τὴ σημασία τοῦ ναυαγίου καὶ τῆς διάσωσης τοῦ Ἀπ. Παύλου στὴν Κεφαλονιά, ἀλλὰ καὶ νὰ μὴ ἀναλάβει, μὲ ὅλη τὴν ὑπευθυνότητα, τὴν σκυτάλη ποὺ παρέλαβε καὶ στὸ θέμα αὐτὸ ἀπὸ τὸν μακαριστὸ Σπυρίδωνα καὶ τὸν ἐπίσης μακαριστὸ Μητροπολίτη Γεράσιμο, ποὺ ὡς πρωτοσύγκελλος δὲν ἔπαυσε νὰ στηρίζει τὴν σχετικὴ μὲ τὸν Ἀπ. Παῦλο ἐργασία. Αἰωνία ἡ μνήμη τῶν Μητροπολιτῶν Σπυρίδωνος καὶ Γερασίμου, καὶ ὁ Θεὸς νὰ χαριτώνει τὸν νέο καὶ πολλὰ καλὰ ὑποσχόμενο Ποιμενάρχη μας, κ. Δημήτριο. Εἰς πολλὰ ἔτη, Δέσποτα!

1. Ὁ λόγος γιὰ τὴν ἑνότητα τῶν Χριστιανῶν στὴν ἐποχή μας ἀγγίζει τὶς λεπτότερες χορδὲς κάθε χριστιανικῆς καρδιᾶς. Διότι ἀναφέρεται στὸ κέντρο τῆς ζωῆς τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς ἀποστολῆς της στὸν κόσμο. Ἡ σπουδαία ἐκείνη εὐχὴ καὶ συνάμα ὑποθήκη τοῦ Χριστοῦ μας κατὰ τὸν Μυστικὸ Δεῖπνο καὶ τὴν ἀρχιερατικὴ προσευχή του: «... ἵνα πάντες ἕν ὦσιν» (Ἰω. 17,21) ἔγινε καθημερινὴ προσευχή μας κατὰ τὴν λειτουργική μας σύναξη: «καὶ ὑπὲρ τῆς τῶν πάντων ἑνώσεως τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν». Ἐπιβεβαιώνεται, ἔτσι, πανηγυρικὰ τὸ γεγονὸς τοῦ πόθου καὶ τῆς ἀνάγκης ἐκκλησιαστικῆς ἑνότητας. Αὐτὸ γίνεται περισσότερο αἰσθητό, ὅταν βλέπουμε τὸ δρᾶμα τοῦ διαιρεμένου χριστιανικοῦ κόσμου καὶ τῶν ποικιλώνυμων ἑνωτικῶν προστα-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 5ην ΣΕΛ.

Ποίους τρόπους δύναται νὰ μετέλθη ὁ ἀντισυνοδικὸς ἀγών;

Τὸ διάστημα μετὰ τὴν ἀντικανονικὴν Σύνοδον τῆς Κρήτης παρατηροῦνται σπασμωδικαὶ ἐνέργειαι τῶν διαφωνούντων καὶ σιγὴ ἰχθύος τῶν συμπραξάντων. Ἀκόμη καὶ τὰ δημοσιευθέντα ὑπομνήματα ἀπὸ τοὺς μὴ ὑπογράψαντας ἓν μόνον κείμενον, οἱ ὁποῖοι ὑπῆρξαν συμπράξαντες καὶ μερικῶς μόνον διαφωνήσαντες, ἦσαν ἁπλῶς διαπιστωτικὰ ἄνευ προτάσεων καὶ δι᾽ αὐτὸ δὲν εὗρον συνέχειαν. Οἱ περισσότεροι τηροῦν στάσιν ἀναμονῆς παρατηροῦντες ἢ προσδοκῶντες τὰς ἑπομένας κινήσεις τοῦ ἰσχυροῦ κρίκου, τοῦ Πατριαρχείου τῆς Μόσχας. Τὸ Πατριαρχεῖον Κων/πόλεως ἀπεφάσισε νὰ προχωρήσῃ τάχιστα εἰς μίαν Σύνοδον προκειμένου ἀφ᾽ ἑνὸς νὰ μὴ ὑπάρξῃ πρὸ αὐτῆς ὁ χρόνος διεξοδικῆς συζητήσεως τοῦ τρόπου συγκλήσεως τῆς Συνόδου καὶ τῶν κειμένων της, ἀφ᾽ ἑτέρου μετὰ ἀπὸ αὐτὴν νὰ προκληθοῦν ἐν θερμῷ βεβιασμέναι καὶ ἐνθουσιώδεις ἀντιδράσεις, ὥστε αὐταὶ συντόμως νὰ καταπαύσουν. Ἀπαιτεῖται μεγάλη περισυλλογὴ εἰς αὐτὸ τὸ θέμα. Συνάξεις χωρὶς προετοιμασίαν, διακοπὴ μνημοσύνου τοῦ Πατριάρχου, ἀποτείχισις καὶ ἄλλα παρόμοια μέτρα δὲν θὰ ἀποφέρουν τίποτε ἐκκλησιαστικῶς, ἐὰν προηγουμένως δὲν ὑπάρξῃ ἐνδελεχὴς στάθμισις τοῦ πολυσυνθέτου προβλήματος, τὸ ὁποῖον εὑρίσκεται εἰς ἐξέλιξιν. Θὰ ἀποτελέσῃ μεγίστην ἐπιτυχίαν τῶν ὑπερασπιστῶν τῆς Συνόδου, ἂν τελικῶς μὲ τὸν ἕνα ἢ τὸν ἄλλον τρόπον ἀπομονωθοῦν ὅσοι ἔχουν ὄντως τὴν δυνατότητα νὰ συνεισφέρουν εἰς τὸν ἀγῶνα. Ἡ ἐπιτυχία πχ. τῆς διακοπῆς τοῦ μνημοσύνου ἐπὶ Ἀθηναγόρου ὠφείλετο εἰς τὸ ὅτι αὐτὴ ἔγινε

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 5ην ΣΕΛ.

«Ὅσα γίνονται πίσω ἀπὸ τὶς βαριὲς κουρτίνες»

Τὸ Μασονικὸν Παρασκήνιον ὡς «ὑπομόχλιον» τῆς Ἱστορίας. Πῶς ἐδημιουργήθη ἡ «Κοινωνία τῶν Ἐθνῶν»;

Πάρα πολλὰ πράγματα τὰ ὁποῖα βλέπουμε νὰ συμβαίνουν στὸ προσκήνιο τῆς Ἱστορίας, σχεδιάστηκαν καὶ ἀποφασίστηκαν προηγουμένως στὸ ἀδιαφανές -γιὰ νὰ μὴ ποῦμε: στὸ **σκοτεινό**- παρασκήνιο, ὁ δὲ πολὺς κόσμος οὔτε ποὺ γνωρίζει πόθεν πηγάζουν αὐτὰ ἢ ἐκεῖνα ποὺ ἐκτυλίσσονται ἐνώπιόν του.

Πόσοι γνωρίζουν, λόγου χάρη, ποῦ, σὲ ποῖον χῶρο, ποίας χώρας καὶ ποίας πόλεως αὐτῆς **«εὗρε θαλπωρὴν»** τὸ «κίνημα τῶν Νεοτούρκων», ποὺ τόσο ἔβλαψε τὴν Ἑλλάδα;

Πόσοι γνωρίζουν ὅτι ἕνα ἰσχυρὸ **μέντιουμ** συνήργησε στὴν ἔκρηξη τῆς πρώτης μεγάλης ἐπαναστάσεως στὴ Ρωσία τοῦ 1905, ἡ ὁποία ἦταν ὁ προάγγελος τῶν μεγάλων ἐπαναστατικῶν γεγονότων στὴ Ρωσία τοῦ 1917 καὶ 1918;

Πόσοι ξεύρουν ὅτι πρὶν ἀπὸ πολλὰ χρόνια, ἕνα ἄλλο **μέντιουμ** συνήργησε εἰς τὸ νὰ γίνει ἕνας γνωστὸς Ἕλληνας τραπεζίτης τοῦ καιροῦ του Πρωθυπουργὸς τῆς Ἑλλάδος;

Πράγματι, πολλὰ ἀπὸ τὰ γεγονότα ποὺ κατὰ καιροὺς βλέπουμε στὸ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 5ην ΣΕΛ.

Τὸ ἀρνητικὸν ἀποτέλεσμα τῆς Συνόδου τῆς Κρήτης

Τοῦ ***πρωτοπρεσβυτέρου π. Διονυσίου Τάτση***

ΠΟΛΥΣ ΛΟΓΟΣ περὶ συνόδων μὲ ἀφορμὴ τὴ σύγκλιση τῆς «Ἁγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου» στὴν Κρήτη. Ὁ λαὸς ὅμως δὲν ἔχει μεγάλο ἐνδιαφέρον γιὰ τὰ θέματα ποὺ προβάλλονται. Νομίζει ὅτι αὐτὰ ἀφοροῦν τοὺς Πατριάρχες καὶ Ἀρχιεπισκόπους καὶ ὄχι τοὺς ἁπλοὺς ἀνθρώπους. Προφανῶς ὁ λαὸς χρειάζεται ἐνημέρωση, ἀλλὰ καὶ οἱ συνοδικοὶ ἀρχιερεῖς ἀφύπνιση, γιὰ νὰ βλέπουν τὰ πραγματικὰ προβλήματα καὶ νὰ ἀποφασίζουν μὲ βάση τὸ Εὐαγγέλιο, τοὺς Ἱεροὺς Κανόνες καὶ τὴν παράδοση τῆς Ἐκκλησίας. Καὶ ὄχι μὲ τὶς ἐπικρατοῦσες ἀντιλήψεις τῶν

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 4ην ΣΕΛ.

Ἡ Σύνοδος τῆς Κρήτης ἀπέθανε καὶ θάπτεται ἐκτὸς ὀρθοδόξου κοιμητηρίου

Τοῦ ***Ἁγιορείτου μοναχοῦ Νικολάου***

Σὲ αὐτὴ τὴν ἐποχὴ τῆς γενικῆς ἀποστασίας, ποὺ τὰ πάντα γύρω μας βιώνονται εἰκονικά, λόγῳ τοῦ καύσωνος τῆς ὑποκρισίας, σὲ αὐτὴ τὴν ἐποχὴ ἀποφασίστηκε νὰ συνέλθῃ ἡ λεγόμενη «Ἁγία καὶ Μ. Σύνοδος», μὲ φανερὰ ἐλλιπῆ ὄχι μόνο σ

Γεγονότα καὶ Σχόλια

Μνήμη Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου

ΣΤΙΣ 26 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ ἡ Ἁγία μας Ἐκκλησία ἑορτάζει λαμπρὰ τὴν Μετάσταση τοῦ Ἁγίου καὶ Εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου. Κι' αὐτὸ διότι ὁ Εὐαγγελιστὴς τῆς Ἀγάπης κατέχει ξεχωριστὴ θέση στὴ χορεία τῶν Ἁγίων Της. Ὑπῆρξε ὁ πλέον ὑψηλοβάμων ἱερὸς συγγραφέας τῶν περίφημων βιβλίων τῆς Ἁγίας Γραφῆς, τοῦ ὁμωνύμου Εὐαγγελίου καὶ τῶν τριῶν Καθολικῶν Ἐπιστολῶν καὶ τῆς Ἀποκαλύψεως. Εἶναι ὁ ἱερὸς συγγραφέας, στὸ ἔργο τοῦ ὁποίου στηρίχτηκε ἡ Ἐκκλησία, γιὰ νὰ διατυπώσει τὶς ὕψιστες θεολογικές Της ἀρχές, καθ' ὅτι ὁ ἴδιος ἔλαβε πρῶτος τὴν προσηγορία τοῦ Θεολόγου. Αὐτὸς ὑπῆρξε ὁ πρῶτος καὶ μεγάλος Θεολόγος τῆς Ἐκκλησίας. Καὶ σὲ αὐτὸν στηρίχτηκαν οἱ κατοπινοὶ Θεολόγοι. Αὐτὸς δίδαξε τὴν πνευματικὴ καὶ ἄϋλη φύση τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν πνευματική Του λατρεία. Θεωρεῖται ὁ εὐαγγελιστὴς τοῦ Θεοῦ Λόγου, δηλαδὴ τοῦ δευτέρου Προσώπου τῆς Ἁγίας Τριάδος, ὁ ὁποῖος «σὰρξ ἐγένετο» (Ἰωάν.1,14), προκειμένου νὰ λυτρώσει τὸ ἀνθρώπινο γένος ἀπὸ τὴ δουλεία τῆς ἁμαρτίας, τὴ φθορὰ καὶ τὸ θάνατο καὶ γι' αὐτὸ ἡ Ἐκκλησία μας τὸν προσονόμασε Θεολόγο. Στὰ ἱερὰ συγγράμματά του εἶναι ἔκδηλη ἡ προτροπή του γιὰ ἀγάπη στοὺς ἀνθρώπους, ὅπως τὴ δίδαξε ὁ Χριστός, γι' αὐτὸ καὶ ἀποκαλεῖται ὁ εὐαγγελιστὴς τῆς ἀγάπης. Ὁ Ἰωάννης θεωρεῖται ἐπίσης καὶ προφήτης, διότι στὸ θαυμαστὸ βιβλίο του, τὴν Ἀποκάλυψη, προλέγει τὴν ὁλοκληρωτικὴ συντριβὴ τῆς δύναμης καὶ τῆς ἐξουσίας τοῦ διαβόλου καὶ τὸν τελικὸ θρίαμβο τοῦ Χριστοῦ καὶ τῶν πιστῶν Του. Ἅγιε Ἰωάννη, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν!

Προωθοῦν τὸν σοδομισμὸν εἰς τὰ παιδιὰ μέσῳ τοῦ θεάματος!

ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ μόνον ἡ ἀπόπειρα μύησης τῶν ἀθῴων παιδιῶν στὸ σατανισμὸ καὶ τὴν ἐξοικείωσή τους μὲ τὸν ἀποκρυφισμό, ἀλλὰ καὶ ἡ ἐξοικείωσή τους μὲ τὸν σοδομισμό! Δεῖτε πῶς, μέσῳ τοῦ θεάματος, προωθοῦν τὴν δαιμονικὴ ὁμοφυλοφιλία στὰ παιδιά: «Τὸ παιδικὸ τηλεοπτικὸ δίκτυο Nickelodeon θὰ παρουσιάσει ἕνα διὰ-φυλετικὸ γκέϊ ζευγάρι στὴν σειρὰ κινουμένων σχεδίων "The Loud House". Ἡ σειρά, ἡ ὁποία ἐπικεντρώνεται γύρω ἀπὸ τὴ ζωή τοῦ Lincoln Loud καὶ τὶς δέκα ἀδελφές του, θὰ εἶναι ἡ πρώτη ἐκπομπὴ τῆς Nickelodeon στὴν ἱστορία ποὺ θὰ δείχνει ἕνα "παντρεμένο" ζευγάρι ἀτόμων τοῦ ἰδίου φύλου. Τὸ ζευγάρι, ποὺ ἔκανε τὸ "ντεμποῦτο" του στὶς 20 Ἰουλίου, εἶχε "μεγάλη ἐπιτυχία". Στὸ ἐπεισόδιο, ὁ μικρὸς Πρωταγωνιστὴς Λίνκολν, προσκαλεῖ τὸν φίλο του Κλάϊντ νὰ μείνει σπίτι του γιὰ ἕνα βράδυ. Ὁ Κλάϊντ ἔρχεται στὸ σπίτι μὲ τοὺς δύο "μπαμπάδες", ὅπου ὁ ἕνας εἶναι λευκὸς καὶ ὁ ἄλλος μαῦρος» (Ἰστολ. redskywarning.blogspot.gr)! Μέσῳ λοιπὸν τοῦ θεάματος προσπαθοῦν νὰ σβήσουν ἀπὸ τὶς παιδικὲς ψυχὲς κάθε ἴχνος ἠθικότητας καὶ φυσιολογικῆς ζωῆς. Νὰ τὰ συνηθίσουν στὰ ἀνομολόγητα πάθη, ὅπως αὐτὸ τοῦ σοδομισμοῦ, τὸ ὁποῖο ἔχει καταλυτικὸ ρόλο στὴ διάλυση τῆς παραδοσιακῆς οἰκογένειας καὶ τῆς κοινωνίας. Στὸ ὄνομα δῆθεν τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς «ἐλεύθερης αὐτοδιάθεσης» προωθοῦν τὴν ὁμοφυλοφιλία, ἡ ὁποία θὰ εἶναι ἡ «ἠθικὴ» τῶν ἐσχάτων! Γονεῖς: ἀγρυπνεῖτε, σῷστε τὰ παιδιά σας!

Προώθησις τοῦ σοδομισμοῦ καὶ μέσῳ τῶν σχολείων!

Η ΠΡΟΩΘΗΣΗ τοῦ σοδομισμοῦ στὰ παιδιὰ γίνεται καὶ μέσῳ τῶν Σχολείων! Δεῖτε τὴν εἴδηση: «Ἕνα ἀκόμα σὸκ γιὰ τὰ ἤθη καὶ τὶς παραδόσεις ἔρχεται ἀπὸ τὴν "προοδευτική" Βρεττανία, ὅπου ἐλήφθη μιὰ ἀπόφαση, σύμφωνα μὲ τὴν ὁποία οἱ μαθητὲς 80 δημοσίων σχολείων θὰ μποροῦν νὰ φοροῦν φοῦστες, στὰ πλαίσια τῆς νέας πολιτικῆς γιὰ τὴν ταυτότητα φύλου, ἡ ὁποία πρόκειται νὰ ἐφαρμοστεῖ στὴ Χώρα, μὲ βάση τὴν ὁποία δὲν θὰ ὑπάρχουν διαχωρισμοὶ μεταξὺ ἀγοριῶν καὶ κοριτσιῶν, ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν. Μεταξὺ τῶν σχολείων στὰ ὁποῖα θὰ ἐφαρμοστεῖ τὸ πρόγραμμα, περιλαμβάνονται καὶ 40 δημοτικὰ σχολεῖα, προκειμένου νὰ γίνει "πειραματισμός" καὶ σὲ μικρότερες ἡλικίες. Τὴν ἴδια στιγμὴ στὴν Αὐστραλία ἔχουν ἤδη ἀρχίσει νὰ κυκλοφοροῦν σὲ δημοτικὰ σχολεῖα ἀφίσες, ποὺ παρουσιάζουν μικρὰ ἀγόρια νὰ φοροῦν φοῦστες. Ἡ κίνηση αὐτὴ γίνεται, σύμφωνα μὲ τοὺς ὑποστηρικτές της, προκειμένου νὰ ἀποφασίσουν τὰ παιδιὰ ἀπὸ μικρὴ ἡλικία γιὰ τὸ φῦλο τους καὶ ἂν θέλουν νὰ ἀνήκουν στὴν κοινότητα τῶν "τράνς", ὥστε νὰ αἰσθάνονται ἄνετα καὶ βολικὰ μὲ τὸ ντύσιμό τους. Ἀλλὰ γιατί νὰ πᾶμε μακριά; Στὴν Πατρίδα μας δὲν ἦταν ποὺ τὸν περασμένο Ἰούνιο κυκλοφόρησαν ἀφίσες, οἱ ὁποῖες μάλιστα ἀναρτήθηκαν καὶ στὶς στάσεις τοῦ Μετρό, στὶς ὁποῖες ἀναγραφόταν: "Ἄντρας δὲν γεννιέσαι· γίνεσαι / Γυναίκα δὲν γεννιέσαι· γίνεσαι"» (Ἰστολ. «Pronews.gr). Ὀδεύουμε ὁλοταχῶς στὴν φρικτὴ ἐποχὴ τῶν ἐσχάτων. Γρηγορεῖτε καὶ προσεύχεσθε!

Παγκόσμιος οἶστρος σοδομισμοῦ!

ΤΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ «Ὁ Σωτήρ», ποὺ δημοσίευσε τὴν παραπάνω εἴδηση, σχολιάζοντας ἐπιτυχῶς τὴν σύγχρονη ἠθικὴ κατρακύλα, ἐπισημαίνει μὲ ἀκρίβεια τὸ βάραθρο τῆς ἀπώλειας, στὸ ὁποῖο ὁδηγεῖται ἡ ἀνθρωπότητα καὶ ἐπισημαίνει: «Μὲ ρυθμοὺς ἐπιδημίας ἁπλώνεται παγκοσμίως ὁ σοδομισμός. Οἱ διεστραμμένοι νόες ποὺ προωθοῦν τὰ σχέδια ἐκφυλισμοῦ τῆς ἀνθρωπότητας, τελευταῖα "χτύπησαν" καὶ τὴν ἡλικία τῆς ἀθῳότητας, τὰ μικρὰ παιδιά. Τί νὰ ποῦμε; Παγκόσμια παράκρουση. Τέλεια σύγχυση φρενῶν. Ἀμὸκ σοδομισμοῦ. Τὸ μόνο ποὺ ταιριάζει νὰ ποῦμε εἶναι αὐτὸ ποὺ ἀποθησαυρίζεται στὸ Γεροντικὸ ὡς λόγος τοῦ Μεγάλου Ἀντωνίου, ὁ ὁποῖος γιὰ τὶς ἔσχατες ἡμέρες προφήτευσε πὼς ὁ κόσμος θὰ τρελλαθεῖ, καὶ ὅταν βλέπουν κάποιον λογικὸ θὰ τοῦ λένε "εἶσαι τρελλός". Σ' αὐτὲς τὶς ἡμέρες πλέον ζοῦμε. Ἀλλὰ ἐμεῖς δὲν θὰ συσχηματισθοῦμε μὲ τὸν κόσμο, γιὰ νὰ μὴ μᾶς ὀνειδίζουν. Θὰ συνεχίσουμε νὰ σωφρονοῦμε καὶ νὰ διαλαλοῦμε τὸ ἀληθές, τὴν ὑγεία, ἔστω κι ἂν ὅλος ὁ κόσμος, ὁ ὁποῖος "ἐν τῷ πονηρῷ κεῖται", μᾶς θεωρεῖ παράφρονες»! Ὄντως ἐπαληθεύτηκε ἡ προφητεία τοῦ Μεγάλου Ἀντωνίου. Οἱ φυσιολογικοὶ ἄνθρωποι θεωροῦνται πλέον «ἀνώμαλοι» καὶ οἱ ἀνώμαλοι «φυσιολογικοί»! Ὅσοι μάλιστα ἐπιμένουν νὰ εἶναι φυσιολογικοὶ καὶ νὰ στηλιτεύουν τὴν ἀνωμαλία καὶ τὴν ἁμαρτία, θεωροῦνται καὶ «τρελλοί»! Τὸ ἑπόμενο στάδιο εἶναι νὰ κλείνονται στὰ ψυχιατρεῖα! Αὐτὸς εἶναι ὁ φρικιαστικὸς κόσμος τοῦ ἄμεσου μέλλοντος, τοῦ ὁποίου γευόμαστε τὰ «προεόρτια»!

Pokemon go: «δοξάσατε τὸν Σατανᾶν. Τὸ θηρίον περιμένει»!

ΦΡΙΚΤΟ: μυοῦν τὰ παιδιά μας στὸ σατανισμό, μέσῳ τῶν ἠλεκτρονικῶν παιχνιδιῶν! Διαβάσαμε τὴν ἀκόλουθη ἄκρως ἀνησυχητικὴ εἴδηση: «Ἀπίστευτη ἀνακάλυψη ἀπὸ Ἕλληνα προγραμματιστή. Ὁ συγκεκριμένος προγραμματιστὴς ἐργάζεται ἐπάνω σὲ ἐφαρμογὲς κινητοῦ καὶ κάνοντας μία ἔρευνα στοὺς κώδικες τοῦ παιχνιδιοῦ Pokemon GO, ἀνακάλυψε τὰ ἑξῆς σοκαριστικὰ στοιχεῖα: Ψάχνοντας τὸν κωδικό (τοῦ παιχνιδιοῦ) βρῆκε ἕνα ἀρχεῖο μὲ τὴν ὀνομασία "st666.java". Ἔπειτα, ἀνακάλυψε αὐτὰ ποὺ βλέπετε στὴν παρακάτω εἰκόνα: Παρατηρεῖτε κάτι; Σὲ ἕνα σημεῖο, ἐκεῖ μὲ τὰ καφὲ γράμματα γράφει: Δοξάστε τὸν Σατανᾶ. Τὸ θηρίο περιμένει. Ἀκριβῶς ἀπὸ κάτω βλέπουμε τὴ φράση "church.burn" ποὺ σημαίνει "καμμένη ἐκκλησία", ἐνῷ ὁ ἀριθμὸς τοῦ θηρίου 666 ἐμφανίζεται ἄλλες 2 φορές. Μάλιστα, ὁ ἴδιος προγραμματιστὴς ἐνημερώνει ὅτι τὸ παιχνίδι, ποὺ εἶναι ἄκρως ἐθιστικό, σὲ ὁδηγεῖ νὰ βρεῖς καὶ νὰ πιάσεις Pokemon μέσα σὲ σατανικὲς στοές. Τὰ συμπεράσματα δικά σας…» (Ἰστ. thesecretrealtruth.blogspot.gr)! Οἱ σκοτεινὲς δυνάμεις, οἱ ὁποῖες «στρώνουν τὸ χαλὶ» τοῦ ὁσονούπω ἐρχομένου Ἀντιχρίστου, στοχεύουν πλέον στὰ παιδιά, νὰ τὰ μυήσουν στὸν ἀποκρυφισμὸ καὶ τὸ σατανισμό, τὴ θρησκεία τοῦ μεγάλου ἄνομου! Νὰ τὰ συνηθίσουν στὴν ἀποκρουστικὴ φιγούρα του, νὰ μὴ ἔχουν πρόβλημα μὲ τὰ ἐμβλήματά του καὶ ἰδίως τὸν δυσώνυμο ἀριθμὸ τοῦ 666! Αὐτὸ τὸ δόλιο σκοπὸ ὑπηρετεῖ ὁ σύγχρονος οἶστρος τῶν ἀποκρουστικῶν ἠλεκτρονικῶν. Γονεῖς προσοχή!

Βύβλου Γεώργιος: «Δὲν ὑπάρχουν αἱρετικοί, εἴμαστε ὅλοι τὸ ἴδιο»!

ΑΝΤΑΜΑ μὲ τὸν σοδομιστικὸ οἶστρο ὑπάρχει καὶ ὁ οἰκουμενιστικὸς οἶστρος, ὁ ὁποῖος ἔχει καταρρίψει κάθε ρεκὸρ κακοδοξίας! Πρὶν καιρὸ δημοσιεύτηκε ὁμιλία ἑνὸς ἀσυγκράτητου οἰκουμενιστῆ ἐπισκόπου, ὁ ὁποῖος ξεπέρασε κάθε ὅριο κακοδοξίας! Ὁ λόγος γιὰ τὸν μητροπολίτη Βύβλου (Ὅρους Λιβάνου) κ. Γεωργίου. Διαβάστε καὶ φρίξτε: «οἱ χριστιανοὶ ὅλοι δὲν διαφέρουν στὸ περιεχόμενο τῆς πίστης τους εἴτε υἱοθετήσουν κάποιοι τέσσερις ὑποχρεωτικὲς Οἰκουμενικὲς Συνόδους εἴτε υἱοθετήσουν ἄλλοι ἑπτὰ ἢ περισσότερες. […] Ἐμεῖς, οἱ καθολικοὶ καὶ οἱ προτεστάντες λέμε τὰ ἴδια σχετικὰ μὲ τὸν Ἰησοῦ. Ἂν οἱ περισσότεροί μας λέμε ὅτι ἔχει δύο φύσεις, καὶ μερικοὶ ὅτι ἔχει μία φύση, τὸ περιεχόμενο τῶν λόγων μας εἶναι ἕνα, ὅτι δηλαδὴ εἶναι θεὸς καὶ ἄνθρωπος ταυτόχρονα. Δὲν ὑπάρχει κανεὶς ποὺ μπερδεύει τὴ θεότητα μὲ τὴν ἀνθρωπότητα καὶ χωρίζει τὴ μία ἀπὸ τὴν ἄλλη. […] Στὸ ἐπίπεδο τῆς Χριστολογίας εἴμαστε ὅλοι ὀρθόδοξοι. Τὰ ὑπόλοιπα εἶναι λόγια ποὺ δὲν σχετίζονται μὲ τὸν Χριστό. […] Τὸ νὰ ὀνομάσει ἡ κάθε Ἐκκλησία τὴν ἄλλη "ἀδελφὴ ἐκκλησία" δὲν εἶναι ὀνομασία ποὺ βασίζεται στὸν καθωσπρεπισμό, ἀλλὰ σὲ πεποίθηση. Δὲν σημαίνει [αὐτὴ ἡ ὀνομασία] ὅτι πρόκειται γιὰ ἄλλη ἀνεξάρτητη ὀντότητα. Μέχρι τώρα δὲν ἔχω βρεῖ ἕνα καθολικὸ κείμενο ποὺ νὰ κατηγορεῖ τοὺς ὀρθοδόξους γιὰ παρέκκλιση δογματικὴ ἢ ἐκκλησιαστική. Εἴμαστε λοιπὸν δύο ἀδέλφια ὁ ἕνας ἀπέναντι στὸν ἄλλο. Στὴ θεολογία δὲν χρησιμοποιοῦμε ὅρους κοινωνικοῦ καθωσπρεπισμοῦ. Ὅσο καὶ ἂν αὐξηθεῖ ἡ σύγκρουση ἀνάμεσα στοὺς φανατικοὺς παραμένει πιὸ σημαντικὴ ἡ ἑνότητά τους ποὺ βλέπει ὁ Χριστὸς» (ἰστ. Ἰδιωτικὴ Ὁδός)! Φοβερὸ καὶ τρομερό! Ὅμως τὸ πιὸ τρομερὸ εἶναι ὅτι ὁ «κύριος» αὐτὸς παραμένει ἀνενόχλητος στὴν ἐπισκοπική του θέση, γιὰ νὰ … κακοδοξεῖ!

Ὁ κακόδοξος Βύβλου Γεώργιος ἀποδέχεται καὶ τοὺς ὑβριστὰς τῆς Θεοτόκου!

ΣΕ ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ προηγουμένου σχολίου μας, παραθέτουμε καὶ ἄλλα κακόδοξα «μαργαριτάρια» τοῦ «ἁγίου» Βύβλου κ. Γεωργίου: Δεῖτε: «Ἐγὼ ἀποδέχομαι τὸν χριστιανό, ποὺ δὲν προσεύχεται στὴ Παναγία, ἀρκεῖ νὰ μὴ θεωρεῖ αἱρετικοὺς ὅσους προσεύχονται σ' αὐτήν. Ἂς προσευχηθεῖς ὅπως θές, ἀλλὰ μὴ μὲ ἀποκλείσεις ἀπὸ σένα. Ἐγὼ ξέρω προτεστάντες, ποὺ ἀγαποῦν τὴν Παναγία πάρα πολύ. Δὲν τῆς ἀπευθύνονται στὴν προσευχή, δὲν μὲ ἀφορᾶ, ἀρκεῖ νὰ μὴ μὲ θεωρήσουν αἱρετικὸ ἄμα τῆς ἀπευθυνθῶ ἐγώ. Δὲν ἔχω κάτι μὲ ὅποιον δὲν μιλάει στὴν Παναγία, ἀρκεῖ νὰ μὲ ἀφήσει ἐλεύθερο στὸ νὰ τῆς μιλήσω. Μὲ λυπεῖ νὰ ἀρνεῖται ἕνας χριστιανὸς νὰ μιλήσει στὴ Παναγία, ἀλλὰ δὲν τὸν ἀναγκάζω στὸ νὰ τὸ κάνει, ἂν θεωρήσει ὅτι αὐτὸ μειώνει τὴν ἀγάπη του στὸν Χριστό. Ὅποιος θεωρήσει ὅτι ζητώντας τὴν πρεσβεία τῶν ἁγίων μειώνει τὴν ἀγάπη του πρὸς τὸν Ἰησοῦ εἶναι δικαίωμά του, καὶ ὅποιος θεωρήσει ὅτι ἀγαπάει καὶ τοὺς ἁγίους μὲ τὸν Ἰησοῦ πάλι δικαίωμά του. Ἂς μὴ θεωρήσουμε ὁ ἕνας τὸν ἄλλον αἱρετικὸ χωρὶς λόγο. Ὁ Θεὸς κρίνει ὅποιον θέλει ἐν καιρῷ. Μὴ προλάβετε τὴν κρίση τοῦ Θεοῦ σύμφωνα μὲ τὸ τί νομίζετε. Ποιὸς εἶμαι γιὰ νὰ κρίνω. Ὁ Θεὸς μόνο κρίνει» (Ἰστολ. Ἰδιωτικὴ Ὁδός)! Ἂν ὁ «κύριος» αὐτὸς ζοῦσε σὲ παλιότερες ἐποχὲς καὶ τολμοῦσε νὰ ξεστομίσει τέτοιες φρικτὲς βλασφημίες, θὰ «πήγαινε σπίτι του» αὐθημερόν! Ὅμως δυστυχῶς γιὰ τὴν Ἁγία μας Ἐκκλησία, ζεῖ στοὺς σύγχρονους χαλεποὺς καιροὺς τῆς ἀποστασίας, ὅπου μπορεῖ νὰ κακοδοξεῖ ὁ καθένας, ἔστω καὶ ἂν εἶναι ἐπίσκοπος, χωρὶς καμιὰ συνέπεια! Φοβερὸ καὶ τρομερό! Καὶ μία ἀπαραίτητη ἐπισήμανση: ὁ «ἅγιος» Βύβλου ξεστόμισε αὐτὲς τὶς ἀνείπωτες βλασφημίες του, στὸ κήρυγμά του, ἀπὸ ἄμβωνος, τὴν Κυριακὴ τῆς Ὀρθοδοξίας!

Οἱ χριστιανοὶ τῶν ἐσχάτων δὲν θὰ γνωρίζουν εἰς ποῖον Θεὸν θὰ πιστεύουν!

ΝΟΜΙΖΟΥΜΕ ὅτι τὴν πλέον ἀποστομωτικὴ ἀπάντηση στὸν κακόδοξο «ἅγιο» Βύβλου δίνει ὁ π. Διονύσιος Ταμπάκης σὲ ἀποκαλυπτικὴ συνέντευξή του. Δεῖτε πῶς περιγράφει τὴν θρησκευτικὴ ἀποστασία, ἡ ὁποία ἄρχισε νὰ ξετυλίγεται: «Ὁ Ἀντίχριστος δὲν θὰ κλείσει τὶς Ἐκκλησιές, οὔτε καὶ θὰ τὶς κάψει κατὰ πῶς ἔκανε παλιά, ἀλλὰ θὰ τὶς γεμίσει κιόλας ἀπὸ χριστιανούς, ποὺ θὰ βαπτίζονται, θὰ ἐξομολογοῦνται, θὰ κοινωνοῦν, θὰ κάνουν εὐλαβῆ ἔργα, μὰ στὴν οὐσία δὲν θὰ ξέρουν σὲ ποιὸ Θεὸ θὰ πιστεύουν. […] Γι' αὐτὸ βλέπουμε σήμερα κάποιοι νὰ προσπαθοῦν νὰ ἐκλογικεύσουν τὴν Ἁγία μας πίστη, νὰ ἀγωνίζονται νὰ κάνουν τὴν Ὀρθοδοξία "ἐπιστημονικὴ" καὶ "εὐρωπαϊκὴ" καὶ ὄχι τὴν λιβανισμένη καὶ "βλάχικη", ποὺ εἴχαμε ἕως τώρα. Ἀκόμη καὶ Τοῦ Χριστοῦ θέλουνε νὰ τοῦ δώσουμε πτυχίο νὰ μὴ εἶναι "ἀγράμματος" καὶ "ξυπόλητος" ἀλλὰ καὶ τοὺς Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας τοὺς θέλουνε ἐπιστήμονας καὶ προφέσορες καὶ ὄχι φανατικοὺς λιπόσαρκους ἀσκητάδες σὰν τοὺς ἀγράμματους ντερβίσηδες» (Ἰστ. Τρικλοποδιά)! Κάνει μήπως κάτι διαφορετικὸ ὁ «ἅγιος» Βύβλου; Ὄχι φυσικά. Μὲ τὶς φρικτὲς κακοδοξίες του, ἀποδεικνύεται σαφέστατα ὁ ἰδανικὸς τύπος τοῦ «χριστιανοῦ» τῶν χρόνων, τῆς ἐποχῆς τοῦ Ἀντιχρίστου, ὁ ὁποῖος δὲν θὰ ξέρει σὲ ποιὸ Θεὸ θὰ πιστεύει!

Ο ΑΓΙΟΣ ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ

Ο ΑΓΙΟΣ ΝΕΟΜΑΡΤΥΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Ο ΠΑΝΤΟΠΩΛΗΣ

Στίς 23 Σεπτεμβρίου ἡ Ἐκκλησία μας τιμᾶ τήν μνήμη τοῦ ἁγίου Νεομάρτυρος Νικολάου τοῦ παντοπώλη. Ὁ ἅγιος Νικόλαος καταγόταν ἀπό τό Καρπενήσι, ἀπό γονεῖς εὐσεβεῖς καί σέ νεαρά ἡλικία, ἐπειδή ἦταν ἔξυπνος ὁ πατέρας του τόν πῆρε στήν Κωνσταντινούπολη, ὅπου διατηροῦσε παντοπωλεῖο. Ἐκεῖ τόν παρέδωσε σέ ἕνα Ἀγαρηνό φίλο του, γιά νά τοῦ μάθη τήν γλώσσα. Βλέποντας αὐτός τήν εὐφυΐα του τόν φθόνησε καί θέλησε νά τόν τουρκέψη. Ἔτσι, ἀφοῦ ἦλθε σέ συνεννόηση μέ κάτι Γενίτσαρους κάποια μέρα πού ἦταν παρόντες αὐτοί ἔδωσε στόν Νικόλαο χωρίς ὁ ἴδιος νά τό γνωρίζη νά διαβάση τήν ὁμολογία τῆς πίστεώς τους. Τότε οἱ Τοῦρκοι τόν ὁδήγησαν στόν διοικητή καί τόν κατηγόρησαν ὅτι ὁμολόγησε τήν πίστη τους δημόσια καί ἔτσι θά ἔπερεπε νά γίνη Τοῦρκος. Ὁ Νικόλαος ἀποκρίθηκε ὅτι δέν γνώριζε ὅτι ἦταν ἡ ὁμολογία τους καί ὅτι εἶναι χριστιανός καί Τοῦρκος δέν γίνεται. Ὁ στρατιώτης τοῦ Χριστοῦ παρά τόν πλοῦτο καί τά ἀξιώματα πού τοῦ πρόσφεραν καί τήν περιτομή πού μέ βία τοῦ ἔκαναν ἔμεινε σταθερός στήν πίστη του. Ἔτσι τόν φυλάκισαν καί γιά ἑξήντα πέντε μέρες δέν τοῦ ἔδωσαν οὔτε τροφή οὔτε νερό. Ὅταν τόν ἀποφυλάκισαν ὁ Νικόλαος μέ θάρρος ὁμολόγησε τόν Κύριο, γιά αὐτό τόν βασάνισαν καί τόν ὁδήγησαν στόν δικαστή, ὅπου ὁ ἅγιος ὁμολόγησε δημόσια ὅτι «Χριστιανός εἶμαι καί Χριστιανός ἐπιθυμῶ νά πεθάνω». Τότε τόν καταδίκασαν σέ ἀποκεφαλισμό. Ὁ μάρτυς τοῦ Χριστοῦ Νικόλαος στίς 23 Σεπτεμβρίου τοῦ 1672 μέ τό πρόσωπό του νά ἀστράπτη ἀπό ἐσωτερική χαρά, ἀξιώθηκε τόν στέφανο τοῦ μαρτυρίου. Τό μέν ἅγιο λείψανό του πρίν οἱ χριστιανοί τό θάψουν γιά τρεῖς ἡμέρες εἶχε περιλουστεῖ ἀπό θεῖο φῶς, τά δέ προσωπικά του ἀντικείμενα ἦταν πηγή ἁγιασμοῦ καί θείας βοήθειας.

Πολλοὶ Ἐπίσκοποι παραπλανοῦν, χρησιμοποιοῦντες λόγους τοῦ Ἁγίου Ἰγνατίου τοῦ Θεοφόρου

Τοῦ κ. Ἰωάννου Ρίζου

Ἐπειδὴ δυστυχῶς τὸ ποίμνιο δὲν ἐνδιαφέρεται νὰ γνωρίσει τὴν καθαρὴ Πίστη τῆς Ὀρθοδοξίας, πολλοὶ ἐπίσκοποι ἐκμεταλλεύονται αὐτή του τὴν ἄγνοια καὶ πετᾶνε συχνὰ πυκνὰ ἐν εἴδῃ φωτοβολίδος ἁγιογραφικὲς καὶ ἁγιοπατερικὲς ρήσεις μὲ τρόπο δόλιο ἄλλα πάντα κατάλληλο γιὰ τὴν συνειδησιακὴ χειραγώγησή του.

Ἔτσι λοιπὸν ἀκοῦμε συχνὰ τοὺς ἐπισκόπους νὰ ἐπιχειροῦν νὰ τρομάξουν αὐτοὺς ποὺ τολμοῦν νὰ τοὺς ἐλέγχουν μὲ ρήσεις τοῦ ἁγίου Ἰγνατίου. Λένε: *«..Τὸν ἐπίσκοπο πρέπει νὰ τὸν βλέπουμε σὰν τὸν Κύριο…», «..Χωρὶς τὸν Ἐπίσκοπό σας νὰ μὴ κάνετε τίποτα…», «Ὅποιος κάνει κάτι κρυφὰ ἀπὸ τὸν Ἐπίσκοπο λατρεύει τὸν διάβολο»* κ.λπ.

Ἂς δοῦμε ὅμως κατ' ἀλήθειαν καὶ σύντομα πῶς ἔχουν τὰ πράγματα.

Κατ' ἀρχὰς νὰ ποῦμε ὅτι στὴν Ἀποστολικὴ περίοδο «ἐπίσκοπος» ὀνομαζόταν ὁ προϊστάμενος τῆς σύναξης-ἐνορίας καὶ δὲν ἔχει σχέση μὲ τὸν ὕστερο θεσμὸ τοῦ μητροπολίτη.[1]

Λέει λοιπὸν ὁ ἅγιος: *«…Εἶναι λοιπὸν σαφὲς ὅτι τὸν ἐπίσκοπο πρέπει νὰ τὸν βλέπουμε σὰν τὸν Κύριο»*[2]. Μιλᾶ γιὰ κάθε ἐπίσκοπο ὁ ἅγιος; Ὄχι βέβαια![3] Ἀμέσως μετὰ τὴν παραπάνω πρόταση λέει ὅτι ὁ σεβασμὸς πρὸς τὸν ἐπίσκοπο εἶναι ἀναγκαῖος γιατί: *«διότι ὅλοι σας ζεῖτε σύμφωνα μὲ τὴν ἀλήθεια καὶ καμία αἵρεση δὲν φωλιάζει ἀνάμεσά σας»*.[4] Μὲ ἄλλα λόγια, πρέπει νὰ σέβεστε τὸν ἐπίσκοπό σας σὰ νὰ ἦταν ὁ ἴδιος ὁ Κύριος, γιατί μὲ τοὺς κόπους του, τὴν διδασκαλία του καὶ τὴν φροντίδα του, σᾶς ἐξασφάλισε νὰ ζεῖτε χωρὶς αἱρέσεις. Καὶ τὸ νὰ ζεῖ ἡ σύναξη-ἐνορία χωρὶς αἱρέσεις εἶναι γιὰ τὸν ἅγιο σπουδαιότατο γιατί: *«Ἡ κακοδιδασκαλία βρωμίζει τὸν χριστιανό. Κι ἂν αὐτοὶ ποὺ φθείρουν τὸ σῶμα [ὡς ναὸ τοῦ Θεοῦ] δὲν θὰ κληρονομήσουν τὴ βασιλεία τοῦ Θεοῦ, πόσο μᾶλλον ὅσοι φθείρουν μὲ τὴν κακὴ διδασκαλία τὴν Πίστη τοῦ Θεοῦ, γιὰ τὴν ὁποία ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς σταυρώθηκε; Ὁ τέτοιος ἄνθρωπος [δηλ.ὁ κακοδιδάσκαλος] ἔχοντας βρωμισθεῖ θὰ καταλήξει στὴν ἄσβεστη φωτιά, ὅπως καὶ ἐκεῖνος ποὺ τὸν ἀκούει»*.[5]

Λέει ἀλλοῦ ὁ ἅγιος: *«Χωρὶς τὸν ἐπίσκοπό σας νὰ μὴ κάνετε τίποτα»*[6]. Ὅμως αὐτὸ δὲν τὸ λέει γιὰ τὸν τυχόντα ἐπίσκοπο , ἄλλα γιὰ αὐτὸν ποὺ *«δὲν ἀπέκτησε μόνος του, οὔτε μέσῳ ἀνθρώπων τὴν διακονία»*.[7] (!) Εἶναι ἐκπληκτικὴ αὐτή του ἡ θέση, γιατί σημαίνει ὅτι ἀναφέρεται στὸν ἐπίσκοπο ποὺ ἐκλήθη ἀπὸ τὸν Θεὸ γιὰ αὐτὴ τὴν διακονία. Δηλαδὴ τὸν ἐπέλεξε ὁ Θεός, τὸν Θεόκλητο, *«τὸν ἅγιο»*[8], *«τὸν ἄξιο τοῦ Θεοῦ ἐπίσκοπο»*[9], ὅπως διευκρινίζει ἀλλοῦ.

Ὁ Θεοφόρος πατὴρ ἐπιτάσσει νὰ εἴμαστε ἀχώριστοι ἀπὸ τὸν ἐπίσκοπο, ἄλλα μόνο ἀφοῦ διαπιστώσουμε ὅτι ἡ διδασκαλία του συμφωνεῖ μὲ αὐτὴν τῶν Ἀποστόλων. Νὰ τί ὁρίζει: *«Νὰ εἶστε ἀχώριστοι* ***μὲ τὸν Θεὸ Ἰησοῦ Χριστὸ καὶ τὸν ἐπίσκοπο καὶ τὰ διδάγματα τῶν Ἀποστόλων»***.[10]

Ἂς προσέχουμε λοιπὸν κι ἐμεῖς καὶ ἂς μὴ ξεγελᾶμε τοὺς ἑαυτούς μας ὅτι εἴμαστε ἁπλοϊκοὶ ἄνθρωποι. Ὁ Ἅγιος Θεοφύλακτος γράφει ὅτι *«… δὲν θὰ συγχωρεθεῖτε ἂν ξεγελιέστε ἀπὸ τὴν ἁπλότητά σας καὶ οἱ ψευδαπόστολοι σᾶς ξεγελοῦν μὲ τὴν πανουργία τους»*.[11]

Σημειώσεις:

1. Ἀποστολικοὶ Πατέρες, τ.Α΄, σελ.121, σημ.11, ἔκδ. Κέντρο Βιβλικῶν καὶ Πατερικῶν Σπουδῶν «Ἡ Ἀποστολικὴ Πίστη». 2. Πρὸς Ἐφεσίους 6, 1 3. Συγκεκριμένα μιλάει γιὰ τὸν ἐπίσκοπο Ἅγιο Ὀνήσιμο. 4. Ὅ.α. 6, 2 5. Ὅ.α. 16,2 6. Πρὸς Φιλαδελφεῖς 7, 2 7. Ὅ.α. 1,1 8. Μαγν. Κεφ. 3 9. Πρὸς Σμυρναίους 12, 1 10. Πρὸς Τραλλιανοὺς 7, 1 11. Ἅγ. Νικοδήμου, Ἑρμηνεία ΙΔ΄ ἐπιστολῶν... τ.Β΄ σελ.171.

π. Χαρίτων Βιγλιώτης ὁ πνευματικός, ἀπό τό Μεγάλο Μέρ

Ἡ στήλη τῆς «Πανελληνίου Ἑνώσεως Θεολόγων»

Διὰ τὸ νέον πρόγραμμα σπουδῶν τοῦ μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν εἰς τὸ Λύκειον

“Ἐὰν δὲ τὸ ἅλας μωρανθῇ ἐν τίνι ἁλισθήσεται; εἰς οὐδὲν ἰσχύει ἔτι εἰ μὴ βληθῆναι ἔξω καὶ καταπατεῖσθαι ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων” (Ματθ. 5:13)

Γράφει ὁ ***Δρ. Ἰωάννης Κ. Ἀγγελόπουλος****, Θεολόγος - Διευθυντὴς Λυκείου*

Ἀλγεινὴ ἐντύπωσι μᾶς προεκάλεσε τὸ νέο πρόγραμμα σπουδῶν τοῦ μαθήματος τῶν θρησκευτικῶν γιὰ τὸ Λύκειο, τὸ ὁποῖο ἐδημοσιεύθη σὲ Φ.Ε.Κ. (τεῦχος Β' 2906) στὶς 13.9.2016 καὶ πρόκειται νὰ ἰσχύση ἀπὸ τὴν τρέχουσα σχολικὴ χρονιά.

Οἱ ἀλλαγὲς στὴν διάρθρωσι τῆς ὕλης εἶναι ριζικὲς καὶ ἀνατρεπτικές, σὲ σχέσι μὲ τὸ μέχρι χθὲς ἰσχῦον πρόγραμμα. Ἀπὸ τὴν συστηματικὴ ἔκθεσι τῆς διδασκαλίας τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ κάποιων στοιχείων θρησκειολογίας, τὰ ὁποῖα μὲ μιὰ λογικὴ σειρὰ ἐδιδάσκοντο σταδιακῶς σὲ κάθε τάξι τοῦ Γυμνασίου καὶ Λυκείου οἱ μαθητὲς μέχρι τώρα, ἐρχόμαστε σὲ ἕνα πρόγραμμα τὸ ὁποῖο περιλαμβάνει «θεματικὲς ἑνότητες», οἱ ὁποῖες ὑποτίθεται ὅτι ἀπασχολοῦν τὶς σύγχρονες κοινωνίες. Οἱ θεματικὲς αὐτὲς ἑνότητες εἶναι κάποιες ἔννοιες, τὶς ὁποῖες οἱ μαθητὲς θὰ διερευνοῦν καὶ θὰ ἐξετάζουν. Ἀναφέρομε ἐνδεικτικῶς κάποιες ἀπὸ τὴν Α' Λυκείου: «αὐτογνωσία, ἐπικοινωνία, ἦθος, ἁγιότητα, ἑνότητα, ταυτότητα, εὐθύνη, ἀδικία, φανατισμός». Ὑπάρχουν, βεβαίως, καὶ περισσότερο θεολογικὲς ἔννοιες ὅπως: «πίστη, λατρεία, προσευχή, σωτηρία, Ἐκκλησία, Εὐχαριστία, ἁμαρτία». Στὴν Β' Λυκείου οἱ μαθητὲς θὰ διερευνήσουν μεταξὺ ἄλλων τὶς ἔννοιες: «βίωμα, ἀθεΐα, ἱερότητα, ἀνταμοιβή, πολίτης, στερεότυπα, πολυπολιτισμικότητα, διάλογος, ἐκκοσμίκευση, γλῶσσα, μῦθος, ἔκφραση, ἱστορία, οἰκουμενικότητα, ἑτερότητα». Στὴν Γ' Λυκείου ἐντάσσονται οἱ ἑνότητες: «ἐπιστήμη, τεχνολογία, γενετική, οἰκολογία, πλοῦτος, ἐργασία, συμβίωση, ἐπανάσταση, εἰρήνη, δικαιοσύνη, εὐτυχία, μεταμόρφωση».

Γύρω ἀπὸ αὐτὲς τὶς ἔννοιες θὰ δομεῖται καὶ θὰ διεξάγεται τὸ μάθημα τῶν θρησκευτικῶν στὸ Λύκειο. Ἔννοιες, οἱ ὁποῖες κάλλιστα μποροῦν νὰ διδαχθοῦν ἀπὸ τὸν κοινωνιολόγο καὶ τὸν φιλόλογο ἑκάστου σχολείου καὶ ἀποσκοποῦν στὴν κοινωνικὴ ἀγωγὴ τῶν μαθητῶν καὶ ὄχι στὴν θεολογική τους μόρφωσι. Οἱ συντάκτες τῶν νέων προγραμμάτων ἐθεώρησαν περισσότερο σκόπιμη τὴν ἠθοπλαστικὴ ἀποστολὴ τοῦ μαθήματος νὰ μορφώση πολίτες ἀνεκτικοὺς ἀπέναντι στὴν λεγομένη «πολυπολιτισμικότητα», παρὰ ἐπαΐοντες τῶν διαφόρων θρησκευμάτων καὶ τῶν διαφορῶν τους. Μὲ τὰ νέα προγράμματα καταργεῖται ἀκόμη καὶ ἡ συστηματικὴ διδασκαλία τῶν μεγάλων ζωντανῶν θρησκειῶν. Θὰ γίνεται μόνον ἐν παρόδῳ καὶ γιὰ ὅσα ἀπὸ τὰ θέματα ἐπιτρέπουν θρησκειολογικὴ προσέγγιση. Ὁ περίφημος «θρησκευτικὸς γραμματισμός» καταντᾶ ἕνα λεξικὸ ἐννοιῶν, πολλὲς ἀπὸ τὶς ὁποῖες διδάσκεται ὁ μαθητὴς καὶ στὸ μάθημα τῆς πάλαι ποτὲ Ἐκθέσεως Ἰδεῶν. Ποῦ καὶ πότε θὰ γνωρίσει τὸν πλοῦτο καὶ τὸ βάθος τῆς Παλαιᾶς καὶ τῆς Καινῆς Διαθήκης ὁ μαθητής, βιβλίων τὰ ὁποῖα ἐνέπνευσαν στὴν διάρκεια τῆς ἱστορίας τόσους καὶ τόσους μουσουργούς, γλύπτες, σκηνοθέτες, λογοτέχνες, ζωγράφους, φιλοσόφους, πολιτικούς; Ποῦ καὶ πότε θὰ γνωρίση μὲ συστηματικὸ τρόπο τὸν πλοῦτο τῆς πατερικῆς γραμματείας, ἡ ὁποία σήμερα μεταφράζεται καὶ ἐκδίδεται σὲ δυτικὲς χῶρες; Ποῦ καὶ πότε θὰ γνωρίσει τὸν πλοῦτο τῆς Ὀρθοδόξου Λατρείας, ἀπὸ τὸν ὁποῖο ἐλκύονται καὶ μεταστρέφονται, σήμερα, τόσοι καὶ τόσοι ἀλλόδοξοι καὶ ἀλλόθρησκοι; Τὰ θυσιάζομε ὅλα αὐτὰ στὴν προκρούστειο κλίνη τῶν ἰδεοληψιῶν, γιὰ ἕνα δῆθεν οὐδέτερο μάθημα τῶν θρησκευτικῶν, τὸ ὁποῖο νὰ γίνεται ἀποδεκτὸ ἀπὸ ὅλους. Ὑλοποιεῖται μὲ τὸ πρόγραμμα αὐτὸ ἡ Σύσταση 1720/2005 τῆς Κοινοβουλευτικῆς Συνελεύσεως τοῦ Συμβουλίου τῆς Εὐρώπης γιὰ τὴν μέσῳ τῆς θρησκευτικῆς ἀγωγῆς καλλιέργεια εἰρηνικῆς καὶ ἁρμονικῆς συνυπάρξεως τῶν πιστῶν τῶν διαφόρων θρησκευμάτων. Τὸ χειρότερο ὅλων εἶναι ὅτι τὸ νέο πρόγραμμα σπουδῶν ἀφήνει ἐκτὸς διδακτέας ὕλης τὰ κύρια καὶ καίρια δόγματα (ἀλήθειες) τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, τὰ ὁποῖα καὶ τὴν διαφοροποιοῦν ἀπὸ τὶς ἄλλες χριστιανικὲς ὁμολογίες καὶ τὰ ὑπόλοιπα θρησκεύματα: δηλ. τὸ πρόσωπο καὶ τὸ σωτηριῶδες ἔργο τοῦ Θεανθρώπου Ἰησοῦ Χριστοῦ, τὴν Τριαδολογία, τὴν Μυστηριολογία, τὴν Ἐσχατολογία. Ἡ θεολογία καθίσταται θεραπαινὶς τῆς κοινωνικῆς ἁρμονίας καὶ ἀπεμπολεῖ τὴν οὐσιώδη ἀποστολή της νὰ μεταφέρη τὸ μήνυμα τῆς Ἀποκαλύψεως τοῦ Θεοῦ γιὰ τὸν Τριαδικὸ Θεό, τὴν Κτίσι, τὸν ἄνθρωπο, τὴν σωτηρία, τὰ ἔσχατα. Ὅπως ἡ Πολιτεία ἐπιθυμεῖ τὸν θεσμὸ τῆς Ἐκκλησίας ὡς τραπεζοκόμο ἀπόρων καὶ πτωχῶν, ἔτσι καὶ οἱ ἐγκέφαλοι τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας, μετατρέπουν τοὺς θεολόγους σὲ κοινωνιολόγους.

Ἡ χριστιανικὴ Βίβλος εἶναι σαφὴς γιὰ τὸ πῶς γνωρίζει ὁ ἄνθρωπος τὸν (ἀληθινό) Θεό: «αὕτη δέ ἐστιν ἡ αἰώνιος ζωή, ἵνα γινώσκωσί σε τὸν μόνον ἀληθινὸν Θεὸν καὶ ὃν ἀπέστειλας Ἰησοῦν Χριστόν» (Ἰω. 17: 3)· «οὐδεὶς ἔρχεται πρὸς τὸν πατέρα εἰ μὴ δι' ἐμοῦ» (Ἰω. 14: 6) καὶ «οὐδεὶς δύναται εἰπεῖν Κύριος Ἰησοῦς εἰ μὴ ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ» (Α' Κορ. 10: 3). Αὐτὲς τὶς θεμελιώδεις ἀλήθειες τοῦ Εὐαγγελίου ἀγνοοῦν ἢ παραθεωροῦν οἱ συντάκτες τοῦ νέου προγράμματος σπουδῶν, ὑπηρετοῦντες ἐνδοκοσμικὲς σκοπιμότητες καὶ ἀποποιούμενοι τῶν εὐθυνῶν τους ὡς διακόνων τοῦ θείου λόγου, καθιστάμενοι κατὰ τὴν ρῆσι τοῦ ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου «τεχνολόγοι» καὶ οὐχὶ θεολόγοι.

Ἀναμένομε τὴν ἀντίδρασι τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας μας, καθὼς καὶ τῶν γονέων τῶν μαθητῶν μας γιὰ αὐτὰ τὰ ἄχρωμα, ἄοσμα καὶ ἄγευστα προγράμματα σπουδῶν, μήπως καὶ ἀποσυρθοῦν πρὶν κἂν ἐφαρμοσθοῦν.

Πῶς νικῶνται οἱ πειρασμοί

Μᾶς λέγει ὁ Ὅσιος Μᾶρκος ὅτι κανένας ἀπὸ τοὺς πειρασμοὺς ποὺ συμβαίνουν σὲ μᾶς δὲν εἶναι ἄδικος, ἀλλὰ ὅλοι συμβαίνουν σύμφωνα μὲ τὴν δίκαιη κρίση τοῦ Θεοῦ. Καὶ ἄλλοτε πάσχουμε ἐξ αἰτίας τῶν δικῶν μας ἁμαρτιῶν, ἄλλοτε πάλι ἐξ αἰτίας τῶν κακῶν, ποὺ προξενήσαμε στὸν πλησίον μας.

Λέγει ἡ Ἁγία Γραφὴ «εἰς κόλπους ἐπέρχεται πάντα τοῖς ἀδίκοις, παρὰ δὲ Κυρίου πάντα τὰ δίκαια» (Παροιμ. ΙΣΤ΄, 33). Σὲ ἄλλο σημεῖο λέγει: «πάντα τὰ ἔργα τοῦ Κυρίου μετὰ δικαιοσύνης» (Παροιμ. ΙΣΤ΄, 4). «ὅ γὰρ ἐὰν σπείρῃ ἄνθρωπος, τοῦτο καὶ θερίσει» (Γαλ. στ΄, 7).

Ὅταν ἀντιμετωπίζουμε θλίψεις καὶ πειρασμοὺς τί πρέπει νὰ κάνουμε; Μᾶς ἀπαντᾶ ὁ Ἅγιος Μάξιμος. Πρέπει νὰ δοκιμάζουμε δύο ἀντίθετα πράγματα. Τὴν χαρὰ καὶ τὸν φόβο. Χαρὰ διότι ἀξιωθήκαμε νὰ βαδίζουμε τὴν ὁδὸ ποὺ ἀκολούθησε ὁ Κύριος, ὁδὸ πειρασμῶν καὶ θλίψεων. Φόβο δὲ μήπως οἱ πειρασμοί, τοὺς ὁποίους δοκιμάζουμε, ὀφείλονται στὴν ὑπερηφάνειά μας καὶ δὲν ἀποβλέπουν στὴν κατὰ Θεὸ δοκιμὴ καὶ προκοπή μας.

Ὁ Ἅγιος Πορφύριος ὁ Καυσοκαλυβίτης ἀπαντᾶ σὲ κάποιον ἀδελφό:

Μόνο ἕνα νὰ προσέξης, μὲ συμβούλευε ὁ Παππούλης. Νὰ ξεκαθαρίζης τὶς σκέψεις σου, ποὺ ἀπὸ τὴν πολλή σου εὐαισθησία πιέζεσαι καὶ θλίβεσαι. Νὰ τὶς διώχνης, νὰ μὴ παραμένουν. Νὰ ἀγαπᾶς τοὺς πειρασμοὺς ποὺ ἔρχονται καὶ δὲ θὰ ταράζεσαι, οὔτε θὰ θλίβεσαι. Νὰ ἀγαπᾶς πολὺ ὅλους τοὺς ἀδελφοὺς τὸ ἴδιο. Νὰ ἀγαπᾶς πολὺ τὸν Γέροντα.”Ἕνας Γέροντας, ἕνας Χριστός.

- Πῶς θὰ ἀγαπήσω τοὺς πειρασμοὺς καὶ τὶς δυσκολίες;

- Εἶναι μεγάλη ἱστορία αὐτή.”Ἔχει τοὺς τρόπους της.

Ἅμα μπεῖ ὁ Χριστὸς στὴν καρδιά, τὴ γεμίζει μὲ τὴν ἀγάπη Του. Τότε δὲν ὑπάρχει μὴ τοῦτο, μὴ ἐκεῖνο, μή, μή... Μόνο ἀγάπη... Πάνω ἀπ' ὅλα ἡ Ἀγάπη.

Τὰ μὴ ἦσαν πρὸ Χριστοῦ. Τὰ κατήργησε ὁ Χριστός.”Ἐφερε τὴν ἀγάπη. Παράδεισος εἶναι ἡ ζωὴ τοῦ Χριστοῦ, ἡ ὑπακοή, ἡ ταπείνωση.

* * *

«ἐδόθη μοι σκόλοψ τῇ σαρκί, ἄγγελος σατᾶν, ἵνα με κολαφίζῃ ἵνα μὴ ὑπεραίρωμαι» (Β΄ Κορ. ιβ΄ 7). Δηλαδή, μοῦ δόθηκε ξύλο ἀκανθωτὸ στὸ σῶμα, ἀρρώστια ἀθεράπευτη, ἄγγελος τοῦ σατανᾶ, γιὰ νὰ μὲ κτυπᾶ κατὰ πρόσωπο καὶ νὰ μὲ ταλαιπωρῇ, γιὰ νὰ μὴ ὑπερηφανεύωμαι.

Διαβάζουμε στὸ Γεροντικὸ ὅτι ὁ Μ. Ἀντώνιος εἶπε: «Κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ εἰσέλθη στὴ βασιλεία τῶν οὐρανῶν, χωρὶς νὰ δοκιμάση πειρασμούς. Βγάλε ἀπὸ τὴν μέση τοὺς πειρασμοὺς καὶ τότε κανεὶς δὲν θὰ ὑπάρχη ὁποὺ νὰ σώζεται».

Ὁ Ἅγ. Νικόδημος παρατηρεῖ: «Ἔτσι, ὁ φιλόστοργος ἡμῶν Πατὴρ Θεός, μὲ τὸ νὰ ἔχῃ ἀγαπητικὴν πρόνοιαν εἰς τὸν κάθ' ἕνα, καὶ μάλιστα, εἰς ἐκείνους, ὅπου ἀληθῶς ἐδόθηκαν εἰς τὴν δούλευσίν του, φροντίζει πάντοτε μὲ τοὺς πειρασμούς, ὅπου παραχωρεῖ νὰ μᾶς ἔρχωνται, γιὰ νὰ μᾶς βάλη εἰς τοιαύτην στάσιν, ὅπου νὰ μὴ ἠμποροῦμε νὰ βγοῦμε ἀπὸ τόσον φοβερὸν κίνδυνον τῆς τοιαύτης ὑπολήψεως καὶ σχεδὸν μὲ τὸ ζόρι, νὰ ἐρχώμαστε στὴν ἀληθινὴν καὶ ταπεινὴν γνῶσιν τοῦ ἑαυτοῦ μας».

Λέγει ὁ Ἅγ. Κοσμᾶς ὁ Αἰτωλός: «Ἦτο μία κόρη ὀνομαζομένη Μαρία. Ὁ πατήρ της ἦτο χριστιανὸς καὶ ἐζήτει νὰ τὴν ὑπανδρεύσῃ· ἐκείνη δὲν ἤθελε, θέλουσα νὰ φυλάξῃ παρθενίαν. Τὴν ἔβαλεν εἰς ἕνα μοναστήριον γυναικεῖον καὶ τὴν παρέδωκε τῆς ἡγουμένης νὰ τὴν ἔχῃ ὡς παιδί της. Καὶ ἀφοῦ ἀπέθανεν ὁ πατήρ της, ἔγινεν ἄλλος ἀφέντης εἰς τὴν χώραν ἐκείνην, ὅστις ἐβγῆκε μίαν ἡμέραν καὶ ὑπῆγεν εἰς τὸ μοναστήριον ὁποὺ ἦτο ἡ Μαρίας. Καὶ εὐθὺς ὁποὺ τὴν εἶδεν ὁ ἀφέντης, ἐτρώθη ἡ καρδιά του ἔρωτα σατανικόν· καὶ γυρίζοντας εἰς τὸ σπίτι του ἔστειλε γράμματα εἰς τὴν ἡγουμένην καὶ τῆς ἔλεγεν: Ἀμέσως νὰ μοῦ στείλῃς τὴν Μαρίαν, διότι τὴν εἶδον καὶ μὲ εἶδε, μὲ ἠγάπησε καὶ τὴν ἠγάπησα. Διαβάζει τὸ γράμμα ἡ ἡγουμένη, κράζει τὴν Μαρίαν καὶ τῆς λέγει: Παιδί μου, τί καλὸν εἶδες εἰς τὸν πασᾶν καὶ τὸν ἐκοίταξες μὲ ἀγάπην; Κοίταξε τί μοῦ γράφει ἐδῶ! Λέγει ἡ Μαρία: Ἐγὼ δὲν ἠξεύρω τίποτε· τὸν ἐκοίταξα μὲ ἄλλον σκοπὸν καὶ εἶπα: Ἄρα, Θεέ μου, ταύτην τὴν δόξαν ὁποὺ ἔχει ἐδῶ τοῦτος ὁ πασᾶς, θὰ τὴν ἔχῃ καὶ στὸν ἄλλον κόσμον; Καὶ αὐτὸς μ' ἐκοίταξε μὲ διαβολικὸν σκοπόν. Ἐγὼ ἂν ἤθελα ὑπανδρείαν, μὲ ὑπάνδρευε καὶ ὁ πατέρας μου καὶ ἔπαιρνα χριστιανόν. Τότε γράφει ἡ ἡγουμένη εἰς τὸν πασᾶν: Καλύτερα σοῦ στέλνω τὸ κεφάλι μου, παρὰ τὴν Μαρίαν. Στέλλει πάλιν ὁ πασᾶς καὶ λέγει τῆς ἡγουμένης: Ἢ νὰ μοῦ στείλῃς τὴν Μαρίαν ἢ ἔρχομαι καὶ τὴν παίρνω μόνος μου καὶ καίω τὸ μοναστήρι. Τὸ ἤκουσεν ἡ Μαρία καὶ λέγει τῆς ἡγουμένης: Ὅταν ἔλθουν οἱ ἀπεσταλμένοι, στεῖλέ τους εἰς τὸ κελλί μου καὶ ἐγὼ τοὺς ἀποκρίνομαι. Ἦλθον οἱ ἀπεσταλμένοι εἰς τὸ κελλίον τῆς Μαρίας, καὶ τοὺς ἠρώτησε τί θέλουν. Τῆς εἶπον ἐκεῖνοι: Μᾶς ἔστειλεν ὁ πασᾶς νὰ σὲ πάρωμεν, διότι εἶδε τὰ μάτια σου καὶ τὰ ὠρέχθηκε. Τοὺς εἶπε νὰ περιμένουν νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν ἐκκλησίαν. Τότε παίρνει ἕνα μαχαίρι καὶ ἕνα πιάτο, καὶ πηγαίνει εἰς τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν ἐμπρὸς καὶ λέγει: Κύριέ μου, μοῦ ἔδωκες τὰ μάτια τὰ αἰσθητά, διὰ νὰ πηγαίνω εἰς τὸν καλὸν δρόμον, καὶ ἐγὼ νὰ πηγαίνω μὲ τὸ θέλημά μου εἰς τὸν κακὸν δὲν εἶναι πρέπον. Καὶ ἐπειδὴ αὐτὰ τὰ αἰσθητὰ θὰ μοῦ βγάλουν τὰ νοητά, ἰδοὺ ὁποὺ τὰ βγάνω διὰ τὴν ἀγάπην σου, διὰ νὰ φύγω ἀπὸ τὸν βόρβορον τῆς ἁμαρτίας. Καὶ εὐθὺς βάζει τὸ μαχαίρι μέσα εἰς τὸ μάτι της καὶ τὸ βγάνει εἰς τὸ πιάτο. Ἐπῆγεν ἐμπρὸς καὶ εἰς τὴν Παναγίαν καὶ βγάζει καὶ τὸ ἄλλο της μάτι καὶ τὰ βάνει μαζί. Τότε τὰ στέλλει τοῦ πασᾶ· καὶ ἀφοῦ τὰ εἶδεν ὁ πασᾶς, ἐγύρισεν εὐθὺς ὁ σατανικὸς ἔρως εἰς κατάνυξιν· καὶ σηκώνεται εὐθὺς καὶ πηγαίνει εἰς τὸ μοναστήριον, καὶ παρακαλεῖ τὰς καλογραίας νὰ ὑπάγουν νὰ κάμουν δέησιν εἰς τὸν Θεόν, νὰ ἰατρευθῇ ἡ Μαρία.

Πηγαίνουν πάραυτα ὅλαι μαζὶ μὲ τὸν πασᾶν καὶ πίπτουσαι κατὰ γῆς παρεκάλουν τὸν Κύριον καὶ τὴν Θεοτόκον νὰ δώσῃ τὸ φῶς τῆς Μαρίας. Ἐφάνη ἡ Θεοτόκος τότε ὡς ἀστραπὴ εἰς τὴν Μαρίαν καὶ τῆς λέγει: Χαῖρε Μαρία! Ἐπειδὴ ἐπροτίμησες νὰ βγάλῃς τὰ μάτια σου διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ Υἱοῦ καὶ τὴν ἰδικήν μου, ἰδοὺ πάλιν ἔχε τὰ μάτια σου καὶ πλέον πειρασμὸς νὰ μὴ σοῦ συμβῇ. Βλέποντας δὲ τὸ θαῦμα οἱ παρόντες ἐχάρησαν πολὺ καὶ ἐδόξασαν τὸν Θεὸν καὶ τὴν Παναγίαν. Ἔπειτα ὁ πασᾶς ἀφιέρωσε πολὺ χρυσίον εἰς τὸ μοναστήρι καὶ ἐπῆρε συγχώρησιν ἀπὸ τὰς καλογραίας καὶ ἀνεχώρησε καὶ ἔκαμε καλὰ καὶ ἐσώθη.

Ἀκούετε, ἀδελφοί μου, τί ἔκαμεν ἡ Μαρία μὲ τὴν δύναμιν τῆς Παναγίας; Διὰ τοῦτο πρέπει καὶ ἡμεῖς νὰ τιμῶμεν τὴν Παναγίαν Θεοτόκον μὲ ἔργα καλά».

ΚΥΡΙΑΚΗ Β΄ ΛΟΥΚΑ
2 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 2016
Ἀπόστολος: Β΄ Κορ. δ΄ 6 - 15
Εὐαγγέλιον: Λουκ. στ΄ 31 - 36
Ἦχος: πλ. β΄.– Ἑωθινόν: Δ΄
ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ ΕΚ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ

Η ΓΝΗΣΙΑ ΑΓΑΠΗ

Στὸ σημερινὸ Εὐαγγελικὸ Ἀνάγνωσμα, ποὺ ἀποτελεῖ ἕνα κομμάτι τῆς ἐπί τοῦ Ὄρους Ὁμιλίας τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, γίνεται λόγος γιὰ τὴν γνήσια χριστιανικὴ ἀγάπη, τὴν ἀπεριόριστη καὶ αὐθεντικὴ ἀγάπη, ποὺ ἀγκαλιάζει ἀκόμη καὶ τοὺς ἐχθροὺς καὶ γιὰ τὴν πολλὴ εὐσπλαγχνία καὶ φιλανθρωπία, ποὺ πρέπει νὰ ἔχη ὁ πιστὸς Χριστιανός, κατὰ μίμησιν τοῦ Πανοικτίρμονος καὶ φιλανθρώπου Θεοῦ, τοῦ Οὐρανίου Πατέρα μας.

Ὁ ἱερὸς Θεοφύλακτος, ἀναφερόμενος στὸν χρυσὸ κανόνα τῆς χριστιανικῆς ἠθικῆς ποὺ λέγει: «καθὼς θέλετε ἵνα ποιῶσιν ὑμῖν οἱ ἄνθρωποι, καὶ ὑμεῖς ποιεῖτε αὐτοῖς ὁμοίως», λέγει: «Βλέπεις τὸν ἔμφυτο νόμο ποὺ εἶναι γραμμένος μέσα στὶς καρδιές μας; Αὐτὸ ποὺ θέλεις ἐσὺ γιὰ τὸν ἑαυτό σου, αὐτὸ νὰ κάνης καὶ στοὺς ἄλλους».

Καὶ ὁ Ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας συμπληρώνει: «... Νὰ φέρεσαι στοὺς ἄλλους, λέγει ὁ θεῖος Διδάσκαλος, ὅπως θὰ ἤθελες νὰ φέρονται οἱ ἄλλοι πρὸς ἐσένα. Ἐὰν τοὺς θέλεις σκληροὺς καὶ ἀσυμπαθεῖς, θρασεῖς καὶ ὀργίλους, μνησίκακους καὶ πονηρούς, ἂς εἶσαι καὶ σὺ τέτοιος. Ἂν, ὅμως, ἀντίθετα τοὺς θέλεις ἀγαθοὺς καὶ ἀμνησίκακους, μὴ σοῦ φαίνεται ἀκατόρθωτο νὰ εἶσαι κι ἐσὺ τὸ ἴδιο».

Ὅσον ἀφορᾶ δὲ τὸ ποιοὺς πρέπει νὰ ἀγαπᾶμε, σὲ ποιοὺς νὰ κάνουμε ἀγαθοεργίες καὶ σὲ ποιοὺς νὰ δανείζωμε, δὲν ὑπάρχει κάποιος περιορισμός, ὅπως αὐτὸ συμβαίνει μὲ τοὺς κοσμικοὺς καὶ ὑλόφρονες ἀνθρώπους.

«Ἡ ἰδιοτελὴς ἀγάπη εἶναι χωρὶς πολλὴ ἀξία, παρατηρεῖ ὁ ἀείμνηστος Πανεπιστημιακὸς διδάσκαλος Παναγιώτης Τρεμπέλας. Ἡ χριστιανικὴ ἀγάπη εἶναι ἀνιδιοτελής. Ἀνόμοια πρὸς τὴν ἀγάπη τῶν πολλῶν ἀνθρώπων, ἐναγκαλίζεται τοὺς πάντας καὶ αὐτοὺς ἀκόμη τοὺς ἀποκρουστικοὺς καὶ πικραίνοντας αὐτήν».

Ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος ὑπομνηματίζοντας τὸν λόγο τοῦ Θεανθρώπου Κυρίου μας· «Γίνεσθε οἰκτίρμονες καθὼς καὶ ὁ Πατὴρ ὑμῶν οἰκτίρμων ἐστί», λέγει τὰ ἑξῆς: «Αὐτὸ εἶναι, μὲ τὸ ὁποῖο μποροῦμε νὰ ἐξισωθοῦμε κάπως μὲ τὸν Θεό, τὸ νὰ ἐλεοῦμε καὶ νὰ εὐσπλαγχνιζόμαστε τοὺς συνανθρώπους μας».

Δὲν εἶπε, ἄν νηστεύετε, ὅμοιοι εἶσθε μὲ τὸν οὐράνιο Πατέρα σας. Δὲν εἶπε ἐὰν φυλάσσετε ἀγνὸ τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχή σας, οὔτε εἶπε, ἐὰν προσεύχεσθε θὰ εἶσθε ὅμοιοι μὲ τὸν Θεὸν Πατέρα σας... Ἀλλὰ τί εἶπε; Γίνεσθε οἰκτίρμονες καὶ σπλαγχνικοί, δηλαδὴ ὅταν ἔχετε ἀγάπη καὶ φιλανθρωπία, ὅταν δείχνετε ἔλεος καὶ εὐσπλαγχνία στοὺς συνανθρώπους σας τότε εἶσθε ὅμοιοι μὲ τὸν πολυεύσπλαγχνο Κύριο καὶ Θεό μας.

Καὶ ὁ Ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας τονίζει ὅτι ἡ συμπάθεια καὶ ἡ εὐσπλαγχνία μας πρὸς τοὺς ἀχαρίστους καὶ πονηροὺς «μᾶς μορφώνει καὶ μᾶς κάνει ὅμοιους μὲ τὸν Θεὸ καὶ εἶναι σὰν νὰ μορφοποιῇ μέσα στὶς ψυχές μας χαρακτῆρες τῆς θείας φύσεως».

Ὁ δὲ ἱερὸς Αὐγουστῖνος παρατηρεῖ ὅτι «ἔλεγεν (ὁ Χριστὸς) γίνεσθε οἰκτίρμονες ὄχι γιὰ νὰ γίνωμε πάλι ὅπως ὁ Οὐράνιος Πατήρ. Γιατὶ τὸ νὰ γίνωμε ὅπως ὁ Θεὸς Πατέρας εἶναι ἀδύνατο, ἀφοῦ εἴμαστε κτίσματα καὶ δημιουργηθήκαμε ἀπὸ τὴν ἀνυπαρξία... ἀλλὰ προσβλέποντας πρὸς τὶς εὐεργεσίες ἐκείνου, αὐτὰ τὰ καλὰ ποὺ κάνουμε νὰ μὴ τὰ κάνουμε γιὰ νὰ ἀρέσουμε στοὺς ἀνθρώπους, ἀλλὰ νὰ τὰ κάνουμε γι' Αὐτόν, ὥστε νὰ ἔχωμε τὸν μισθόν μας ἀπὸ τὸν Θεὸ καὶ ὄχι ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους».

Στὴ συνέχεια θὰ ἀνατρέξωμε σὲ ἕνα ἀσκητὴ τῆς ἐρήμου, τόν Ἀββᾶ Ζωσιμᾶ, ποὺ ἐβίωσε σωστὰ τὴν ἀληθινὴ χριστιανικὴ ἀγάπη στὶς πραγματικές της διαστάσεις.

Ἡ ἀληθινὴ ἀγάπη

Κάποτε ἕνας ὑποτακτικός μου, διηγεῖται ὁ ἀββᾶς Ζωσιμᾶς, μὲ πλησίασε καὶ μοῦ εἶπε:

- Γέροντά μου, σ' ἀγαπῶ πολύ!

- Μέχρι τώρα, τοῦ ἀπάντησα, δὲν βρέθηκε ἄνθρωπος ποὺ νὰ μ' ἀγαπᾶ, ὅπως τὸν ἀγαπῶ ἐγώ. Νά, τώρα ποὺ λὲς ὅτι μ' ἀγαπᾶς, τὸ πιστεύω. Ἂν ὅμως κάνω κάτι ποὺ δὲν θὰ σοῦ ἀρέση, δὲν θὰ μείνης ὁ ἴδιος. Ἐνῶ ἐγώ, ὅ,τι κι ἄν μοῦ κάνης, δὲν θὰ παύσω νὰ σ' ἀγαπῶ.

Δὲν πέρασε πολὺς καιρὸς καὶ δὲν ξέρω τί τοῦ συνέβη. Ἄρχισε νὰ μὲ βρίζη καὶ νὰ μὲ συκοφαντῇ. Τὰ μάθαινα ὅλα καὶ ἔλεγα μέσα μου: «Ὁ ἀδελφὸς εἶναι καυτήρας τοῦ Θεοῦ. Τὸν ἔστειλε, γιὰ νὰ θεραπεύση τὴν κενόδοξη ψυχή μου. Αὐτὸς θὰ μὲ ὠφελήση! Ἐνῶ ἐκεῖνοι ποὺ μ' ἐπαινοῦν, μὲ ζημιώνουν. Εἶναι συνεπῶς εὐεργέτης μου».

Τὸν μνημόνευα λοιπὸν σὰν γιατρὸ καὶ εὐεργέτη. Ἔλεγα μάλιστα σὲ ὅσους μοῦ μετέφεραν τὶς συκοφαντίες του:

- Τὰ λέει αὐτά, γνωρίζοντας μόνον τὶς φανερές μου ἁμαρτίες. Καὶ αὐτὲς ὄχι ὅλες. Ποῦ νὰ γνώριζε καὶ τὶς κρυφές, ποὺ εἶναι ἀναρίθμητες...

Μετὰ ἀπὸ ἀρκετὸ καιρό, μὲ συναντᾶ στὴν Καισάρεια. Ὅπως συνήθιζε, ἔρχεται, μὲ ἀγκαλιάζει καὶ μὲ ἀσπάζεται, σὰν νὰ μὴ συνέβαινε τίποτε. Ἔτσι ἔκανε ὅποτε μὲ συναντοῦσε καὶ ἐγὼ δὲν τοῦ ἔδειχνα καμμιὰ ἐπιφυλακτικότητα ἢ πικρία, ἄν καὶ τὰ μάθαινα ὅλα ὅσα ἔλεγε ἐναντίον μου.

Αὐτὴ τὴ φορὰ ὅμως πέφτει στὰ πόδια μου καὶ κρατώντας τα μοῦ λέει:

- Γέροντα, συγχώρεσέ με γιὰ τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου. Ἔχω πεῖ πολλὰ καὶ φοβερὰ ἐναντίον σου.

Ἐγὼ τὸν σηκώνω, τὸν ἀσπάζομαι καὶ τοῦ λέω χαριεντιζόμενος:

- Θυμᾶται ἡ ὀσιότητά σου, πὼς ὅταν κάποτε μοῦ εἶπες πόσο μ' ἀγαπᾶς, σοῦ ἀπάντησα ὅτι κανεὶς δὲν μ' ἀγαπᾶ, ὅσο τὸν ἀγαπῶ; Καὶ πὼς ὅ,τι κι ἄν πάθω ἀπὸ σένα, δὲν θὰ παύσω νὰ σ' ἀγαπῶ; Μάθε λοιπὸν ὅτι τὰ γνωρίζω ὅλα ὅσα εἶπες ἐναντίον μου καὶ δὲν ἔπαυσα νὰ σ' ἀγαπῶ! Κανεὶς δὲν μ' ἔπεισε νὰ πῶ τὸ παραμικρὸ ἐναντίον σου. Σὲ δικαιολογοῦσα σ' ὅλους. Δὲν παρέλειπα νὰ σὲ μνημονεύω στὶς προσευχές μου. Ἀλλὰ οὔτε καὶ μέσα μου σὲ ὑποτιμοῦσα!... Καὶ γιὰ νὰ πειστῆς γι' αὐτό, ἄκουσε τί μοῦ συνέβη: Κάποτε πόνεσε πολὺ τὸ μάτι μου. Τότε σὲ θυμήθηκα καὶ σταυρώνοντάς το εἶπα: «Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, μὲ τὶς εὐχὲς τοῦ ἀδελφοῦ, θεράπευσέ με». Καὶ ἀμέσως γιατρεύθηκα! Ἀμφ

ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ ΚΑΙ ΓΕΩΠΟΛΙΤΙΚΗ

Συνθήκη τοῦ Maastricht 1992: Τί ὑπέγραψεν ἡ Ἑλλὰς καὶ ποίας ἀλλαγὰς ὑπέστη ἐξ αἰτίας αὐτῆς τῆς ὑπογραφῆς

30ον
Εὐρωπαϊκὸν Κοινοβούλιον

Τὸ Εὐρωπαϊκὸ Κοινοβούλιο συγκαταλέγεται μὲν στὰ "θεσμικὰ" ὄργανα τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἑνώσεως, ὡστόσο στὴν πραγματικότητα ὁ ρόλος του εἶναι **καθαρὰ τυπικός.** Θὰ μποροῦσαμε νὰ ποῦμε πὼς τὸ Εὐρωκοινοβούλιο εἶναι **τὸ "δημοκρατικὸ" πρόσχημα τῆς Ἑνώσεως** καὶ τὸ μέσον ἀπόσυρσης–συνταξιοδοτήσεως τῶν "βετεράνων" τῆς Δυτικῆς πολιτικῆς, ποὺ ἀπολαμβάνουν ὑψηλοὺς μισθοὺς καὶ δὲν φέρουν τὴν παραμικρὴ εὐθύνη.

Σύνθεσις – Ἀρμοδιότητες

Ὁ ἀριθμὸς τῶν Εὐρωβουλευτῶν κάθε χώρας εἶναι σὲ γενικὲς γραμμὲς ἀνάλογος μὲ τὸν πληθυσμό της. Σύμφωνα μὲ τὴ Συνθήκη τῆς Λισσαβώνας, καμία χώρα δὲν μπορεῖ νὰ ἔχει λιγότερους ἀπὸ 6 ἢ περισσότερους ἀπὸ 96 Εὐρωβουλευτές. Οἱ Εὐρωβουλευτὲς χωρίζονται σὲ ὁμάδες μὲ βάση τὴν πολιτική τους ταυτότητα, καί, ὄχι τὴν χώρα τους. Αὐτὸ καὶ μόνο εἶναι ἀρκετὸ προκειμένου νὰ διαπιστώσει καὶ ὁ πλέον δύσπιστος πὼς **ἡ ἀποκλειστικὴ προτεραιότητα τοῦ Εὐρωκοινοβουλίου εἶναι ἡ ἐφαρμογὴ τῆς Εὐρωπαϊκῆς Πολιτικῆς καὶ ὄχι τὸ συμφέρον τῶν κρατῶν-μελῶν.** Οἱ Εὐρωβουλευτὲς σὲ καμία περίπτωση **δὲν ἐκπροσωποῦν τὴν χώρα τους, ἀλλὰ τὸν Εὐρωπαϊκὸ πολιτικὸ σχηματισμό, ὅπου ἀνήκουν.**

Κατανομή εδρών από το 2014					
Χώρα μέλος	Έδρες	Ποσοστό	Χώρα μέλος	Έδρες	Ποσοστό
Γερμανία	96	12.8%	Αυστρία	18	2.4%
Γαλλία	74	9.9%	Βουλγαρία	17	2.3%
Ηνωμένο Βασίλειο	73	9.7%	Δανία	13	1.7%
Ιταλία	73	9.7%	Φινλανδία	13	1.7%
Ισπανία	54	7.2%	Σλοβακία	13	1.7%
Πολωνία	51	6.8%	Κροατία	11	1.5%
Ρουμανία	32	4.3%	Ιρλανδία	11	1.5%
Ολλανδία	26	3.5%	Λιθουανία	11	1.5%
Βέλγιο	21	2.8%	Λετονία	8	1.1%
Τσεχία	21	2.8%	Σλοβενία	8	1.1%
Ελλάδα	21	2.8%	Κύπρος	6	0.8%
Ουγγαρία	21	2.8%	Εσθονία	6	0.8%
Πορτογαλία	21	2.8%	Λουξεμβούργο	6	0.8%
Σουηδία	20	2.7%	Μάλτα	6	0.8%

Τὰ μέλη τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Κοινοβουλίου, δηλαδὴ οἱ Εὐρωβουλευτές, ἐκλέγονται κατόπιν ψηφοφορίας, ποὺ διενεργεῖται κάθε 5 χρόνια σὲ ὅλα τὰ κράτη τῆς Ἑνώσεως ταυτοχρόνως.

Τὸ Κοινοβούλιο, τυπικά, ἀσκεῖ τὴν Νομοθετικὴ ἐξουσία ἀπὸ κοινοῦ μὲ τὸ Συμβούλιο τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἕνωσης, (τὸ ἐπονομαζόμενο "τὸ Συμβούλιο").

Οἱ, θεωρητικά, κύριες ἁρμοδιότητες τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Κοινοβουλίου εἶναι τρεῖς:

1. Εἰσηγεῖται, συζητάει καὶ θεσπίζει Εὐρωπαϊκοὺς νόμους μαζὶ μὲ τὸ Συμβούλιο,

2. ἐλέγχει διεξοδικὰ τὶς δραστηριότητες τῶν ἄλλων ὀργάνων τῆς Ε.Ἑ., ἰδιαίτερα τῆς Ἐπιτροπῆς, ἐξασφαλίζοντας τὴν δημοκρατική τους λειτουργία,

3. συζητάει καὶ ἐγκρίνει τὸν προϋπολογισμὸ τῆς Ε.Ε. σὲ συνεργασία μὲ τὸ Συμβούλιο.

Θέσπισις τῶν Εὐρωπαϊκῶν νόμων

Σὲ πολλοὺς τομεῖς **δευτερευούσης σημασίας,** ὅπως εἶναι ἡ προστασία τοῦ καταναλωτῆ καὶ τὸ περιβάλλον, τὸ Κοινοβούλιο συνεργάζεται μὲ τὸ Συμβούλιο (ποὺ ἐκπροσωπεῖ τὶς Ἐθνικὲς κυβερνήσεις) προκειμένου νὰ λάβουν ἀποφάσεις σχετικὰ μὲ τὸ περιεχόμενο καὶ τὴν ἐπίσημη ἔγκριση τῶν νόμων τῆς Ε.Ε. Ἡ διαδικασία αὐτὴ ὀνομάζεται "Συνήθης Νομοθετικὴ Διαδικασία" (πρώην "συναπόφαση").

Μὲ τὴν Συνθήκη τῆς Λισσαβώνας, τὸ φάσμα τῶν ζητημάτων ποὺ ὑπάγονται στὴν "Συνήθη Νομοθετικὴ Διαδικασία" ἔχει διευρυνθεῖ, προσθέτοντας στὴν δικαιοδοσία τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Κοινοβουλίου τὸν ἔλεγχο τῶν νόμων ποὺ ἀφοροῦν σὲ τομεῖς ὅπως ἡ Γεωργία, ἡ Ἐνεργειακὴ Πολιτική, ἡ Μετανάστευση καὶ τὰ Ταμεῖα τῆς Ε.Ε.

Τέλος, ἡ σύμφωνη γνώμη τοῦ Κοινοβουλίου ἀπαιτεῖται γιὰ τὴν ἔγκριση τῆς προσχώρησης νέων χωρῶν μελῶν στὴν Ἕνωση.

Ἄσκησις δημοκρατικοῦ ἐλέγχου

Θεωρητικά, τὸ Κοινοβούλιο ἀσκεῖ ἐπιρροὴ στὰ ἄλλα θεσμικὰ ὄργανα τῆς Ἑνώσεως. Ἔτσι, ὅταν διορίζεται ἡ νέα Ἐπιτροπή, τὰ 27 μέλη της (ἕνα ἀπὸ κάθε χώρα τῆς Ε.Ε.) δὲν μποροῦν νὰ ἀναλάβουν καθήκοντα ἕως ὅτου ἐγκρίνει τὸν διορισμό τους τὸ Κοινοβούλιο. Ἐὰν τὰ μέλη τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Κοινοβουλίου δὲν συμφωνοῦν μὲ τὸν διορισμὸ ἑνὸς ὑποψηφίου, μποροῦν νὰ ἀπορρίψουν ὁλόκληρο τὸ σχῆμα. Αὐτό, βέβαια, εἶναι ἡ θεωρία. Στὴν πράξη, καὶ μέσῳ τῆς πρακτικῆς ποὺ ὀνομάζεται "σχετική" πλειοψηφία, τὸ Κοινοβούλιο ποτὲ μέχρι σήμερα δὲν ἔχει ἀπορρίψει οὔτε τὴν Σύνθεση οὔτε τὶς εἰσηγήσεις τῆς Ἐπιτροπῆς.

Στὴν δικαιοδοσία τοῦ Κοινοβουλίου εἶναι, ἐπίσης, ἡ "πρόταση μομφῆς" σὲ βάρος τῆς Ἐπιτροπῆς, δηλαδὴ νὰ ζητήσει τὴν παραίτησή της πρὶν ἀπὸ τὴν λήξη τῆς θητείας της. Ἡ πραγματικότητα ὡστόσο, διαψεύδει γιὰ ἀκόμα μία φορά τὴν "τυπικὴ δημοκρατία" τῆς Ἑνώσεως. Τρανταχτὸ παράδειγμα ἀποτελεῖ ἡ τελευταία καταψήφιση (Νοέμβριος τοῦ 2014) τῆς πρότασης μομφῆς σὲ βάρος τῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Jean-Claude Juncker. Ἡ Ἐπιτροπὴ δὲν κατάφερε ἁπλῶς νὰ ἐπιβιώσει ἀπὸ τὴν πρόταση μομφῆς –ποὺ κατετέθη πρὶν κλείσει κἂν τὸν πρῶτο μήνα ἀπὸ τὸν διορισμό της μὲ ἀφορμὴ τὶς ἀποκαλύψεις γιὰ τὸ σκάνδαλο LuxLeaks– ἀλλὰ βγῆκε καὶ ἐνισχυμένη, καθὼς ἔλαβε 38 ψήφους περισσότερες ἀπὸ ὅσες ἔλαβε τὸν Ὀκτώβριο τοῦ 2014 κατὰ τὴν ψηφοφορία τῆς ἐγκρίσεως τῆς συνθέσεώς της ἀπὸ τὸ Εὐρωκοινοβούλιο.

Τὰ τελευταῖα 35 χρόνια ἔχουν ὑποβληθεῖ συνολικὰ ἑπτὰ προτάσεις μομφῆς κατὰ τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἐπιτροπῆς χωρὶς νὰ ἔχει ποτὲ ὑπερψηφιστεῖ κάποια ἀπὸ αὐτές. Μοναδικὴ ἐξαίρεση ἀποτελεῖ ἡ Εὐρωπαϊκὴ Ἐπιτροπὴ τοῦ Jacques Santer, ποὺ ὑπέβαλε τὸ 1999 τὴν παραίτησή της μετὰ τὴν δημοσιοποίηση τοῦ πορίσματος γιὰ ἀτασθαλίες, διοικητικὴ ἀνεπάρκεια καὶ σκάνδαλα, ὅπου ἐμπλέκονταν δέκα ἀπὸ τοὺς δεκαεννιὰ ἐπιτρόπους. Τὰ περισσότερα πυρὰ τῆς ἐξεταστικῆς ἐπιτροπῆς, ποὺ διεξήγαγε τὶς ἔρευνες δέχτηκαν ἡ Γαλλίδα ἐπίτροπος Edith Cresson (μοναδικὴ μέχρι σήμερα γυναίκα πρωθυπουργὸς τῆς Γαλλίας) καὶ ὁ Ἰσπανὸς ἐπίτροπος Manuel Marin Gonzalez. Ἀκόμα καὶ τότε, ὅμως, τὸ Εὐρωπαϊκὸ Κοινοβούλιο δὲν μπόρεσε νὰ ἀποπέμψει τὴν Εὐρωπαϊκὴ Ἐπιτροπή, ἀφοῦ προηγήθηκαν παρασκηνιακὲς διαβουλεύσεις ποὺ δὲν εἶδαν ποτὲ τὸ φῶς τῆς δημοσιότητος, μὲ ἀποτέλεσμα τὴν παραίτηση τῆς Ἐπιτροπῆς πρὶν ἀπὸ τὴν ἐφαρμογὴ τῆς διαδικασίας.

Γιὰ νὰ καταλάβουμε τὸ μέγεθος τῆς ὑποκρισίας τῆς διαδικασίας τῆς προτάσεως μομφῆς, θὰ ἀναφέρουμε πὼς γιὰ νὰ ψηφισθεῖ θὰ ἔπρεπε νὰ συγκεντρώσει **διπλῆ πλειοψηφία:** τὰ **δύο τρίτα τῶν καταγεγραμμένων ψήφων** καὶ **τὴν πλειοψηφία τοῦ συνόλου τῶν Εὐρωβουλευτῶν.**

Ὑπὸ αὐτὴν τὴν ἔννοια, τὸ Κοινοβούλιο "ἐλέγχει" τὴν Ἐπιτροπὴ ἐξετάζοντας τὶς ἐκθέσεις της καὶ ὑποβάλλοντας ἐρωτήσεις στοὺς Ἐπιτρόπους.

Οἱ Εὐρωβουλευτές, ἐπίσης, ἐξετάζουν τὶς αἰτήσεις τῶν πολιτῶν καὶ συγκροτοῦν ἐξεταστικὲς ἐπιτροπές, ἐνῷ ὅταν συνεδριάζουν οἱ ἀρχηγοὶ τῶν κρατῶν μελῶν κατὰ τὶς συνόδους τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Συμβουλίου, τὸ Κοινοβούλιο **διατυπώνει ἁπλῶς τὴν γνώμη του γιὰ τὰ θέματα τῆς agenda.**

Ἐπίβλεψις τοῦ προϋπολογισμοῦ

Τὸ Κοινοβούλιο ἐγκρίνει τὸν ἐτήσιο προϋπολογισμὸ τῆς Ε.Ε., μαζὶ μὲ τὸ Συμβούλιο τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἕνωσης. Στὸ Κοινοβούλιο λειτουργεῖ μία ἐπιτροπή, ποὺ παρακολουθεῖ τὸ πῶς δαπανᾶται ὁ προϋπολογισμὸς καὶ κάθε χρόνο ἀποφαίνεται σχετικὰ μὲ τὴν διαχείρισή του.

Ἕδρα

Τὸ Εὐρωπαϊκὸ Κοινοβούλιο ἔχει τρεῖς ἕδρες ἐργασίας: Στὶς Βρυξέλλες (Βέλγιο), στὸ Λουξεμβοῦργο καὶ στὸ Στρασβοῦργο (Γαλλία).

Στὸ Λουξεμβοῦργο φιλοξενοῦνται οἱ Διοικητικὲς Ὑπηρεσίες, γνωστὲς μὲ τὸν ὅρο ἡ «Γενικὴ Γραμματεία».

Οἱ συνεδριάσεις τοῦ συνόλου τῶν Εὐρωβουλευτῶν, γνωστὲς ὡς «Σύνοδοι τῆς Ὁλομέλειας», γίνονται στὸ Στρασβοῦργο καὶ στὶς Βρυξέλλες. Οἱ συνεδριάσεις τῶν κοινοβουλευτικῶν ἐπιτροπῶν γίνονται, ἐπίσης, στὶς Βρυξέλλες.

Σημερινὸς πρόεδρος τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Κοινοβουλίου εἶναι ὁ Γερμανὸς Martin Schulz (τοῦ πολιτικοῦ σχηματισμοῦ τοῦ S&D/PES), ποὺ ἐξελέγη στὶς 17 Ἰανουαρίου τοῦ 2012 στὴν θέση τοῦ ἀπελθόντος Πολωνοῦ Jerzy Buzek, ἐνῷ ἐπανεξελέγη μετὰ τὶς ἐκλογὲς τοῦ Ἰουνίου τοῦ 2014.

Πιστεύουμε πὼς μέσα ἀπὸ τὴν συνοπτική, ἀλλὰ οὐσιαστική, παρουσίαση τῶν θεσμικῶν ὀργάνων τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἑνώσεως γίνεται ἀντιληπτὴ ἡ ὑποκρισία, ποὺ διέπει ὅλο τὸ ἐγχείρημα τῆς Ἑνώσεως. **Οἱ ἐξαγγελίες καὶ οἱ προσχηματικὲς ἐπικαλύψεις δὲν μποροῦν νὰ ἀποκρύψουν τὸν πραγματικὸ ρόλο τῆς Ἑνώσεως, ποὺ εἶναι ἡ προετοιμασία καὶ ἡ ὑλοποίηση στὴν Εὐρώπη γιὰ τὴν μία παγκόσμια κυβέρνηση.**

Θὰ τονίσουμε γιὰ ἀκόμα μία φορὰ πὼς πρόκειται γιὰ ἕνα **καλὰ ὀργανωμένο σχέδιο,** ποὺ **ξεκίνησε ἀπὸ τὸ 1953 καὶ τὴν Συνθήκη τῆς Ρώμης,** ἐξελίχθηκε μὲ τὴν Συνθήκη τοῦ Maastricht τὸ 1992 καὶ ἐδραιώθηκε μὲ τὴν Μεταρρυθμιστικὴ Συνθήκη τῆς Λισσαβῶνος τὸν Δεκέμβριο τοῦ 2007. Ἔτσι, ὅ,τι βιώνουμε σήμερα δὲν εἶναι ἀποτέλεσμα μόνο τῶν λανθασμένων συγχρόνων πολιτικῶν χειρισμῶν, ἀλλὰ **ἡ μακροχρόνια προδοτικὴ στάση ὅλων τῶν κυβερνήσεων,** ποὺ ἐνέταξαν, διατήρησαν καὶ ἐπιμένουν νὰ κρατοῦν ἀλυσοδεμένη τὴν Ἑλλάδα στὴν Εὐρωπαϊκὴ Ἕνωση!

Μ.Β.

Τὸ νέον μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν καὶ ἡ εὐθύνη...

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

θυμὸ –«θυμὸν τὸν δικαιότατον» - γιὰ ὅσους σχεδίασαν τὸ νέο μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν, μᾶλλον δὲ τὴν ἀπαξίωσή του, τὸν ξεπεσμό του ποὺ ἀργὰ ἢ γρήγορα θὰ ὁδηγήσει στὴν κατάργησή του. Ἡ μεθοδικὴ διδασκαλία τῆς Ἁγίας Γραφῆς καὶ τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας, τῆς ὀρθόδοξης λατρείας καὶ ἠθικῆς ἀλλὰ καὶ ἡ ἐπιστημονικὴ προσέγγιση τῶν θρησκειῶν μέσα ἀπὸ τὸ πρῖσμα τῆς ὀρθόδοξης θεολογίας, ὅπως διδάσκονταν μέχρι σήμερα ἐγκαταλείπεται καὶ τὸ θρησκευτικὸ μάθημα ὁδηγεῖται σὲ ἕνα νέο πεδίο, ὅπου δεσπόζει ἡ σύγχυση, ὁ θρησκευτικὸς συγκρητισμός, ἡ ἀπουσία σοβαροῦ ἐπιστημονικοῦ καὶ χαρισματικοῦ λόγου, ἡ ἔλλειψη παιδαγωγικοῦ σχεδιασμοῦ, ἡ μετατροπὴ τοῦ σχολικοῦ μαθήματος σὲ ἀφηρημένη συζήτηση καὶ προσέγγιση κάποιων θεμάτων μέσα ἀπὸ κείμενα καὶ ὀπτικοακουστικὸ ὑλικὸ ἀμφιβόλου ποιότητος καὶ ἐν πολλοῖς παντελῶς ξένου πρὸς τὴν ὀρθόδοξη παράδοσή μας. Ὁ πολυδιαφημιζόμενος δῆθεν ἐκσυγχρονισμὸς τοῦ μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν εἶναι ἤδη παρὼν καὶ ἀνοίγει τὸ δρόμο γιὰ τὴν σταδιακὴ πλήρη ἐπιστημονικὴ καὶ παιδαγωγική του ἔκπτωση καὶ τελικὰ τὴν κατάργησή του.

Ἀπέναντι στὴ θλιβερὴ αὐτὴ πραγματικότητα καὶ ἔχοντας γνώση τῶν ἀνθρώπων ποὺ προώθησαν ὅλο τὸν προηγούμενο καιρὸ αὐτὴ τὴν ἀλλαγὴ καὶ τῶν μεθόδων ποὺ ἀκολούθησαν, εἶναι ἀπαραίτητο νὰ ὑπάρξει ἀντίσταση. Ὅσοι διδάσκουν τὸ μάθημα ἔχουν πρὸς τὸ παρὸν στὰ χέρια τους τὰ μέχρι σήμερα διδασκόμενα σχολικὰ βιβλία, τὰ ὁποῖα ἔχουν μαζί τους καὶ οἱ μαθητές τους. Ἐπειδὴ τὰ προσεχῆ σχολικὰ ἔτη ἀναμένεται ἡ ἀντικατάσταση τῶν βιβλίων αὐτῶν κρίνεται πλέον ἐπιτακτικὴ ἡ ἀνάγκη προμήθειας ἀντιπύπων τῆς Καινῆς Διαθήκης, τὰ ὁποῖα θὰ ὑπάρχουν στὶς σχολικὲς μονάδες ὡς ἐργαλεῖα γιὰ τὴ διδασκαλία τοῦ θρησκευτικοῦ μαθήματος. Γιὰ τὸν ἐφοδιασμὸ τῶν σχολείων μὲ τέτοια ἀντίτυπα εἶναι ἀναγκαία ἡ κινητοποίηση καὶ τῶν κατὰ τόπους ἱερῶν Μητροπόλεων. Σὲ κάθε περίπτωση ἡ δημιουργία φωτοτυπημένων φυλλαδίων μὲ ἐπιλεγμένα ἁγιογραφικὰ καὶ πατερικὰ κείμενα, ἀλλὰ καὶ ἀποσπάσματα τῶν σχολικῶν βιβλίων μπορεῖ νὰ ἀποτελέσει ἐργαλεῖο γιὰ ὅσους θεολόγους θὰ ἀρνηθοῦν νὰ συναινέσουν στὴν πλήρη ὑποβάθμιση τοῦ θρησκευτικοῦ μαθήματος καὶ τὸν θρησκευτικὸ ἀποπροσανατολισμὸ τῶν μαθητῶν τους.

Τὰ πράγματα δὲν εἶναι εὔκολα. Ἡ ἀμηχανία καὶ ἡ ἀγωνία τῶν θεολόγων ποὺ ἐκδηλώνεται ἤδη στὶς μεταξύ τους συζητήσεις γιὰ τὸ ποῦ πορεύεται τὸ μάθημά μας πρέπει νὰ μετατραπεῖ σὲ πρωτοβουλία εὐθύνης. Κανεὶς δὲν ἀγνοεῖ τὸ «πειθαρχεῖν δεῖ Θεῷ μᾶλλον ἢ ἀνθρώποις» οὔτε κανεὶς εἶναι ἄβουλο στρατιωτάκι ποὺ ἐκτελεῖ ἐντολές. Ἡ εὐθύνη τῆς διδασκαλίας τοῦ μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν ποὺ μᾶς ἀνέθεσε ἡ ἴδια ἡ πολιτεία δὲν ταυτίζεται μὲ τὴν τυφλὴ ἐφαρμογὴ στὴν πράξη ἐντολῶν καὶ ὁδηγιῶν μὲ συγκεχυμένο περιεχόμενο καὶ ἀσαφῆ προσανατολισμό.

Ἡ ἐκπαίδευση γνωρίζει τὰ τελευταῖα χρόνια μεγάλες ἀλλαγὲς ὄχι μόνο στὸ περιεχόμενο τῆς παρεχόμενης παιδείας ἀλλὰ καὶ στὸν τρόπο ποὺ λειτουργοῦν ὅσοι τὴν ὑπηρετοῦν. Ἡ μαζικὴ ἀντίσταση σὲ ἄνωθεν ἐντολὲς μπορεῖ νὰ τὶς ἀνατρέψει. Τὸ προηγούμενο διάστημα οἱ διαμαρτυρίες τῶν ἐκπαιδευτικῶν ματαίωσαν τὴν ἀξιολόγησή τους ποὺ εἶχε σχεδιαστεῖ μὲ τρόπο λανθασμένο. Παρόμοια ἀντίδραση ὀδήγησε στὴν ἐπαναπρόσληψη ἐκπαιδευτικῶν τῶν ἐπαγγελματικῶν λυκείων ποὺ εἶχαν τεθεῖ σὲ διαθεσιμότητα καὶ ὁδηγοῦνταν πρὸς τὴν ἀπόλυση. Ἑπομένως ἐὰν τώρα οἱ δάσκαλοι καὶ θεολόγοι ἀντισταθοῦν στὸ νέο μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν ποὺ μία ὀλιγομελὴς ὁμάδα σχεδίασε, μποροῦν νὰ πετύχουν τὴν διάσωση τοῦ χριστιανικοῦ μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν γιὰ τὸ καλὸ τῶν μαθητῶν μας.

Η ΑΓΙΑ ΘΕΚΛΑ

Τὴν 24ην Σεπτεμβρίου ἡ Ἐκκλησία μας τιμᾶ τὴν μνήμην τῆς Ἁγίας Θέκλης τῆς Ἰσαποστόλου.

Μητροπολίτης Γόρτυνος καὶ Μεγαλοπόλεως κ. Ἱερεμίας διά τὴν Σύνοδον τῆς Κρήτης: «Μία εἶναι ἡ Ἐκκλησία»

1. Ἕνας ἀπὸ τοὺς ἐλάχιστους **μαχητὲς ὑπὲρ τῆς ἀκραιφνοῦς Ὀρθοδοξίας, τῆς ἀδιαφθόρου Οἰκογενείας καὶ τῆς ἀκεραίας πατρίδος εἶναι καὶ ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Γόρτυνος καὶ Μεγαλοπόλεως κ. Ἱερεμίας,** αὐτὸς ὁ ταπεινὸς ἐργάτης τοῦ Εὐαγγελίου, πνευματικὸ τέκνο τοῦ εἰς πάντα διαπρέψαντος θρυλικοῦ Γέροντος Αὐγουστίνου Καντιώτη, ἀειμνήστου Μητροπολίτου πρώην Φλωρίνης.

2..Στὸ Κυριακάτικο ἐγκύκλιο κήρυγμά του τὴν Κυριακὴ 28.8.2016 ἀνέπτυξε ἐκλαϊκευμένα **«Τί εἶναι ἡ ἐκκλησία καὶ ποῖοι εἶναι ἐκτὸς ἐκκλησίας».**

3. Ἐπειδὴ τὸ θέμα εἶναι λίαν ἐπίκαιρο καὶ οἱ περισσότεροι ἐργάτες τοῦ Εὐαγγελίου ἔγιναν «ἀφωνότεροι ἰχθύος», διότι φοβοῦνται τοὺς ἰθύνοντες πολιτείας καὶ Ἐκκλησίας καὶ τῆς καθεστηκυίας τάξεως, καὶ δὲν τοὺς ἐπιτρέπεται νὰ ἀποδείξουν ὅτι ἡ προσφάτως συνελθοῦσα σύνοδος στὸ Κολυμπάρι Χανίων Κρήτης ἦταν ἀνεπιτυχής, ἀναρτοῦμε τὸ κείμενο τοῦ Σεβασμιωτάτου Γόρτυνος καὶ Μεγαλοπόλεως, γιὰ νὰ μὴ σκανδαλισθοῦν οἱ περισσότεροι ἀπλοϊκοὶ Χριστιανοὶ καὶ γιὰ νὰ ἀποφευχθῇ σχίσμα.

4. **Οἱ ἐννέα Οἰκουμενικὲς Σύνοδοι** συνήρχοντο, γιὰ νὰ καταδικάσουν αἱρέσεις. Ἡ τελευταία κατ' εὐφημισμὸ «μεγάλη σύνοδος» συνῆλθε, γιὰ νὰ ἀμνηστεύσῃ ἀποσχισθεῖσες ἀπὸ τὴν Μία, Ἁγία, Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία, τὴν Ὀρθοδοξία, καὶ νὰ τὶς ἀνακηρύξῃ ὡς ἰσότιμες ἀδερφές ἐκκλησίες...

5. Ἀπ' ὅ,τι ἐφοβοῦντο οἱ **παλαίμαχοι τῆς ὀρθοδοξίας, ὡς παραδείγματος χάριν ὁ Ἅγιος Ἰουστῖνος Πόποβιτς, ὁ ἀείμνηστος πρώην Μητροπολίτης Δρυϊνουπόλεως, Πωγωνιανῆς καὶ Κονίτσης κυρὸς Σεβαστιανός, ὁ πρώην Μητροπολίτης Ὕδρας, Σπετσῶν, Αἰγίνης καὶ Ἐρμιόνης κυρὸς Ἱερόθεος, ὁ ἀείμνηστος Ἀρχιμανδρίτης Ἐπιφάνιος Θεοδωρόπουλος καὶ λοιπὰ μεγάλα ἀναστήματα τῆς Ὀρθοδοξίας, ζῶντες καὶ τεθνεῶτες,** ἀκολουθοῦντες τὴν **ἀκραιφνῆ Ὀρθόδοξη γραμμὴ τοῦ Ἐθνομάρτυρα καὶ Ἁγιομάρτυρα Πατροκοσμᾶ**, ποὺ μᾶς διδάσκει «τὸν Πάπα νὰ καταριέστε», δὲν ἐγλύτωσαν.

Προέβλεψαν ὅτι αὐτὴ ἡ «μεγάλη σύνοδος», ποὺ νοσταλγοῦσαν ἐδῶ καὶ πολλὲς δεκαετίες οἱ ταγοὶ τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, ἐὰν δὲν καταδικάσῃ τὶς αἱρέσεις, ἀλλὰ τὶς «χαϊδεύει», τὶς ἀμνηστεύει καὶ ἐρωτοτροπεῖ μετὰ τῶν αἱρετικῶν, δὲν θὰ εἶναι μεγάλη καὶ οἰκουμενική σύνοδος.

6. Ἂς εὐχηθοῦμε καὶ προσευχηθοῦμε μὲ ὅλη τὴν δύναμι τῆς ψυχῆς μας νὰ μὴ ἀποθαρρυνθοῦμε καὶ νὰ μὴ ἀποκάμνουμε καὶ κατασκανδαλιστοῦμε.

Ἀπεναντίας ἂς ἐλπίσουμε ὁ δομήτωρ τῆς Ὀρθοδοξίας νὰ ἀναδείξῃ ἀκραιφνεῖς, ὀρθοδόξους ἡγέτες καὶ νὰ ποιμένουν ὀρθοδόξως καὶ αὐτὲς τὶς ἐκκλησίες, τῶν ὁποίων οἱ προϊστάμενοί τους συμμετεῖχαν στὴν ἐν λόγῳ Σύνοδο.

7. Κακῶς δὲν προσῆλθαν **διάφοροι λόγιοι Ὀρθόδοξοι Ἱεράρχες**, γιὰ νὰ βροντοφωνήσουν: «οὐκ ἔξεστι εἰς ὑμᾶς, συμμετέχειν καὶ ''χαϊδεύειν'' τοὺς αἱρετικούς».

Τοὺς αἱρετικοὺς πρέπει νὰ τοὺς ἀνακαλοῦμε στὴν τάξι ἐφαρμόζοντες τὰ Γραφικά:

α) ***«αἱρετικὸν ἄνθρωπον μετὰ μίαν καὶ δευτέραν νουθεσίαν παραιτοῦ, εἰδὼς ὅτι ἐξέστραπται ὁ τοιοῦτος καὶ ἁμαρτάνει ὢν αὐτοκατάκριτος» (Τίτ. 3, 10-11),***

β) ***«βλέπετε τοὺς κύνας, βλέπετε τοὺς κακοὺς ἐργάτας, βλέπετε τὴν κατανομήν» (Φιλ. 3, 2),***

γ) ***«καὶ μὴ συγκοινωνεῖτε τοῖς ἔργοις τοῖς ἀκάρποις τοῦ σκότους, μᾶλλον δὲ καὶ ἐλέγχετε· τὰ γὰρ κρυφῇ γινόμενα ὑπ'αὐτῶν αἰσχρὸν ἔστι καὶ λέγειν...» (Ἐφ. 5, 11-13).***

δ) «***Ἐὰν δὲ ἁμαρτήσῃ εἰς σὲ ὁ ἀδελφός σου, ὕπαγε καὶ ἔλεγξον αὐτὸν μεταξὺ σοῦ καὶ αὐτοῦ μόνου. ἐάν σου ἀκούσῃ, ἐκέρδησας τὸν ἀδελφόν σου· ἐὰν δὲ μὴ ἀκούσῃ, παράλαβε μετὰ σοῦ ἔτι ἕνα ἢ δύο, ἵνα ἐπὶ στόματος δύο μαρτύρων ἢ τριῶν σταθῇ πᾶν ῥῆμα· ἐὰν δὲ παρακούσῃ αὐτῶν, εἰπὲ τῇ ἐκκλησίᾳ· ἐὰν δὲ καὶ τῆς ἐκκλησίας παρακούσῃ, ἔστω σοι ὥσπερ ὁ ἐθνικὸς καὶ ὁ τελώνης. Ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ὅσα ἐὰν δήσητε ἐπὶ τῆς γῆς, ἔσται δεδεμένα ἐν τῷ οὐρανῷ, καὶ ὅσα ἐὰν λύσητε ἐπὶ τῆς γῆς, ἔσται λελυμένα ἐν τῷ οὐρανῷ.» (Ματθ. 18, 15-18).***

ε) «δεῖ γὰρ καὶ αἱρέσεις ἐν ὑμῖν εἶναι, ἵνα καὶ οἱ δόκιμοι φανεροὶ γένωνται ἐν ὑμῖν. **(Α΄ Κορ. 11,19).**

Καὶ πληθώρα ἄλλων χωρίων τῆς Ἁγίας Γραφῆς, τῆς Ὀρθοδόξου Παραδόσεως, τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων καὶ τῆς ὀρθοτομούσης Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας –τῶν Ἁγίων Πατέρων.

Ἂν δὲν συμμετεῖχε **ὁ Ἅγιος Μάρκος ὁ Εὐγενικὸς** στὴν Φερράρα, θὰ εἴχαμε γίνει ὅλοι παπικοί.

Καὶ ὁ Πάπας ἐστέναζε: «Μᾶρκος οὐκ ὑπέγραψε, οὐδὲν ἐπετύχαμε».

8. Ὅλα αὐτὰ τὰ καταχθόνια σχέδια τῶν σκοτεινῶν δυνάμεων εἶναι μελετημένα μὲ μαθηματικὴ ἀκρίβεια, γιὰ νὰ μετατρέψουν τὴν Ἑλλάδα μας σὲ χώρα Πομπηΐας καὶ Σοδόμων καὶ Γομόρρων.

9. Μερικὰ πράγματα πρέπει νὰ λέγωνται μὲ τὸ ὄνομὰ τους.

Π.χ. νὰ λέγεται ὅτι:

- στοὺς μετανάστες ὑπάρχουν καὶ λαθρομετανάστες, ποὺ μπορεῖ νὰ εἶναι «καμουφλαρισμένοι» πράκτορες τῆς Τουρκίας, ἀκόμη καὶ τζιχαντιστές,

- ὁ ἀντιρατσιστικὸς νόμος εἶναι «φίμωτρο» (γιὰ τὸν ὁποῖο, δυστυχῶς, ὁ ἐκπρόσωπος τῆς Ἐκκλησίας κ. Κονιδιάρης ἐτόνιζεν: «οὐδὲν πρωτὸν βρίσκει ἡ Ἐκκλησία στὸν ἀντιρατσιστικό νόμο»,

- γιὰ τὴν μάστιγα ἀποδημίας Ἑλλήνων ἐπιστημόνων,

- ὅτι ὁ βαρύτατα φορολογούμενος φτωχὸς Ἑλληνικὸς λαὸς ἔχει ὑποθηκεύσει-ἐπιβαρύνει καὶ τὰ δισέγγονά του γιὰ τὰ **τρισκατάρατα μνημόνια** καὶ ὑφίσταται μία ἄγρια φορολογία.

Πηγή: ΦΩΤΕΙΝΗ ΓΡΑΜΜΗ

Νεανικά Ζητήματα

Ἡ συνωμοσία τῆς τέλειας ὀμορφιᾶς

9ον.-Τελευταῖον

Γνωρίζω, καλοί μου φίλοι, πὼς μακρηγόρησα πολύ. Συγχωρέστε με! Ἦταν καὶ τὸ θέμα ποὺ μὲ συνεπῆρε. Καὶ

Ἀναγκαία ἡ ἀληθὴς ἑνότης*

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

θειῶν, ποὺ καταλήγουν σὲ ἀποτυχία. Ἂν μάλιστα φέρουμε στὸ νοῦ μας καὶ μερικὲς σχισματικές, καὶ συνάμα τραυματικές, καταστάσεις, ποὺ ὑπάρχουν καὶ μέσα στὸν ὀρθόδοξο χῶρο (π.χ. Νεοημερολογίτες-Παλαιοημερολογίτες), ὅπως ἀκόμη καὶ τὴν οὐσιαστικὴ διάσταση μεταξὺ Οἰκουμενιστῶν - Ἀντιοικουμενιστῶν, τότε συνειδητοποιοῦμε βαθύτερα καὶ τὴν σημασία τῆς ἑνότητας.

2. Εἶναι ἀνάγκη νὰ ὑπογραμμίσουμε τὶς προϋποθέσεις τῆς ἀληθινῆς ἑνότητας, γιὰ νὰ κατανοήσουμε καλύτερα καὶ τὴν ἀναφορὰ τοῦ Ἀποστόλου στὴν οὐσία αὐτῆς τῆς ἑνότητας. Διότι ἑνότητες ὑπάρχουν πολλὲς στὸν κόσμο, ἀλλὰ πολλὲς ἔχουν δαιμονικὸ χαρακτήρα. Μὴ λησμονοῦμε τὸν λόγο τοῦ Χριστοῦ μας: «Καὶ γὰρ οἱ ἁμαρτωλοὶ τοὺς ἀγαπῶντας αὐτοὺς ἀγαπῶσι» (Λουκ. 6, 32). Ὑπάρχει «ἑνότητα» καὶ μεταξὺ ληστρικῶν ὁμάδων γιὰ τὴν ἐξασφάλιση τῶν ἀνόμων συμφερόντων τους. Ἡ ἑνότητα ὅμως τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ σώματος εἶναι ἑνότητα «ἐν Χριστῷ». Ἐξασφαλίζεται μὲ τὴν σχέση ἑνὸς ἑκάστου μὲ τὸν Χριστό, τὸν Κύριο τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ ἐκκλησιαστικὴ ἑνότητα δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι καρπὸς μιᾶς ἁπλῆς ἰδεολογικῆς σύμπτωσης ἢ τὸ ἀποτέλεσμα μιᾶς ἄρτιας ὀργανωτικῆς διάρθρωσης, στηριζόμενη δηλαδὴ στὶς δικές μας δυνάμεις. Τότε ἡ Ἐκκλησία δὲν θὰ ἦταν σῶμα Χριστοῦ, ζωοποιούμενη ἀπὸ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, ἀλλὰ κάποιος σύλλογος ἢ ὀργάνωση, κοινωνικὰ σχήματα δηλαδή, γνωστὰ στὸν κόσμο.

Ἡ ἑνότητα τῆς Ἐκκλησίας εἶναι «ἑνότητα τοῦ Πνεύματος τοῦ Ἁγίου», ποὺ οἰκοδομεῖται καὶ συντηρεῖται ἀπὸ τὴ ζωοποιὸ Χάρη τοῦ Παναγίου Πνεύματος. Ἀκόμη, βάση τῆς ἑνότητας αὐτῆς δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι μιὰ κοινὴ ἐπιδίωξη τῶν Μελῶν γιὰ τὴν ἐπίτευξη κοινῶν συμφερόντων καὶ σκοπιμοτήτων. Αὐτὸ τὸν χαρακτήρα ἔχουν οἱ σημερινὲς ἑνοποιητικὲς προσπάθειες τοῦ Χριστιανικοῦ κόσμου. Θεμέλιό της πρέπει νὰ εἶναι ΜΟΝΗ ἡ ἀποκεκαλυμμένη στὸ πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ Ἀλήθεια, μέσα στὴν ὁποία καλεῖται κάθε πιστὸς νὰ εἰσέλθει, μὲ πρώτους τοὺς Ποιμένες, γιὰ νὰ βρεθεῖ ἔτσι ἑνωμένος καὶ μὲ ὅλους τοὺς ἄλλους ἐν Χριστῷ ἀδελφοὺς στὸ ἕνα ἐκκλησιαστικὸ σῶμα (Α΄ Κορ. 10,17). Διότι μόνο τότε εἶναι δυνατὴ ἡ πραγμάτωση τοῦ λόγου τοῦ Ἀποστόλου Παύλου: «Εἷς Κύριος, μία Πίστις, ἓν βάπτισμα, ἕνας Θεὸς καὶ Πατέρας ὅλων» (Ἐφεσ. 4, 5-6). Αὐτὰ εἶναι τὰ θεμέλια τῆς ἑνότητας τῆς Ἐκκλησίας.

Ὅπου λείπουν αὐτὲς οἱ προϋποθέσεις, δὲν μπορεῖ νὰ ὑπάρξει ἑνότητα χριστιανική. Ἀντίθετα, ἐμφανίζεται ἀέρεση, δηλαδὴ διαίρεση καὶ σχίσμα, ὅταν κυρίως ἀπουσιάζει ἡ Μία Πίστη, ἡ Ὀρθοδοξία. Ἡ αἵρεση, ὡς διαστροφὴ τῆς Ὀρθοδοξίας, εἶναι ἡ φοβερότερη ἀνατροπὴ τῶν θεμελίων τῆς ἐν Χριστῷ ἑνότητας. Ἡ ἐξήγηση εἶναι ἁπλή. Ὁ αἱρετικὸς δὲν δέχεται τὸν ἕνα καὶ μοναδικὸ Κύριο. Διότι τεμαχίζει καὶ διαστρέφει τὴν Ἀλήθεια τοῦ Χριστοῦ. Ἀπορρίπτει τὴν ἀληθινὴ Πίστη, διότι δέχεται μία πλάνη, ποὺ δὲν σώζει. Δὲν μπορεῖ δηλαδὴ νὰ ὁδηγήσει στὴ σωτηρία. Παράλληλα ἀρνεῖται τὸν ἀληθινὸ Θεό, διότι δέχεται «θεό», ποὺ δὲν εἶναι ὅμως, ὁ ἀληθινός, ὁ ὁποῖος στὸ πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ μᾶς ἔδωσε ὅλη τὴν ἀλήθειά Του, τὴν Παναλήθεια. Γι' αὐτὸ οὔτε βάπτισμα ἔχουν οἱ αἱρετικοί. Στὴν αἵρεση, ποὺ οὐσιαστικὰ εἶναι βλασφημία κατὰ τοῦ Χριστοῦ, δὲν μπορεῖ νὰ ὑπάρχει βάπτισμα, ἀλλὰ μόνο ψευδοβάπτισμα. Συνεπῶς, στὴν ὁποιαδήποτε αἱρετικὴ πλάνη δὲν μπορεῖ νὰ ἰσχύει τὸ «Ἕνας Κύριος, Μία πίστη, Ἕνα βάπτισμα».

3. Ὁ Παῦλος ἐπανέρχεται συνεχῶς στὶς ἐπιστολές του στὰ μέσα, ποὺ ἔχει δώσει ὁ Χριστός μας στὴν Ἐκκλησία Του γιὰ τὴ διατήρηση καὶ λειτουργία τῆς ἑνότητάς της, ποὺ εἶναι ἀπόλυτα ἀναγκαία γιὰ τὴν συνέχεια τῆς λυτρωτικῆς ἀποστολῆς της στὸν κόσμο. Καὶ πρῶτα, λέγει (Ἐφεσ. 4, 7 ἑπ.), μᾶς χορηγεῖ τὴν ἄκτιστη Χάρη Του, ποὺ μᾶς ζωοποιεῖ καὶ μᾶς κρατεῖ ἑνωμένους μαζί Του. Χάρη καὶ ἀγιασμὸ ἀντλοῦμε ἀδιάκοπα μέσα στὴν Ἐκκλησία καὶ στὰ μυστήρια της. Ἰδιαίτερα δέ, μὲ τὴν μετάνοια καὶ τὴν πνευματικὴ ζωή.

Ἡ Χάρη τοῦ Χριστοῦ παρέχεται ἀνάλογα μὲ τὴν κάθαρση τῆς καρδιᾶς μας, ποὺ ἐξασφαλίζει τὴν δεκτικότητά μας. Ἡ Χάρη τοῦ Χριστοῦ ἐνεργοποιεῖται στὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ, τὴν Ἐκκλησία, ὡς χαρίσματα, ποὺ συγκροτοῦν τὴν Ἐκκλησία. Φορεῖς αὐτῶν τῶν χαρισμάτων εἶναι οἱ Ἀπόστολοι, οἱ Προφῆτες, οἱ Εὐαγγελιστές, οἱ Ποιμένες καὶ Διδάσκαλοι τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ σώματος καὶ ὅλοι οἱ Ἅγιοι. Ἔτσι συγκροτεῖται «ὁ θεσμὸς τῆς Ἐκκλησίας». Ὅλα τὰ χαρίσματα διὰ τῶν φορέων τους μεταβάλλονται σὲ διακονίες-διακονήματα μέσα στὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ. Ἀπὸ τοὺς Ἀποστόλους, ποὺ τοὺς ἐξέλεξε ὁ ἴδιος ὁ Χριστὸς (Ἰω. 15,16) μέχρι τοὺς σημερινούς μας Ποιμένες, ποὺ τοὺς ἐκλέγουμε ἐμεῖς, οἱ Πιστοὶ δηλαδὴ (Πράξ. Κεφ. 6) καὶ ὁ Χριστὸς τοὺς χειροτονεῖ, σῴζεται στὴν Ἐκκλησία μιὰ συνεχὴς καὶ ἀδιατάρακτη διακονία, γιὰ νὰ καταρτίζονται οἱ Πιστοί, ζώντας ἑνωμένοι μέσα στὴν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, καὶ βαδίζοντες πρὸς τὸν μοναδικὸ προορισμό τους, τὴ σωτηρία, τὴν ἕνωση μὲ τὸν Χριστό, τὴν θέωση.

Ἡ γνήσια καὶ ἀληθινὴ ἐκκλησιαστικὰ ἑνότητα ὁδηγεῖ: α) Στὴν ὁμοιόμορφη ἀποδοχὴ τῆς Ἀλήθειας τοῦ Χριστοῦ, τῆς ἀποκαλύψεώς Του. Αὐτὸ σημαίνει ἀπόλυτη κατάφαση καὶ ἀποδοχὴ τοῦ Προσώπου τοῦ Χριστοῦ, ὅσων Αὐτὸς μᾶς ἀπεκάλυψε, μᾶς ἐφανέρωσε δηλαδή, μὲ τὴν σάρκωση καὶ εἰσοδό Του στὸν κόσμο, β) Στὴν ἀναγνώριση τοῦ Χριστοῦ, ἐσωτερικὰ καὶ ἐξωτερικά, στὴν καρδιὰ καὶ τὴ ζωή μας, ὡς τοῦ ἐνανθρωπήσαντος Θεοῦ καὶ Μόνου Κυρίου μας. Αὐτὸ ὅμως ἔχει ὡς συνέπεια τὴν αὐτοπαράδοσή μας σ' Αὐτὸν γιὰ τὴν ἕνωσή μας μαζί Του. Γιὰ νὰ μεταμορφώσει ὁ Χριστὸς τὴν ζωή μας, σὲ ζωή δική Του, Χριστοζωή.

Σ' αὐτὸ τὸν τρόπο ζωῆς καὶ ὕπαρξης φθάνουν οἱ Ἅγιοί μας, τὰ μόνιμα πρότυπά μας. Οἱ Ἅγιοι, ἄνδρες καὶ γυναῖκες, δεχόμενοι ὁλόκληρο τὸν Χριστό, ὡς Αὐτοαλήθεια, κρατοῦν τὴν ὀρθὴ πίστη καὶ τὴν ὁμολογοῦν στὴ ζωή τους. Ἀναγνωρίζοντας καὶ ἀποδεχόμενοι ὁλόκληρο τὸν Χριστό, φθάνουν στὴν τέλεια γνώση Του, ποὺ βιώνεται μὲ τὴν θέα τοῦ ἀκτίστου φωτὸς στὴν καρδιά τους. Αὐτὸς εἶναι ὁ μόνος καὶ ἀναντικατάστατος σκοπὸς τῆς ζωῆς τοῦ Χριστιανοῦ. Ἄρα καλούμεθα καὶ ἐμεῖς σ' αὐτὸ τὸν δρόμο νὰ βαδίζουμε, δηλαδὴ στὰ ἴχνη τῶν Ἁγίων. Χωρὶς Ἁγίους δὲν ὑπάρχει Ὀρθοδοξία.

Χωρὶς τὴν ἀποδοχή, λοιπόν, τῆς Ἀλήθειας τοῦ Χριστού, ἀπαράλλακτης καὶ ἀκαινοτόμητης καὶ χωρὶς τὴν ἀληθινὴ Πίστη, τὴν Ὀρθοδοξία, δὲν μπορεῖ νὰ ὑπάρξει χριστιανικὴ ἑνότητα. Ὅταν λείπει ἡ ὀρθὴ Πίστη καὶ δεσπόζει ἡ αἵρεση, καταντοῦμε στὸν ψευτοχριστιανισμὸ τῆς αἱρετικῆς πλάνης, ποὺ εἶναι ἀδύνατο νὰ δημιουργήσει ἑνότητα «ἐν Χριστῷ», ὅπως τὴν νοεῖ ὁ Ἀπ. Παῦλος. Ὅταν λείπει ἡ ἀληθινὴ πίστη στὸν Χριστό, δηλαδὴ ἡ Ὀρθοδοξία, νοοῦμε τὴ χριστιανικὴ ἰδιότητά μας ὡς ἕνα συμπληρωματικὸ στοιχεῖο στὴ ζωή μας καὶ ὄχι ὡς τὴν ἴδια τὴ ζωή μας. Ἔτσι φθάνουμε στὴν «πνευματικὴ ἀρρώστια» ἀπὸ τὴν ὁποία νοσεῖ στὸ σύνολό του ὁ «Χριστιανισμὸς» τῆς ἐποχῆς μας.

Μετὰ τὰ παραπάνω, εἶναι εὔκολο νὰ ἀξιολογηθοῦν οἱ διάφορες προσπάθειες τῆς ἐποχῆς μας. Ἡ ἑνότητα τῆς Χριστιανικῆς Οἰκουμένης δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι ἄλλη ἀπὸ αὐτὴν ποὺ μᾶς περιέγραψε παραπάνω ὁ Ἀπόστολος Παῦλος. Ἔτσι τὴν δέχθηκαν καὶ τὴν δέχονται ὅλοι οἱ Ἅγιοί μας, καὶ ἔτσι τὴν κηρύσσει ἡ Ὀρθοδοξία τῶν ἁγίων Πατέρων μας. Ἑνότητα μὲ «ποικιλίες» καὶ «πλουραλισμοὺς» στὴν οὐσία τῆς πίστεως δὲν μπορεῖ νὰ ὑπάρξει γιὰ τὴν Ὀρθοδοξία τῶν Ἁγίων μας Πατέρων. Αὐτὸς εἶναι καὶ ὁ λόγος, ποὺ ἀποτυγχάνουν σήμερα οἱ ἑνωτικὲς προσπάθειές μας. Αὐτὸ ἀκριβῶς ζήσαμε πρόσφατα στὴν Κρήτη...

* Ὁμιλία εἰς τὴν Ἐπέτειον τοῦ Ναυαγίου τοῦ Ἀποστόλου Παύλου (59 μ.Χ.) εἰς τὴν Μελίτην Κεφαλληνίας

Ἡ Σύνοδος τῆς Κρήτης ἀπέθανε καὶ θάπτεται ἐκτὸς ὀρθοδόξου...

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

δος ἔστω καὶ ἐλλιπής, γιὰ νὰ ἑνώσει τὴν ἁγία Ὀρθοδοξία μας, ποὺ τὴν ταλανίζει ἐδῶ καὶ ἑκατὸ χρόνια τὸ ἡμερολογιακὸ σχίσμα; Μήπως ἦταν ἐπιτακτικὴ ἀνάγκη νὰ συνέλθη Σύνοδος, ἔστω καὶ ἐλλιπής, γιὰ νὰ καταδικάση τὴν παναίρεση τοῦ οἰκουμενισμοῦ; Τὸ ὄχι ἐδῶ μπαίνει ἀντάμα μὲ τὴ λέξη ΝΤΡΟΠΗ. Ἀλλὰ συνῆλθε ὅμως ἔστω καὶ μὲ πατερίτσες καὶ ὑποβασταζομένη λόγῳ μὴ ἀπαρτίας, καίτοι ὑπέφερε ἀπὸ θανατηφόρες ἀσθένειες, τουτέστιν τῆς συνοδικότητας καὶ τῆς λειτουργικότητας, γιὰ νὰ φέρη εἰς πέρας πάση θυσίᾳ τὸ θεμέλιο θέμα τῆς «Συνόδου» «σχέσεις ὀρθοδόξου ἐκκλησίας πρὸς τὸν λοιπὸν χριστιανικὸ κόσμο» ὅ ἐστὶ μεθερμηνευόμενον διὰ «Συνόδου» ἀναγνωρίσεως τῆς παναιρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ὁ ὁποῖος οἰκουμενισμὸς ἐργάζεται νυχθημερὸν γιὰ τὴν ἐνσάρκωση τῆς Πανθρησκείας. Γιὰ νὰ περάση πιὸ εὔκολα τὴν πύλην τῆς «Μ. Συνόδου» ἡ παναίρεση τοῦ Οἰκουμενισμοῦ κατεπατήθη ἡ συνοδικότητα καὶ λειτουργικότητα τῆς «Συνόδου».

Στὸ ὑποκριτικὸ αὐτὸ θέμα τῆς «Συνόδου» «σχέσεις ὀρθοδόξου ἐκκλησίας πρὸς τὸν λοιπὸν χριστιανικὸ κόσμο» ἔχω νὰ πῶ τὰ ἑξῆς: Τόσα χρόνια ὁ κατήφορος τῆς οἰκουμενιστικῆς λαίλαπας ἀπὸ τὰ ὀρθόδοξα δόγματα, μᾶς ἔχει φέρει ἕνα βῆμα πρὸ τοῦ Κοινοῦ Ποτηρίου μὲ τὴν αἱρετικὴ παπικὴ ἐκκλησία, καὶ τώρα διερωτᾶτε ὑποκριτικῶς διὰ τὶς μελλοντικὲς σχέσεις! Ἂν ἀφαιρεθῇ ἡ μάσκα τῆς ὑποκρισίας βλέπουμε καθαρὰ πλέον τὸ οἰκουμενιστικὸ πρόσωπο τῆς παναιρέσεως τοῦ οἰκουμενισμοῦ, ποὺ πέρασε πανηγυρικὰ διὰ πύλης «Μ. Συνόδου». Στὸ ἑξῆς ὁ οἰκουμενιστικὸς ὁρίζοντας εἶναι ἀνοικτὸς διὰ τὸν διακαῆ πόθο τῶν οἰκουμενιστῶν, ποὺ εἶναι ἡ ἑνότητα καὶ τὸ κοινὸ ποτήριο.

Τέτοια εἴδους ἑνότητα θὰ εἶναι πέρα ὡς πέρα εἰκονικὴ ἑνότητα. Καὶ τέτοιου εἴδους «Σύνοδο» σὰν αὐτὴ ποὺ συνῆλθε, στὴν συνείδηση τῶν πιστῶν εἶναι νεκρά, καὶ θάπτεται ἐκτὸς ὀρθοδόξου κοιμητηρίου εἰς τόπον τὸν καλούμενον τῆς λήθης. Πρώτη φορὰ στὴν δισχιλιόχρονη ἱστορία τῆς Ὀρθοδόξου Χριστιανικῆς Ἐκκλησίας, συμβαίνει αὐτό, νὰ μὴ ἀσχολῆται Σύνοδος μὲ προβλήματα αἱρέσεων καὶ σχισμάτων, καὶ νὰ ἀσχολῆται μὲ τὴν παρουσία μάλιστα αἱρετικῶν, γιὰ τὴν προσέγγιση πρὸς αὐτούς! Μήπως, πατέρες ἅγιοι, ἔγινε κάτι τὸ πρωτοφανὲς στὴ Σύνοδο, ἔφυγαν δηλαδὴ τὰ Ἰμαλάϊα ὄρη, καὶ ἐστάθησαν στὸ Κολυμπάρι τῆς Κρήτης καὶ δὲν εἴδατε γιὰ νὰ ἐπουλώσετε τὸ ἡμερολογιακὸ σχίσμα τῶν ἑκατὸ ἐτῶν; Μήπως τὰ δύο θέματα τῆς πρόσφατης ἐλλιποῦς «Συνόδου τῶν προκαθημένων» τουτέστι τῶν μικτῶν γάμων, καὶ «σχέσεις ὀρθοδόξου ἐκκλησίας πρὸς τὸν λοιπὸν χριστιανικὸ κόσμο» μᾶς ὁδηγοῦν ἀκάθεκτα πρὸς τὴν ὁδὸ τῆς πανθρησκείας;

Ἡ σημερινὴ γενικὴ ἀποστασία ποὺ εἶναι γέννημα καὶ θρέμμα τῆς πονηρᾶς καὶ ἀκαθάρτου ἀλώπεκος τῆς ὑποκρισίας, ἡ ὁποία ὑποκρισία ἔχει δεχθῆ τὰ περισσότερα οὐαὶ ἀπὸ τὸν Δεσπότη Χριστό, μετὰ τῶν δύο διδύμων θυγατέρων της, ἤτοι τῆς διπλωματίας, καὶ τῆς εἰκονικῆς ἀγάπης, ὅ,τι εἶναι ἡ μήτηρ εἶναι καὶ τὰ τέκνα της, ποὺ ἐργάζονται νυχθημερὸν καὶ στὸ χῶρο τῆς πολιτείας μὲ τὴν δαιμονικὴ παγκοσμιοποίηση, καὶ στὸ χῶρο τῆς Ἐκκλησίας, διὰ τῆς παναιρέσεως τοῦ οἰκουμενισμοῦ, γιὰ τὴν δῆθεν εἰρήνη καὶ ἑνότητα ὅλων τῶν χριστιανικῶν «ἐκκλησιῶν» κατ' ἀρχήν, καὶ μετὰ μὲ ὅλο τὸ συνονθύλευμα τῶν θρησκειῶν τοῦ κόσμου, μὲ τὸ σύνθημα «ὅτι ὅλες οἱ θρησκεῖες ὁδηγοῦν τὸν ἄνθρωπο πρὸ τὸν ἕνα θεόν». Καὶ ἐπίσης μὲ τὴν πονηρὰν ἐργασίαν αὐτῶν ἔχουν κατορθώσει, τὶς ἐν Χριστῷ καὶ Ἁγίῳ Πνεύματι ἀρετὲς νὰ τὶς ἀλλοιώσουν καὶ νὰ τὶς κάνουν εἰκονικές. Ὅταν λόγῳ Ν. Ἐποχῆς πρεσβεύεις οἰκουμενιστικά, ὅτι ὅλες οἱ θρησκεῖες ὁδηγοῦν τὸν ἄνθρωπο, πρὸς τὸν ἕνα Θεόν, αὐτὸ εἶναι βλασφημία κατὰ τῆς θείας οἰκονομίας καὶ ἐνσαρκώσεως τοῦ Θεοῦ Λόγου, καὶ λυτρώσεως τοῦ ἀνθρωπίνου γένους.

Ἂς κάνουμε τώρα μία ἱστορικὴ ἀναδρομὴ ἀπὸ τὴ γέννηση τοῦ παγκάκιστου καὶ δαιμονικοῦ οἰκουμενισμοῦ μέχρι σήμερα. Ἡ δηλητηριώδης αὐτὴ ὀχιὰ ἐγεννήθη τὸ 1902 μὲ τὴ γνωστὴ αἱρετικὴ ἐγκύκλιο, ποὺ ἐξαπέλυσε τὸ οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο ὀνομάζοντας τὰς αἱρετικὰς ὁμολογίας ἀδελφὰς ἐκκλησίας. Καὶ μόλις ἀνθρώθηκε τὸ παγκάκιστο τέκνο τοῦ οἰκουμενισμοῦ εὐθὺς ἔβαλε τὴν πρώτη οἰκουμενιστικὴ ταχύτητα πρὸς τὰς «ἀδελφὰς ἐκκλησίας» τὸ 1923 γιὰ κοινὸ ἑορτασμό, μὲ τὴν ἀντίχριστη ἀλλαγὴ τοῦ Ἰουλιανοῦ μὲ τὸ παπικὸ ἡμερολόγιο, ἀπὸ τὸν ἀρχιμασῶνο Μ. Μεταξάκη. Ἡ δεύτερη οἰκουμενιστικὴ ταχύτητα ἔγινε ἔργο ἀπὸ τὸν ἐρχόμενο ἐξ Ἀμερικῆς μὲ τὸ προεδρικὸ ἀεροπλάνο, ἀρχιμασῶνο ἐπίσης Ἀθηναγόρα, μὲ τὴν παράνομη ἄρση τῶν ἀναθεμάτων. Ἡ τρίτη οἰκουμενιστικὴ ταχύτητα ἔγινε ἀπὸ τὸν σημερινὸ Πατριάρχη Βαρθολομαῖο, δεικνύοντας ὅλο τὸ μεγαλεῖο τῆς εἰκονικῆς του «ἀγάπης» πρὸς τοὺς αἱρετικοὺς παπικούς, καὶ εἰσάγοντάς τους σὲ Ὀρθόδοξο Ναό, ἐν ὥρᾳ ὀρθοδόξου λατρείας, μὲ μνημόνευση τοῦ ὀνόματος τοῦ αἱρεσιάρχου πάπα μὲ λειτουργικοὺς ἀσπασμοὺς μὲ ἀπαγγελία τοῦ Πάτερ ἡμῶν, μὲ δοξολογικὲς τιμὲς κ.λπ. βαπτίζοντας δὲ τοὺς προπάτορας ἡμῶν ὡς αἱῤῥοὺς τοῦ σχίσματος, ὡς θύματα τοῦ ἀρχεκάκου ὄφεως, καὶ ὁδηγώντας τὴν ὀρθόδοξο ἀλήθεια μὲ ἀνεξέλεκτη ταχύτητα πρὸς τὴν παπικὴ αἵρεση. Ὅσες οἰκουμενιστικὲς καὶ ὑποκριτικὲς προσπάθειες καὶ ἂν κάνετε, ἡ ὀρθόδοξος ἀλήθεια δὲν μπορεῖ ποτὲ νὰ στοιχηθῆ πίσω ἀπὸ τὸ ψεῦδος τῆς παπικῆς αἱρέσεως, διότι τὸ ψεῦδος τῆς αἱρέσεως ζῇ μέσα στὸ σκοτάδι καὶ εἶναι ζυμωμένο μὲ τὴν σατανικὴ ὑπερηφάνεια.

Οἱ προπάτορες ἡμῶν ὄχι μόνο μᾶς παρέδωσαν μιὰ λαμπρὴ καὶ ἀνόθευτο ὀρθόδοξο πίστη, ἀλλὰ καὶ νόμους ποὺ δὲν ἀπαξιώνουν τὴν ἠθικὴ ζωὴ τῶν πιστῶν. Ἐμεῖς τί θὰ κληροδοτήσουμε στοὺς μέλλοντας πιστούς; Ὅτι ὅλες οἱ θρησκεῖες ὁδηγοῦν τὸν ἄνθρωπο πρὸς τὸν ἕνα Θεόν; Ἐμῆμα ἰσλαμικῶν σπουδῶν; Σύμφωνο συμβίωσης τῶν Σοδομιτῶν; Ἀποτέφρωση τῶν νεκρῶν; Αὐτόματο διαζύγιο; Ἀποποινικοποίηση τῆς μοιχείας καὶ βλασφημίας; τὴ νομιμοποίηση τῶν ἐκτρώσεων; κ.λπ. ὧν οὐκ ἔστι ἀριθμός. Ὅλα τὰ παραπάνω παράνομα ποὺ πέρασαν τὰ τελευταῖα χρόνια μέσα στὸ ποίμνιο, πέρασαν πρῶτα κάτω ἀπὸ τὰ ῥάσα μας. Ὅταν δὲν ἐπισκοπῆτε στὴν καταπάτηση τῶν ὀρθοδόξων δογμάτων, καὶ ὅταν καθημερινῶς ἀπαξιώνεται ἡ ἠθική, τότε πρὸς τί τὸ ὄνομα ἐπίσκοπος; Ἡ οἰκουμενιστικὴ τετάρτη ἀνεξέλεκτη καὶ χαώδης ταχύτητα, ποὺ ἡ πυξίδα δείχνει πρὸς τὸν Ἀντίχριστο ἔλαβε σάρκα καὶ ὀστᾶ στὶς ἡμέρες μας μὲ διπλῆ ἐνέργεια, στὸ χῶρο τῆς Ἐκκλησίας, μὲ τὴν πρόσφατη «Σύνοδο», ποὺ ψήφισε τὴν παναίρεση τοῦ οἰκουμενισμοῦ καὶ ἔπεται ἡ συνέχεια. Καὶ ἡ δεύτερη ἐνέργεια ποὺ ἔλαβε σάρκα καὶ ὀστᾶ, εἶναι τὸ σχέδιο ἀπὸ τοὺς ἐργάτας τῆς Ν. Ἐποχῆς, ποὺ εἶναι τὸ ἀπαίσιο πρόσωπο τῆς δαιμονικῆς παγκοσμιοποίησης, μὲ τὴν ἐνεξέλεκτη εἴσοδο τῶν μεταναστῶν καὶ προσφύγων, γιὰ τὴν σύντομη ἀλλαγὴ στὰ ἤθη καὶ ἔθιμα τῶν ὀρθοδόξων πιστῶν, καὶ γιὰ σαλατοποίηση τῶν ἐθνῶν, τὴν ὁποία εἴσοδο αὐτὴ τὴν εὐλόγησαν στὸ ἁγιονήσι τῆς Λέσβου ὁ αἱρεσιάρχης πάπας καὶ οἱ ἡμέτεροι προκαθήμενοι. Γιὰ τοὺς θιασῶτες τῆς παγκοσμιοποίησης ἡ εἴσοδος τῶν προσφύγων ἦταν βούτυρο στὸ ψωμί τους, διότι εὔκολα τώρα θὰ προφασιστοῦν προφάσεις ἐν ἁμαρτίαις, γιὰ κατάργηση τῆς προσευχῆς, τῶν παρελάσεων, τῆς ἀλλαγῆς τῶν θρησκευτικῶν, τὴν κατάργηση τῶν θρησκευτικῶν συμβόλων κ.λπ. Ὅλα ὅσα ἐπικαλοῦνται οἱ ἐραστὲς τῆς Ν. Ἐποχῆς, περὶ εἰρήνης, ἀγάπης, ἀδελφοσύνης, ἐλευθερίας, δικαιοσύνης, κατάργηση συνόρων κ.λπ. μᾶς παραπέμπουν στὰ πρωτόκολλα τῶν σοφῶν τῆς Σιών. Πίσω ἀπὸ τὰ συνθήματα τῆς Ν. Ἐποχῆς, πίσω ἀπὸ τὸν ἄθεο οἰκουμενισμό, πίσω ἀπὸ τὴν ἰσοπέδωση τῆς ἀποστασίας καὶ πίσω ἀπὸ τὴν ὑποκρισία τῶν εἰκονικῶν ἀρετῶν, κρύβεται ἡ Νέα Τάξις Πραγμάτων τῆς Ν. Ἐποχῆς, ποὺ σπρώχνει μὲ διάφορες προφάσεις τὴν ἀνθρωπότητα νὰ μὴ ἐπιθυμῇ πλέον Αὐτὸν ποὺ ἦλθε ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ Πατρός του, καὶ θυσιάστηκε καὶ ἠγίασε τὴν γῆν, ἀλλὰ τὸν υἱὸν τῆς ἀνομίας τὸν Ἀντίχριστο, ὁ ὁποῖος Ἀντίχριστος μὲ τὴν τελευταία ἀνεξέλεκτη καὶ παραπλανητικὴ καὶ χαώδη πέμπτη ταχύτητα θὰ ἐπιχειρήση νὰ πλανήση εἰ δυνατὸν καὶ τοὺς ἐκλεκτούς. Καὶ ὅποιος τὸν ἀκολουθήσει, θὰ κληρονομήση τὸ αἰώνιο καὶ ἀφόρητο σκοτάδι τῆς ἀβύσσου.

«Πλὴν ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐλθὼν ἆρα εὑρήσει τὴν πίστιν ἐπὶ τῆς γῆς;» (Λουκᾶ 18-8).

«Ὅσα γίνονται πίσω ἀπὸ τὶς βαριὲς κουρτίνες»

Τὸ Μασονικὸν Παρασκήνιον ὡς «ὑπομόχλιον» τῆς Ἱστορίας. Πῶς ἐδημιουργήθη ἡ «Κοινωνία τῶν Ἐθνῶν»;

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

προσκήνιο, σχεδιάζονται πρῶτα καὶ ὀργανώνονται στὸ ἀδιαφανὲς παρασκήνιο. Ὁ λαὸς βρίσκεται πάντα στὴν ἄκρη, τύποις ἀσκεῖ «δικαιώματα»...

Κατὰ τὶς ἡμέρες μας, π.χ., βλέπουμε σχεδὸν καθημερινῶς στὶς τηλεοπτικὲς συσκευές μας, ὅτι πίσω ἀπὸ τὶς πλάτες ἢ στὸ πλάϊ Προέδρων, Πρωθυπουργῶν καὶ Ὑπουργῶν τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἑνώσεως νὰ εἶναι κίτρινα πεντάκτινα ἀστέρια, ποὺ κοσμοῦν τὴν σημαία τοῦ εὐρωπαϊκοῦ μας Ὀργανισμοῦ. Ἡ δὲ πανευρωπαϊκὴ αὐτὴ σημαία εὑρίσκεται στὰ γραφεῖα πάντων τῶν ἀρχόντων μας, ὅπως εὑρίσκοντο παλαιότερα καὶ οἱ φωτογραφίες τῶν **«Ἑπτῶν ἡμῶν Βασιλέων»!** Παραδίπλα ὑπάρχει - βεβαίως- καὶ ἡ δική μας σημαία, ἡ γαλανόλευκη μὲ τὸν Σταυρό, κυριαρχεῖ πάντως ἡ σημαία τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἑνώσεως, ἡ κατάστικτη ἀπὸ τὰ κίτρινα, πεντάκτινα ἄστρα της. Πόθεν προέρχονται αὐτὰ τὰ κίτρινα ἄστρα; Πόθεν;

Τὸ Σχέδιον τῆς δημιουργίας τῆς Κοινωνίας τῶν Ἐθνῶν (μετέπειτα ΟΗΕ) Οἱ ἐμπνευσταὶ καὶ οἱ συντάκται του...

Ποῖοι λοιπὸν σκέφθηκαν νὰ βάλουν τὰ πεντάκτινα αὐτὰ ἄστρα στὶς σημαῖες παγκόσμιων Ὀργανισμῶν, καὶ τὶ σημαίνουν αὐτὰ τὰ σύμβολα;

Τὸ πρᾶγμα ἔχει τὸ βάθος του καὶ τὴ σημασία του.

Ἂς δοῦμε ὀλίγα:

Πρίν τὸ ἔτος 1920, ἀπὸ τὰ διάφορα Κράτη τοῦ Κόσμου ἱδρύθηκε ἡ **Κοινωνία τῶν Ἐθνῶν** (**ΚΤΕ**), ἡ μητέρα δηλαδὴ τοῦ σημερινοῦ Ὀργανισμοῦ Ἡνωμένων Ἐθνῶν (ΟΗΕ).

...Ἡ ἰδέα ὅμως καθὼς καὶ τὸ προσχέδιο τῶν Κανονισμῶν αὐτῆς τῆς ΚΤΕ ΔΕΝ ἦταν τῶν διαφόρων κρατῶν, ἀλλὰ τῆς Μασονίας! Ἡ Μασονία, ἐκ τοῦ παρασκηνίου, κινοῦσε τὰ νήματα γιὰ ὅλα, ἀκόμη καὶ γιὰ τὴν πρωτεύουσα τοῦ Κόσμου, μὰ καὶ γιὰ τὰ «κίτρινα ἄστρα» τῆς σημαίας τοῦ Διεθνοῦς αὐτοῦ Κοινοβουλίου!... Τὰ κίτρινα δηλαδὴ ἄστρα ποὺ βλέπουμε πάνω στὴ σημερινὴ σημαία τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἑνώσεως!

Ἰδοὺ λοιπὸν ἡ πηγή τους.

Ἂς τὸ δοῦμε, διαβάζοντες τὸ ἴδιο τὸ αὐθεντικὸ τεκτονικὸ κείμενο:

**«... Καὶ ἰδοὺ ὅτι ἡ ἀνατείλασα ὡς εὐοίωνος ἠ ὡς ἰδέα τῆς Κοινωνίας τῶν Ἐθνῶν, δὲν ὑπῆρξε αἰφνιδία ἔμπνευσις τῆς Διπλωματίας, ὑπῆρξε πόθος τῆς ἐλευθέρας τεκτ

Ἀποκλειστικόν! Τί ἀναφέρει ἡ «ἀπόρρητος» ἔκθεσις διὰ τὴν Σύνοδον τῆς Κρήτης;

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

καὶ τὴν ἐπικοινωνίαν μὲ τοὺς Ρωμαιοκαθολικούς. Ἀντιθέτως μάλιστα ὁμοφώνως ἐγένετο δεκτὸν καὶ κατεγράφη ὡς ἀπαράδεκτος προσηλυτιστικὴ μέθοδος ἡ οὐνία.

Εἶναι πράγματι ἀπαράδεκτος καὶ ἄνευ οὐδενὸς ἐρείσματος ἡ ὅλη πολεμικὴ ἐναντίον τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου καὶ φανερώνεται τώρα μάλιστα ἐκ τῶν ὑστέρων, τὸ πῶς ὁ ἀντικείμενος κατάφερε νὰ παρασύρη καὶ καλοὺς ἀκόμη ἀδελφούς, μὲ ἐπιχειρήματα στηριζόμενα στὶς ὑπόνοιες καὶ στὶς ὑποψίες, νὰ δημιουργοῦν ἕνα πλαίσιο συκοφαντικῶν κατηγοριῶν, τὸ ὁποῖον σὲ τελικὴ ἀνάλυσι στρέφεται ἐναντίον αὐτῆς ταύτης τῆς ἀμωμήτου Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας. Διότι πράγματι ἐὰν καὶ μέρος τι ἐκ τῶν κατηγοριῶν, αἱ ὁποῖαι ἐξετοξεύθησαν ἐναντίον τῆς Ἁγίας Συνόδου εἶχον κάποιαν ὑπόστασιν, τότε δικαιολογημένα θὰ μποροῦσε κανεὶς νὰ διερωτηθῇ ἐὰν ὑφίσταται ἀκόμη ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία. Ὅμως εἰς πεῖσμα τοῦ ἀντικειμένου ἡ Ἁγία Σύνοδος τόσων Ὀρθοδόξων Ἀρχιερέων καὶ ἀρκετῶν ἄλλων μελῶν Αὐτῆς, ὡς συμβούλων, ἔδειξεν τὴν πανσθενουργὸν καὶ ζωοποιὸν Χάριν τοῦ Παναγίου Πνεύματος ἐνεργουμένην ὄχι μόνον εἰς τὰς κατὰ παράδοσιν Ὀρθοδόξους χώρας, ἀλλά, λόγῳ τῶν διαμορφουμένων κοινωνικῶν συνθηκῶν, ἐξαπλουμένην παγκοσμίως, μαρτυροῦσα δὲ τὴν Ἀλήθειαν τοῦ Μονογενοῦς καὶ προσκαλοῦσα πάντας εἰς σωτηρίαν.

Πλέον συγκεκριμένως, ἡ Ἁγία καὶ Μεγάλη Σύνοδος ἠσχολήθη μὲ τὰ **ἕξι Θέματα**, τὰ ὁποῖα εἶχον προετοιμασθῆ ὑπὸ τῶν Πανορθοδόξων Προσυνοδικῶν Διασκέψεων καὶ τὰ ὁποῖα εἶχον σταλῆ πρὸς ὅλας τὰς Ὀρθοδόξους Ἐκκλησίας, καὶ πρὸς τὴν ἡμετέραν Ἱερὰν Κοινότητα, καὶ ἐζητεῖτο ἡ σχετικὴ τοποθέτησις ἐπ' αὐτῶν. **Οὕτω τὸ πρῶτον θέμα "Ἡ ἀποστολὴ τῆς Ἐκκλησίας ἐν τῷ συγχρόνῳ κόσμῳ"** συνεπληρώθη εἰς τινα σημεῖα πρὸς καλυτέραν θεολογικὴν διασάφησιν τοῦ κειμένου. Ἑτέθη ὡς ἀρχὴ τοῦ κειμένου τὸ χωρίον "Οὕτω γὰρ ἠγάπησεν ὁ Θεὸς τὸν κόσμον, ὥστε τὸν Υἱὸν αὐτοῦ τὸν μονογενῆ ἔδωκεν, ἵνα πᾶς ὁ πιστεύων εἰς αὐτὸν μὴ ἀπόλλυται, ἀλλ' ἔχει ζωὴν αἰώνιον" κ.λπ. καθὼς ἐπίσης προσετέθη καὶ ἡ πέμπτη παράγραφος, ἡ ὁποία ἀναφέρεται εἰς τὴν ἱεραποστολήν, ἐπισημαίνοντας ὅτι ἡ μεταφορὰ τοῦ μηνύματος τοῦ Εὐαγγελίου συμφώνως πρὸς τὴν τελευταίαν ἐντολὴν τοῦ Χριστοῦ "Πορευθέντες κ.λπ." ἀποτελεῖ διαχρονικὴν ἀποστολὴν τῆς Ἐκκλησίας. Ἐπίσης ἐγένοντο μερικαὶ βελτιώσεις καὶ προσθαφαιρέσεις εἰς διατυπώσεις τοῦ Α΄ κεφαλαίου περὶ τῆς ἀξίας τοῦ ἀνθρώπου καὶ εἰς τὸ Β΄ περὶ ἐλευθερίας καὶ εὐθύνης, εἰς τὸ ὁποῖον προσετέθη εἰς τὴν δευτέραν παράγραφον ὡς συνέπεια τοῦ κακοῦ καὶ ἡ φράσις "παρατηρούμενα νοσηρὰ φαινόμενα τῆς λήψης ἐξαρτησιογόνων οὐσιῶν καὶ τῆς ὑποταγῆς εἰς ἄλλους ἐθισμούς". Τέλος εἰς τὸ ἐκτενέστερον ΣΤ΄ κεφάλαιο ἐγένοντο μερικαὶ ἐπαναδιατυπώσεις εἰς τὰς παραγράφους 11, 14 καὶ 15. Σημαντικώτερη, νομίζομεν, εἶναι ἡ προσθήκη εἰς τὴν 14ην παράγραφον ἡ ὁποία λέει "Ἡ Ἐκκλησία προσδοκῶσα τὴν ἀνακεφαλαίωσιν τῶν πάντων εἰς τὸ ἓν Σῶμα τοῦ Χριστοῦ, ὑπενθυμίζει εἰς πάντα ἄνθρωπον ἐρχόμενον εἰς τὸν κόσμον, ὅτι ὁ Χριστὸς πάλιν θὰ ἔλθῃ κατὰ τὴν Δευτέραν Παρουσίαν Του "κρῖναι ζῶντας καὶ νεκροὺς" καὶ ὅτι "τῆς Βασιλείας Αὐτοῦ οὐκ ἔσται τέλος". Μὲ τὴν προσθήκην αὐτὴν ἀποσαφηνίζεται ἡ ἐσχατολογικὴ προοπτικὴ τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἐπισημαίνεται ὅτι ὁ σκοπὸς τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ἡ ἐπιτυχὴς προετοιμασία του διὰ τὴν συμμετοχήν του εἰς τὴν ἐπουράνιον μελλοντικὴν Βασιλείαν τοῦ Κυρίου. Καταλήγει δὲ τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος κείμενον ἀναφέροντας ὅτι "ἡ Ἐκκλησία προβάλλει τὴν θυσιαστικὴν ἀγάπην τοῦ Ἐσταυρωμένου Κυρίου Της ὡς τὴν μόνην ὁδὸν πρὸς ἕνα κόσμον εἰρήνης, δικαιοσύνης, ἐλευθερίας καὶ ἀλληλεγγύης μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν λαῶν, τῶν ὁποίων μόνον καὶ ἔσχατον μέτρον εἶναι πάντοτε ὁ ὑπὲρ τῆς τοῦ κόσμου ζωῆς θυσιασθεὶς Κύριος....".

Εἰς τὸ δεύτερον θέμα "Ἡ Ὀρθόδοξος Διασπορά", δὲν ὑπῆρξαν σημαντικαὶ παρατηρήσεις. Προσετέθη εἰς τὰς περιοχὰς τῶν Ἐπισκοπικῶν συνελεύσεων ὡς ἰδιαιτέρα περιοχὴ ὁ Καναδᾶς, καθὼς ἐπίσης καὶ εἰς τὸν κανονισμὸν αὐτῶν τῶν συνελεύσεων, εἰς τὸ ἄρθρον 5 ἑδάφιον γ΄, ἡ φράσις, μετὰ τῶν ἄλλων Ἐκκλησιῶν, διορθώθηκε, μετὰ τῶν ἑτεροδόξων, δείχνοντας τοιουτοτρόπως καὶ τὴν τάσιν τοῦ Σώματος τῆς Ἁγίας Συνόδου σχετικῶς μὲ τὸ θέμα τοῦτο. Ἐγένετο σχετικὴ συζήτησις περὶ τοῦ κανονικῶς ὀρθοῦ νὰ ὑφίσταται ἕνας Ἐπίσκοπος εἰς ἑκάστην περιοχὴν - πόλιν. Ὅμως ἀπετέλεσε κοινὴν διαπίστωσιν, ὅτι λόγῳ τῆς μεταναστεύσεως καὶ τῶν ἰσχυρῶν δεσμῶν τῶν μεταναστῶν μὲ τοὺς τόπους καταγωγῆς των, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ πραγματοποιηθῇ ἡ κανονικὴ ἀκρίβεια καὶ ἐγένετο ἀποδεκτὴ ἡ ἐνδιάμεσος λύσις τῶν Ἐπισκοπικῶν Συνελεύσεων, πρὸς κοινὴν Ὀρθόδοξον παρουσίαν ἔναντι τῶν ἑκασταχοῦ Ἀρχῶν, μὲ προοπτικὴν ὅμως τὴν ἐξομάλυνσιν τῆς καταστάσεως κατὰ τὸ μέλλον.

Εἰς τὸ τρίτον θέμα "Τὸ Αὐτόνομον καὶ ὁ τρόπος ἀνακηρύξεως αὐτοῦ", δὲν ὑπῆρξε κάποια οὐσιώδης συζήτησις ἐκτὸς κάποιων προβληματισμῶν, τοὺς ὁποίους ἐξέφρασεν ὁ Σεβασμιώτατος Ταλλίνης καὶ Ἐσθονίας κ. Στέφανος.

Εἰς τὸ τέταρτον θέμα "Τὸ Μυστήριον τοῦ Γάμου καὶ τὰ κωλύματα αὐτοῦ", καταδικάζονται σαφῶς, ἡ πίεσις διὰ τὴν ἀναγνώρισιν νέων μορφῶν συμβιώσεως, ὁ πολιτικὸς λεγόμενος γάμος ὡς διάφορος πρὸς τὸν εὐλογούμενον ὑπὸ τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς Ἐκκλησίας γάμον, τὰ σύμφωνα συμβιώσεως τοῦ αὐτοῦ φύλου, καθὼς καὶ Πᾶσα ἄλλη μορφὴ συμβιώσεως διαφορετικὴ τοῦ γάμου. Εἰς τὰ κωλύματα τοῦ γάμου ἐγένοντο ὡρισμέναι μεταβολαί, αἱ ὁποῖαι δὲν φαίνεται μὲν νὰ ἐπιφέρουν κάποιαν ἀλλαγὴν εἰς τὴν ἐπικρατοῦσαν κατάστασιν, δίδουν ὅμως τὸ δικαίωμα διὰ ὑποψίαν τινὰ ἀλλαγῆς τῆς στάσεως τῆς Ἐκκλησίας ἀπέναντι τοῦ θέματος τοῦ δευτέρου γάμου τῶν κληρικῶν. Συγκεκριμένως τὸ 4° ἑδάφιο, ἐνῶ ἔλεγε "Ἡ ἱερωσύνη ἀποτελεῖ, συμφώνως πρὸς τὴν ἰσχύουσαν κανονικὴν παράδοσιν (κανὼν 3 τῆς Πενθέκτης ἐν Τρούλλῳ συνόδου) κώλυμα πρὸς σύναψιν γάμου", διεμορφώθη ὡς ἑξῆς, "Ἡ ἱερωσυνη αὐτὴ καθ' ἑαυτὴν δὲν ἀποτελεῖ κώλυμα γάμου, ἀλλ' ὅμως συμφώνως πρὸς τὴν ἰσχύουσαν κανονικὴν παράδοσιν (κανὼν 3 τῆς Πενθέκτης ἐν Τρούλλῳ συνόδου) μετὰ τὴν χειροτονίαν κωλύεται ἡ σύναψις γάμου". Ἂς ἐλπίσουμε ὅτι δὲν θὰ χρησιμοποιηθῇ ἡ διατύπωσις αὐτὴ ἀπὸ ὁποιονδήποτε διὰ καταστρατήγησιν τῆς σαφοῦς ἐντολῆς τῶν Ἱερῶν Κανόνων. Ὅμως θὰ ἦτο παράλειψις νὰ μὴ ἀναφέρω τὴν παρέμβασιν τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου Πολωνίας, ὅτι τὸ μυστήριον τοῦ γάμου εἶναι ἱερὸν καὶ κατ' ἐνώπιον Θεοῦ καὶ ἡ ἕνωσις τὴν ὁποίαν ἐπιφέρει εἰς τοὺς προσερχόμενους ἔχει αἰωνίαν ἰσχὺν καὶ ἐπεκτείνεται καὶ εἰς τὸν μέλλοντα αἰῶνα καὶ δι' αὐτὸ δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι ἐπιτρεπτὸν εἰς ἕνα ἱερέα νὰ ὑποβιβάζῃ τὴν ἀξίαν τοῦ ἱεροῦ τούτου Μυστηρίου καὶ νὰ γίνεται ἀρνητικὸν παράδειγμα διὰ τὸ πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας.

Ἐπίσης εἰς τὴν παράγραφον 5,ι σχετικῶς μὲ τὸν γάμον Ὀρθοδόξων μεθ' ἑτεροδόξων, ἀφηρέθη τὸ δεύτερον σκέλος αὐτῆς, τὸ ὁποῖον ἀνεφέρετο εἰς τὴν κατὰ συγκατάβασιν καὶ φιλανθρωπίαν δυνατότητα εὐλογίας αὐτοῦ πρὸς ἱκανοποίησιν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Γεωργίας. Ὅμως ἡ τελευταία παράγραφος 7 περὶ ἐφαρμογῆς τῆς ἐκκλησιαστικῆς οἰκονομίας, ἐτέθη ἀμέσως μετὰ ὡς παράγραφος 5,ιι ἀφίνουσα ἐν τέλει εἰς τὴν διάκρισιν ἑκάστης Ἐκκλησίας τὸ θέμα τῆς τελέσεως τῶν μικτῶν γάμων.

Εἰς τὸ πέμπτον θέμα "Ἡ σπουδαιότης τῆς νηστείας καὶ ἡ τήρησις αὐτῆς σήμερον", παρ' ὅλον ποὺ δὲν ὑπῆρχεν οὐδεμία πρότασις ἀλλαγῆς τοῦ σχετικοῦ κειμένου, ἡ ἐπιπολαιότης, κατὰ τὴν γνώμην μου, ἐλαχίστων ἐπισκόπων προεκάλεσεν οὐ μικρὰν συζήτησιν. Κατ' ἀρχὴν ἐζητήθη ἀπὸ τὸν Σεβ. Περγάμου νὰ ἀφαιρεθῇ ἡ τελευταία φράσις τῆς πρώτης παραγράφου, ἡ ὁποία καὶ ὁλοκλήρωνε τὴν παράγραφον, λέγοντας διὰ τὴν νηστείαν "καὶ ὡς εἰκὼν τῆς μελλούσης ζωῆς", ἡ ὁποία ὡς ἀναφέρεται εἰς τὴν ἰδίαν παράγραφον εἶναι φράσις εἰλημμένη ἐκ τοῦ Τριωδίου. Ἐθεώρησε λοιπὸν ὁ Σεβασμιώτατος ὅτι δὲν δύναται νὰ συνδέεται μὲ τὴν μέλλουσαν ζωὴν ἡ νηστεία, ἐπειδὴ ἐμεῖς μετὰ τὸ Πάσχα καταλύομε καὶ διακόπτομε τὴν νηστείαν καὶ ὅτι ὁ ὅρος εἰκὼν δέον νὰ ἀναφέρεται εἰς τὸν Χριστὸν ἢ εἰς τὸν ἄνθρωπον ὡς κατ' εἰκόνα Θεοῦ πλασθέντα. Νομίζω ὅτι δὲν χρειάζεται ἰδιαιτέρα σοφία διὰ νὰ κατανοήσῃ κανεὶς ὅτι ὁ ὅρος εἰκὼν ἀποτελεῖ εἰς τὴν Ὀρθόδοξον θεολογίαν μίαν πολυσήμαντον ἔννοιαν καὶ εἰς τὴν προκειμένην περίπτωσιν θέλει ὁ ὑμνῳδὸς νὰ μᾶς διδάξῃ καὶ νὰ μᾶς μυήσῃ ὅτι μὲ τὴν νηστείαν προετοιμαζόμεθα καὶ προγευόμεθα τὴν μέλλουσαν ζωὴν καὶ τὰ μοναδικά, ἄφθαρτα καὶ ἀνεκτίμητα πνευματικά της ἀγαθά, τὰ ὁποῖα ὀφείλουν νὰ ἀποτελοῦν εἰκονικῶς καὶ κατὰ τὴν παροῦσαν ζωήν, τὸν κύριον σκοπόν μας. Ὅμως συμφωνοῦντος τοῦ Σεβ. Μπάτσκας κ. Εἰρηναίου καὶ παρ' ὅλην τὴν σωστὴν παρέμβασιν τοῦ Σεβ. Ναυπάκτου κ. Ἱεροθέου ἡ φράσις αὕτη τοῦ Τριωδίου ἀπελείφθη ἐκ τοῦ κειμένου.

Ἐν συνεχείᾳ ἐγένετο παρέμβασις ἀπὸ δύο κυρίως ἐπισκόπους, ἕνα ἐκ τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας καὶ ἕνα ἐκ τῆς Κυπριακῆς Ἐκκλησίας, οἱ ὁποῖοι ἐκφράζοντες ἰδίας ἀπόψεις, ὑπεστήριζαν ἐνθέρμως καὶ μετὰ ρητορικῆς δεινότητος τὴν ἐλάφρωσιν τοῦ κόσμου ἐκ τῶν ὑπερβολικῶν νηστειῶν καὶ τὴν καθιέρωσιν προαιρετικῶν καὶ ὑποχρεωτικῶν νηστειῶν, προσπαθήσαντες, ἐλπίζομεν ἐξ ἀγνοίας καὶ ἀγαθότητος, νὰ παρασύρουν τὴν Ἁγίαν Σύνοδον εἰς τὸ θεολογικὸν ἀτόπημα τοῦ συμβιβασμοῦ καὶ συσχηματισμοῦ τῆς Ἐκκλησίας μὲ τὸ κοσμικὸν πνεῦμα καὶ ὄχι τῆς προωθήσεως καὶ καθοδηγήσεως τοῦ κόσμου ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας εἰς τὴν Εὐαγγελικὴν τελειότητα συμφώνως πρὸς τὴν διακριτικὴν διδασκαλίαν τῆς ἁγίας μας Παραδόσεως περὶ τούτου. Τελικῶς διὰ τῆς βοῆς τῶν πολλῶν ἐπισκόπων νὰ μείνῃ ὡς ἔχει, δὲν ἐγένετο ἄλλη παρέμβασις εἰς τὸ κείμενον.

Ἐνῶ συνεζητεῖτο τὸ θέμα τῆς νηστείας, ἤκουσα ἀπροσδοκήτως εἰς παρέμβασίν του ὁ Σεβ. Περγάμου νὰ καταφέρεται κατὰ τινων, οἱ ὁποῖοι ὑπερβάλλουν καὶ ἐπιβάλλουν ἐπὶ πλέον νηστείας, ὡς νηστείαν τοῦ Σαββάτου, τριήμερον νηστείαν πρὸ τῆς Θείας Κοινωνίας κ.λπ. ὑπερβολάς. Εἰς τοὺς συντελεστὰς αὐτοῦ τοῦ ἀποπήματος ἀνέφερε γενικὰ κάποιους γέροντας καὶ ὀνομαστικὰ τὸ Ἅγιον Ὄρος, κατὰ τὴν ἀντίληψίν μου μὲ ἄκρως ὑποτιμητικὸν καὶ περιφρονητικὸν τρόπον. Φυσικὰ ἐγνώριζα τὸν Κανονισμὸν καὶ δὲν ἐσκέφθην ποτὲ νὰ τὸν παραβιάσω, ἀλλὰ μετὰ τὰ ὅσα ἐλέχθησαν διὰ τὸ Ἅγιον Ὄρος, ὡς ἀπεσταλμένος τῆς Διπλῆς Ἱερᾶς Συνάξεως τοῦ Ἁγίου Ὄρους, ἐθεώρησα ὑποχρέωσίν μου νὰ ἀπαντήσω καὶ νὰ ἀποκαταστήσω τὴν ἀλήθειαν καὶ πρὸς τοῦτο ἐζήτησα τὸν λόγον. Ὁ Παναγιώτατος τὸ ἀντελήφθη ἀμέσως, τὸ ἀνέφερε εἰς τὸ σῶμα μὲ σαφῶς θετικὴν διάθεσιν, ἀλλὰ ἐπεσήμανε τὴν ἀδυναμίαν Του νὰ ἱκανοποιήσῃ τὸ αἴτημά μου λόγῳ τῆς δεσμεύσεώς Του ἐκ τοῦ κανονισμοῦ. Ἐν συνεχείᾳ καὶ μὲ τὴν παρότρυνσιν πολλῶν ἄλλων μελῶν τῆς Ἁγίας Συνόδου, ὁ Παναγιώτατος ἀνέφερε ὅτι θὰ μοῦ δώσῃ τὸν λόγο μετὰ τὸ πέρας τῆς συνεδρίας, τὸ ὁποῖον καὶ ἐπραγματοποιήθη. Ἀξίζει, νομίζω, νὰ σημειωθῇ ὅτι μαζὶ μὲ τὴν ὅλην θετικήν, "πνευματικὴν καὶ Ὀρθόδοξον θεολογικὴν παρουσίαν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Πολωνίας, κατὰ τὰς ἐργασίας τῆς Συνόδου, καὶ εἰς τὸ σημεῖον αὐτὸ παρενέβη διὰ τοῦ ἑλληνομαθοῦς Σεβ. ἐπισκόπου Σιεμιατίσε κ. Γεωργίου καὶ ἐζήτησε μὲ τὴν εὐλογίαν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Πολωνίας νὰ ἐπιτραπῇ νὰ ὁμιλήσῃ ὁ ἐκπρόσωπος τοῦ Ἁγίου Ὄρους ἐκ μέρους τῆς Ἐκκλησίας τῆς Πολωνίας.

Εἶχα λοιπὸν τὴν εὐκαιρίαν ἐνώπιον τῆς ὁλομελείας τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου, ἀποκαθιστώντας τὴν ἀλήθειαν νὰ ἀναφέρω ὅτι εἰς τὸ Ἅγιον Ὄρος δὲν παραβιάζεται ἡ κατάλυσις τοῦ Σαββάτου ἐκτὸς τοῦ Μεγάλου Σαββάτου, δὲν ἀπαγορεύεται ἡ προσέλευσις εἰς τὸ Ἱερὸν Μυστήριον τῆς Θείας Κοινωνίας κατὰ τὴν Κυριακὴν καὶ ὅτι ὄχι μόνον δὲν ἀποτρέπονται οἱ μοναχοὶ ἀπὸ τὴν συχνὴν Θείαν Κοινωνίαν ἀλλὰ καὶ προτρέπονται πρὸς τοῦτο μαζὶ μὲ τοὺς εὐλαβεῖς προσκυνητάς, ἐπειδὴ θεωρεῖται ἀπαραίτητον στοιχεῖον τῆς γνησίας πνευματικῆς ζωῆς. Ἐπίσης ἀνέφερα ὅτι οἱ ἀγιορεῖται πνευματικοὶ τυγχάνουν εὐρύχωροι πνευματικὰ καὶ προσπαθοῦν διακριτικὰ μὲ πόνον καὶ ἀγάπην διὰ τὸν κάθε ἄνθρωπον, νὰ τὸν βοηθήσουν εἰς τὴν ἐπώδυνον ὁδὸν τῆς μετανοίας καὶ νὰ τὸν προωθήσουν φιλάδελφα εἰς τὴν Εὐαγγελικὴν ὑπόδειξιν τῆς πορείας πρὸς τὴν τελειότητα. Καὶ τέλος ἀνέφερα ὅτι χάριτι Θεοῦ συνεχίζεται ἡ φιλοκαλικὴ Πατερικὴ παράδοσις καὶ σήμερον εἰς τὸ Ἁγιώνυμον Ὄρος εἰς ὅλας τὰς μορφὰς τοῦ μοναχικοῦ βίου, προξενώντας αἰσθήματα αἰσιοδοξίας καὶ πνευματικῆς χαρᾶς σὲ ὅλους ὅσους τὸ ἀγαποῦν, κατανοοῦν τὸν πνευματικόν Του πλοῦτον καὶ ἐμπνέονται ἀπὸ αὐτόν.

Εἰς τὸ ἕκτον θέμα "Σχέσεις τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας πρὸς τὸν λοιπὸν Χριστιανικὸν κόσμον", ἐπικεντρώθη περισσότερον ἡ προσοχὴ ὅλων, καθόσον εἶχε δεχθῆ τὴν μεγαλυτέραν κριτικὴν καὶ εἶχον προταθῆ πολλαὶ παρατηρήσεις ἐπὶ τοῦ κειμένου ὑπὸ τῶν Αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν. Ἡ Ἐκκλησία τῆς Ρουμανίας εἶχεν ἤδη ἀποστείλει τὰς παρατηρήσεις της ἐπὶ τῶν κειμένων εἰς τὴν Γραμματείαν τῆς Ἁγίας Συνόδου καὶ τὰς ὁποίας ὑπεστήριξεν ἐπιτυχῶς ὁ Μακαρ. Πατριάρχης Αὐτῆς κ. Δανιήλ, μὲ οὐσιαστικὴν θεολογικὴν ἐπιχειρηματολογίαν καὶ πνευματικὸν δυναμισμόν, συμβάλων οὕτω ἀποτελεσματικῶς εἰς τὴν αἰσίαν ἔκβασιν τῶν ἐργασιῶν τῆς Μεγάλης Συνόδου.

Τὸ σημεῖον εἰς τὸ ὁποῖον παρουσιάσθη ἡ μεγαλύτερα δυσκολία συνεννοήσεως ἦτο εἰς τὴν παράγραφον 6, ὅπου ἀναφέρεται εἰς τὴν ἀναγνώρισιν τῆς ἱστορικῆς ὀνομασίας τῶν ἄλλων Ἐκκλησιῶν καὶ ὁμολογιῶν. Ἡ μία ἄποψις ὑπεστήριζεν ὅτι διαχρονικὰ ἀπεδίδετο εἰς τοὺς ἑτεροδόξους ὁ χαρακτηρισμὸς Ἐκκλησία, διὰ λόγους ἱστορικούς, κοινωνιολογικοὺς καὶ λόγῳ τοῦ αὐτοπροσδιορισμοῦ των ὡς Ἐκκλησίαι, χωρὶς αὐτὸ νὰ σημαίνῃ εἰς καμμίαν περίπτωσιν τὴν ταύτισιν ἢ τὴν ἐξίσωσιν μὲ τὴν οὐσιαστικὴν καὶ δογματικὴν ἔννοιαν τοῦ ὅρου Ἐκκλησία. Αὐτὴν τὴν ἄποψιν ὑπεστήριζον κυρίως τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον, ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἀλβανίας κ.ἄ. Ἡ ἄλλη ἄποψις ὑπεστήριζε τὴν ἀπάλειψιν τοῦ ὅρου Ἐκκλησία πρὸς χαρακτηρισμὸν τῶν ἑτεροδόξων, πρὸς σαφεστέραν ἀποτύπωσιν τῶν οὐσιαστικῶν δογματικῶν διαφορῶν αἱ ὁποῖαι ὑφίστανται μετὰ τῆς Μιᾶς, Ἁγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας. Τὴν γνώμην αὐτὴν ὑπέβαλον μὲ διαφόρους παραλλαγὰς ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, τῆς Ρουμανίας, Πολωνίας κ.ἄ.

Εἰς τὴν ἀπογευματινὴν συνεδρίαν τῆς Παρασκευῆς 24 Ἰουνίου, ὁ πρόεδρος τῆς Συνόδου, Παναγιώτατος Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης κ. Βαρθολομαῖος ἀντιληφθεὶς τὴν ἐπερχομένην δυσκολίαν πρὸς διευθέτησιν τοῦ θέματος, ἐπρότεινε νὰ συσταθῇ μία ἐπιτροπὴ μὲ τὴν συμμετοχὴν τῶν Ἐκκλησιῶν, αἱ ὁποῖαι ἔχουν προτάσεις, προκειμένου νὰ εὑρεθῇ μία ἔκφρασις καὶ διατύπωσις τοῦ ὑπὸ συζήτησιν θέματος, ἡ ὁποία νὰ ἱκανοποιῇ ὅλας τὰς πλευράς. Σημειωτέον ὅτι δὲν ἀντελήφθην νὰ ἔχῃ ὑπάρξει κάποια, ἔστω καὶ ὑποτυπώδης, γραμματειακὴ ἐπεξεργασία καὶ προετοιμασία τῶν διαφόρων θέσεων τῶν Ἐκκλησιῶν πρὸς διευκόλυνσιν τῶν ἐργασιῶν τῆς Συνόδου. Δυστυχῶς ἐκείνην τὴν κρίσιμον στιγμὴν ἐζήτησε καὶ ἔλαβε τὸν λόγον ὁ Σεβ. Περγάμου, ὁ ὁποῖος, κατὰ τὴν ἀντίληψίν μου εὑρισκόμενος ἐκτὸς πραγματικότητος, εἶπε ὅτι τὸ κείμενον εἶναι πολὺ καλὸν καὶ δὲν βλέπει τὸν λόγον νὰ γίνῃ ἐπιτροπὴ καὶ δι' αὐτὸ δὲν χρειάζεται κάποια τέτοια κίνησις. Ἡ ὑποχώρησις τοῦ Παναγιωτάτου εἰς τὴν παντελῶς ἀδιάκριτῃ καὶ ἀκατανόητη ἐμμονὴ τοῦ Σεβ. Περγάμου εἰς τὰ ὅσα εἶχον διατυπωθῆ εἰς τὸ κείμενον, χωρὶς διάθεσιν διαλόγου, κατανοήσεως τῆς ἀπόψεως τῶν ἄλλων Ἐκκλησιῶν καὶ προσπάθειας συγκερασμοῦ τῶν διαφορετικῶν προσεγγίσεων τοῦ θέματος, ἐπέφερε τὴν εὔλογον ἀντίδρασιν, μέχρι καὶ ἐμφανοῦς ἐκνευρισμοῦ, τοῦ μέχρι τότε ἠρέμου καὶ μὲ θεολογικὰ ἐπιχειρήματα συμμετέχοντος εἰς τὰς συζητήσεις Πατριάρχου Ρουμανίας. Ἐπιπλέον καὶ τὸ Πατριαρχεῖον Σερβίας κατέθεσε γραπτὴν γνώμην, μὲ τὴν ὁποίαν ὑπεστήριξεν ὅτι τὸ θέμα δὲν εἶναι ὥριμον καὶ δι' αὐτὸ πρέπει ἢ νὰ ἀναβληθῇ ἢ νὰ παραταθοῦν αἱ ἐργασίαι τῆς Συνόδου πρὸς καλυτέραν ἐπεξεργασίαν τοῦ κειμένου.

Αἱ ἐργασίαι ἔληξαν ἐκεῖνο τὸ ἀπόγευμα σὲ κλῖμα μεγάλης πνευματικῆς δυσφορίας, ἀπογοητεύσεως καὶ ἐντόνου προβληματισμοῦ διὰ τὴν ἐξέλιξιν τοῦ θέματος κατὰ τὴν ἐπομένην ἡμέραν. Δὲν δύναμαι νὰ ἀποκρύψω καὶ τὰ ἔντονα αἰσθήματα ἀγανακτήσεως, τὰ ὁποῖα διεπίστωνα νὰ ἀνέρχωνται εἰς τὸν νοῦν μου, καὶ ὄχι μόνον εἰς τὸν ἰδικόν μου ἀλλὰ καὶ πολλῶν ἄλλων, διὰ τὰ πρόσωπα τὰ ὁποῖα διὰ τῆς στενόκαρδης, ἢ νὰ τὸ διατυπώσωμεν εἰλικρινέστερον, ὑπερφίαλης συμπεριφορᾶς των, ἄφησαν νὰ διακινδυνεύσῃ ἡ ἀξιοπρέπεια καὶ ἡ ὑπόστασις ὄχι μόνον τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ἀλλὰ καὶ αὐτῆς ταύτης τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Ἴσως ὅλα αὐτὰ νὰ τὰ ἐπέτρεψεν ὁ Κύριος, διὰ νὰ μὴ ξεχνᾶμε τὴν τραγικὴν ἀνθρωπίνην ἀδυναμίαν μας καὶ ὅτι πράγματι τὴν Ἐκκλησίαν τὴν ὁδηγεῖ καὶ τὴν σῴζει ἡ πανσθενουργὸς Χάρις τοῦ Παναγίου Πνεύματος. Τὸ πρωὶ τῆς ἑπομένης ἡμέρας, συναισθανόμενοι ἴσως ὅλοι περισσότερον τὰς εὐθύνας των, ἐπροτάθη καὶ ἔγινεν ἀποδεκτὴ ἡ διατύπωσις "Παρὰ ταῦτα ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία ἀποδέχεται τὴν ἱστορικὴν ὀνομασίαν τῶν μὴ εὑρισκομένων ἐν κοινωνίᾳ μετ' αὐτῆς ἄλλων ἑτερόδοξων χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν καὶ Ὁμολογιῶν". Μὲ αὐτὴν τὴν διατύπωσιν καθίσταται σαφὲς ὅτι ἡ ὀνομασία Ἐκκλησία πρὸς τὶς ἑτερόδοξες Ἐκκλησίες, οἱ ὁποῖες σημειωτέον δὲν εὑρίσκονται σὲ κοινωνίαν πίστεως καὶ Ἱερῶν Μυστηρίων μὲ τὴν Μίαν Ἐκκλησίαν, ἀποδίδεται εἰς αὐτάς, ἐπειδὴ ἔτσι ὀνομάζονται κατὰ τὴν ροὴν τῆς ἱστορίας καὶ ἔχει, αὕτη ἡ ὀνομασία, σημασίαν καὶ περιεχόμενον ἀποκλειστικῶς ἱστορικὸν καὶ κοινωνιολογικὸν καὶ σὲ καμμίαν περίπτωσιν οὐσιαστικὸν καὶ δογματικὸν τοιοῦτον.

Ἐν συνεχείᾳ διορθώθησαν καὶ ἀποσαφηνίσθησαν καὶ ὡρισμέναι ἀκόμη φράσεις, ὅπως παράγραφος 5, τῆς ἀπολεσθείσης ἑνότητος τῶν Χριστιανῶν, διορθώθηκε μὲ τὴν ἀπάλειψιν τῆς λέξεως ἀπολεσθείσης, ὥστε νὰ μὴ δύναται κανεὶς νὰ ὑπονοήσῃ ὅτι καὶ ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία ἔχει κάποιο ἔλλειμα σχετικῶς μὲ τὸ πλήρωμα τῆς Ἀληθείας. Ἐπίσης, διὰ παρομοίους λόγους, εἰς τὴν παράγραφον 7 ἀπελείφθη ἡ φράσις καὶ «αἱ κοιναὶ προσπάθειαι πρὸς ἀποκατάστασιν τῆς χριστιανικῆς ἑνότητος". Ἐπίσης εἰς τὸ τέλος τῆς 9ης παραγράφου προσετέθη μὲ πρωτοβουλίαν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ρουμανίας ἡ φράσις "Οἱ διμερεῖς καὶ πολυμερεῖς θεολογικοὶ διάλογοι δέον ὅπως ὑπόκεινται εἰς πανορθοδόξους περιοδικὰς ἀξιολογήσεις", πρὸς διασφάλισιν καλυτέρου ἐλέγχου τῆς πορείας τῶν θεολογικῶν διαλόγων. Εἰς τὴν παράγραφον 16 προσετέθη πρὶν ἀπὸ τὸ "Χριστιανικὰς Ἐκκλησίας καὶ Ὁμολογίας" ἡ λέξις ἑτεροδόξους. Ἐπίσης εἰς τὴν παράγραφον 17 ἀντικατεστάθη ἡ φράσις "εἰς τὴν μαρτυρίαν τῆς ἀληθείας καὶ τὴν προαγωγὴν τῆς

ΑΓΙΟΡΕΙΤΙΚΗ ΕΞΙΧΝΙΑΣΙΣ ΣΥΝΟΔΙΚΩΝ ΚΡΙΜΑΤΩΝ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

ρω ἐκτεθέντα, τὴν ἀδιάσπαστο ἑνότητα τῆς ζωῆς, μαρτυρίας καὶ πίστεως τῆς Ἐκκλησίας, γίνεται κατανοητὸ πόσο λάθος εἶναι ἡ ἐπισήμανση ὅτι "*Ἡ Ἐκκλησία δὲν ζῇ διὰ τὸν ἑαυτόν της*", καὶ ὅτι -δῆθεν- "*προσφέρεται δι' ὁλόκληρον τὴν ἀνθρωπότητα*". Ἡ Ἐκκλησία φέρει ἐν αὐτῇ τὴν ζωὴ τοῦ Χριστοῦ, διότι καὶ "*ἐν αὐτῷ ζωὴ ἦν καὶ ἡ ζωὴ ἦν τὸ φῶς τῶν ἀνθρώπων.*" (Ἰω. 1,4). Ἡ Ἐκκλησία ἔχει λοιπὸν αὐτοτελῆ ζωὴ, διακριτὴ ἀπολύτως ἀπὸ τὴ ψευδοζωὴ τοῦ κόσμου, ὁ δέ "ἑαυτός" της δὲν εἶναι ἄλλος ἀπὸ τὸν ζωοδότη της, αὐτὸν ζεῖ καὶ τὴ μαρτυρία αὐτοῦ (δηλαδὴ τὴν ὀρθόδοξη διδασκαλία) προσφέρει στὸ κόσμο.

Πέρα ἀπὸ αὐτὰ ὅμως, ἂν καὶ εἶναι κατὰ τέτοιον τρόπο ἑνσωματωμένες οἱ ἀνωτέρω ἀναφορὲς στὸ κείμενο ποὺ δείχνουν σχεδὸν ἀθῶες, μᾶς δίνεται ἡ εὐκαιρία νὰ ἰδοῦμε τὰ πράγματα καὶ ὑπὸ ἄλλη ὀπτικὴ γωνία... Ἡ πραγματικότητα λοιπὸν ἀποκαλύπτεται νὰ εἶναι πολὺ διαφορετική· ἐξακολουθητικὰ ἀλλὰ καὶ μεθοδικὰ οἱ καθ' ἡμᾶς οἰκουμενιστὲς[24] **μεταφέρουν ἰδέες ἀπὸ τὴ Δύση**, κατάλληλες στὴν ἐμπέδωση ἑνὸς νέου ἐκκλησιολογικοῦ πλαισίου, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἐπιθυμοῦν νὰ μεταφέρουν τὴ συζήτηση περὶ Ἐκκλησίας. Συγκεκριμένα στὴν ἐξαιρετικῆς σημασίας ἐγκύκλιο τοῦ Πάπα Ἰωάννου-Παύλου Β΄, *Ut Unum Sint*[25] σχετικὰ μὲ τὴν δέσμευση τοῦ παπισμοῦ στὸν Οἰκουμενισμό, (ὅπως λέει ἀκριβῶς καὶ ὁ ὑπόπτλος τῆς ἐγκυκλίου: *On commitment to Ecumenism*), συναντᾶμε στὸ 5/α ἀκριβῶς τὴν ἴδια διατύπωση[26] , στὸ ἴδιο πλαίσιο ἀναφορᾶς. Ἀνεξαρτήτως τῆς πηγῆς ἔμπνευσης (ἡ ὁποία **πάντα** εἶναι δυτική, καὶ πλέον σχεδὸν ἀποκλειστικὰ παπική), αὐτὸ ποὺ ἐντυπωσιάζει τελικῶς εἶναι ἡ ἐνιαία παρουσίαση τοῦ οἰκουμενιστικοῦ μηνύματος σὲ Ἀνατολὴ καὶ Δύση.

Γενικόλογες ἀγαπολογικοῦ τύπου ἐκφράσεις, ὡς οἱ ἀνωτέρω, διατυπώνονται συχνὰ μέσα στὴν Ἐγκύκλιο ὅσο καὶ στὸ σημαντικότερο κείμενο τῆς συνάξεως τῆς Κρήτης, αὐτοῦ περὶ τῶν σχέσεων τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας πρὸς τοὺς αἱρετικούς. Περιοριζόμαστε νὰ παρατηρήσουμε ὅτι τὸ γνήσιον αὐτῶν ἐλέγχεται καὶ τελικῶς κρίνεται κίβδηλο, ἀπὸ τὸ ἐλλιπὲς ἕως καὶ ἀνύπαρκτον τῆς ὁμολογίας τῆς παρακαταθήκης ποὺ συγκροτεῖ καὶ διέπει τὴ ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας. Ὁ κόσμος ἔχει ἀνάγκη τὴ μαρτυρία τῆς ἀληθοῦς πίστεως, τῆς μόνης δυναμένης νὰ ζωοποιήσει αὐτόν, καὶ ὄχι διαχριστιανικὰ συνέδρια "εἰδικῶν" ἢ κοινωνικοῦ χαρακτήρα ἐλεημοσύνης, ποὺ εἶναι κυρίως ἔργο τοῦ κάθε κράτους καὶ τῶν παντοίας φύσεως πολιτικῶν ὀργανισμῶν...

γ΄. Ἡ Ἐκκλησία ὡς εἰκὼν τῆς Ἁγίας Τριάδος

Συνεχίζοντες οἱ συντάκτες τῆς Ἐγκυκλίου, (προφανῶς καὶ πάλι ὁ Ζηζιούλας), καὶ στὴν προσπάθειά τους κάτι νὰ ποῦν, γιὰ τὸ τί εἶναι Ἐκκλησία καὶ ἔτσι νὰ πλαισιώσουν θεολογικὰ τὴν "προσφορά" αὐτῆς πρὸς τὸν κόσμο, καταλήγουν στὴν υἱοθέτηση μιᾶς ἐκ τῶν πλέον σκοτεινῶν, παντελῶς ἀμάρτυρων ἁγιογραφικά-πατερικά, θέσεων τοῦ Μητρ. Περγάμου Ἰωάννου Ζηζιούλα, αὐτῆς ποὺ χαρακτηρίζει τὴν Ἐκκλησία ὡς "*εἰκόνα τῆς Ἁγίας Τριάδος*"[27]. Δὲν διαφεύγει τῆς προσοχῆς, ὅτι μιὰ τόσο σημαντικὴ θέση, **μένει ἄνευ παραπομπῆς** σὲ κάποιο κείμενο, ὅπως ἐπίσης τὸ ὅτι **δὲν ἀναλύεται**. Παρότι ἡ ἐκτενὴς ἀνάλυση διαφεύγει τοῦ σκοποῦ τοῦ παρόντος κειμένου, ἀκροθιγῶς ἔχουμε νὰ ποῦμε τὰ ἑξῆς: ἡ Ἐκκλησία στὴν ἀποστολικοπαράδοτη πατερικὴ παράδοση χαρακτηρίζεται ὡς εἰκόνα τοῦ Θεοῦ "*ὡς τὴν αὐτὴν αὐτῷ κατὰ* ***μίμησιν*** *καὶ τύπον* ***ἐνέργειαν*** *ἔχουσαν*"[28]. Ἡ ἀνθρώπινη φύση κοινώνησε ὑποστατικῶς ἅπαξ ἐν Χριστῷ, οἱ ὑποστάσεις (δηλαδὴ οἱ ἐπὶ μέρους ἄνθρωποι), κοινωνοῦν μὲ τὸ Χριστὸ **ἐνεργητικῶς**, δηλαδὴ κατὰ τὴν κοινὴ τριαδικὴ ἄκτιστο ἐνέργεια. Ἡ ζηζιούλια θεώρηση ὑποστηρίζει ὅτι ὑπάρχει μία "ἐνδοτριαδικὴ ζωή" ἡ ὁποία κοινωνεῖται πρὸς τοὺς ἀνθρώπους καὶ συνιστᾶ τή -δῆθεν- ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας. Σύνολη ἡ πατερικὴ παράδοση ὡς "ἐνδοτριαδικὲς σχέσεις" καταγράφει τὸ ἀπόρρητο μυστήριο τῆς ἀγεννησίας, τῆς γέννησης καὶ τῆς ἐκπόρευσης **καὶ ἀπολύτως τίποτε ἄλλο**! Εἰδάλλως, τὰ τρία προσκυνητὰ Πρόσωπα τῆς ἁγίας Τριάδος, θὰ σχετίζονταν μεταξύ τους κατ' ἐνέργειαν, ὅπως δηλαδὴ συμβαίνει μεταξὺ κτίσεως καὶ Θεοῦ. Οἱ θεολογικὲς συνέπειες τῆς κατ' ἐνέργειαν σχέσης τῶν Προσώπων τῆς ἁγίας Τριάδος εἶναι καταστροφικὲς γιὰ τὴν ἑνότητά Της. Ἀνάλογα μὲ τὴν ἐπὶ μέρους διασάφηση περὶ τοῦ χαρακτήρα τῶν σχέσεων, τὸ ἀποτέλεσμα μπορεῖ νὰ κινεῖται μεταξὺ Ἀρειανισμοῦ καὶ Σαβελλιανισμοῦ (πλήρη διαπραγμάτευση τῆς ἐσωτερικῆς σχέσεως τῶν δύο -φαινομενικὰ διαφορετικῶν- αἱρέσεων κάνει ὁ Μέγας Ἀθανάσιος στοὺς 4 λόγους του κατὰ Ἀρειανῶν, βλ. PG 26,12-468). Ἡ βούληση τοῦ Ζηζιούλα εἶναι, καὶ τοῦτο δίχως νὰ τὸ ἐννοήσει κανεὶς ἀπὸ τοὺς συνοδικοὺς τῆς Κρήτης, νὰ θεμελιώσει τὴν περὶ Πρωτείου θεωρία του καὶ ἡ ὁποία βασίζεται στὸ ὑποτιθέμενο Πρωτεῖο τοῦ Πατρός! Ἡ Μοναρχία τοῦ Πατρὸς στρεβλοῦται αἰρετικῷ τῷ τρόπῳ σὲ Πρωτεῖο, οὕτως ὥστε ὅπως ὑπάρχει Πρωτεῖο στὴν ἁγία Τριάδα, καὶ ἐφ'ὅσον ἡ Ἐκκλησία δῆθεν τὴν εἰκονίζει, νὰ συνεπάγεται ὅτι ὑπάρχει Πρωτεῖο καὶ στὴν Ἐκκλησία καὶ μάλιστα Οἰκουμενικοῦ χαρακτήρα! Μ'αὐτὸν τὸν τρόπο ἡ περὶ Πρωτείου συζήτηση λαμβάνει θεολογικὸ χαρακτήρα ἐπὶ τριαδολογικοῦ θεμελίου.[29] Ἡ παραπάνω θέση ἀπηχεῖ κυρίως τὸ κείμενο τοῦ Μονάχου (1982), ἐπὶ τοῦ ὁποίου βασίστηκε καὶ προέκτεινε τὶς διαπιστώσεις του τὸ κείμενο τῆς Ραβέννα[30] (2007). Ἐμμέσως πλὴν σαφῶς νομιμοποιοῦνται κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο καὶ ἀποκτοῦν "ὀρθόδοξο" κῦρος καὶ τὰ κείμενα τῶν θεολογικῶν διαλόγων.

Συμπερασματικά: τὸ ζήτημα τοῦ *εἰκονισμοῦ* καθ' ἑαυτὸ εἶναι τεράστιο καὶ συνιστᾶ ἀκρογωνιαῖο λίθο τῆς ὅλης θεολογικῆς κατασκευῆς τῆς νέας ἐκκλησιολογίας τῶν οἰκουμενιστῶν, ποὺ ἀποτελεῖ καὶ τὸ ὄχημα τῆς ἐπιδιωκομένης ἑνώσεως. Ὅπως ἤδη ἔχει δειχθεῖ, οἱ ἀντορθόδοξες θέσεις ἔχουν κυρίως παπικὴ ρίζα. Ἡ σύνδεση τριαδολογίας καὶ ἐκκλησιολογίας μὲ ὅρους *εἰκονισμοῦ*, πρωτόγνωρη γιὰ τὰ ὀρθόδοξα δεδομένα, συνιστᾶ οὐσιῶδες στοιχεῖο τῆς παπικῆς κατανόησης τῆς ἔννοιας τῆς Οἰκουμενικῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ συνδεδεμένου προὸς αὐτὴν παγκοσμίου Πρωτείου τοῦ "Πέτρου" (ὅπως ὀνομάζεται ὁ ἑκάστοτε πάπας ὡς δῆθεν διάδοχος τοῦ ἀποστόλου Πέτρου). Πράγματι στὸ συνοδικὸ Διάταγμα τῆς Β΄ Βατικανῆς ποὺ ἔβαλε ὁριστικὰ καὶ ἀμετάκλητα τὸν παπισμὸ στὶς ράγες τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, τὴν *Unitatis Redintegratio* (1964), στὸ *2/f,* βλέπουμε τὴ ρητὴ ἀναφορὰ μὲ τὴν ὁποία συνδέεται ἡ ἑνότης τῆς Ἐκκλησίας πρὸς αὐτὴν τῆς ἁγίας Τριάδος, ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ *εἰκονισμοῦ* τῆς πρώτης πρὸς τὴν δευτέρα[31]. Γίνεται ἔτσι κατανοητὴ ἡ πηγή, τόσο τοῦ Ζηζιούλα ὅσο καὶ μέσῳ αὐτοῦ, τῆς Ἐγκυκλίου τῆς συνόδου τῆς Κρήτης…

δ΄. Ἀναφορικὰ μὲ τὴν ἔννοιαν τοῦ προσώπου

Σὲ πλαισίωση πρὸς τὴν κεντρικῆς σημασίας, πολυεπίπεδη καὶ μὲ πολλαπλὲς ἐκκλησιολογικὲς καὶ εὐρύτερα θεολογικὲς συνέπειες ἀνωτέρω θέση, ἐπισημαίνουμε τὴν ὕπαρξη καὶ ἄλλων ζηζιούλιων θεωρήσεων, ποὺ ἐπίσης τεχνηέντως ἔχουν ἐνταχθεῖ στὰ τελικὰ κείμενα, παρότι ἔχουν ἐλεχθεῖ ὡς αἱρετικές· αὐτή τους ἡ ἐνσωμάτωση ἐπιτυγχάνει τελικὰ νὰ τὶς ἀπαλλάξει ψόγου καὶ τὶς καθιστᾶ "ὀρθόδοξες" καὶ καθολικοῦ κύρους. Ἐν πρώτοις συναντᾶται ἡ γνωστὴ θεωρία περὶ προσώπου[32], ἐπὶ τῆς ὁποίας ἔχει θεμελειώσει ὁ Ζηζιούλας καὶ ὅλες τὶς ἑπόμενες, ὡς ἄλλο πύργο τῆς Βαβέλ. Τοῦτο στὸ κείμενο ἐμφανίζεται μέσῳ τῆς χρησιμοποιήσεως χωρίου τοῦ ἁγίου Κυρίλλου Ἀλεξανδρείας: "*Συνεπῶς, κατὰ τὸν ἅγιον Κυρίλλον, ὁ Χριστός εἶναι τό «κοινὸν πρόσωπον» ἡμῶν, διά τῆς ἀνακεφαλαιώσεως εἰς τὴν ἰδικήν του ἀνθρωπότητα ὁλοκλήρου τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, «πάντες γὰρ ἦμεν ἐν Χριστῷ, καὶ τὸ κοινὸν τῆς ἀνθρωπότητος εἰς αὐτὸν ἀναβιοῖ πρόσωπον» (Ὑπόμνημα εἰς τὸ κατὰ Ἰωάννην Εὐαγγέλιον, ΙΑ. PG 73, 157-161)" (Ἐγκύκλιος 4/β).* Ἂς σημειωθεῖ ὅτι συναντᾶται καὶ ἑτέρα γραφὴ τοῦ "*ἀναβιοῖ*", ὡς "*εἰς τὸ αὐτοῦ ἀναβαίνει πρόσωπον*"[33], πάντως τὸ χωρίο, κατὰ τὴ συνήθη τακτικὴ τῆς μεταπατερικῆς θεολογίας "ἀρχικὰ ἀφαιρεῖται ἀπὸ τὴ συνάφεια τοῦ κειμένου (ἐν παρόδῳ στὸ κυρίλλειο κείμενο ἀναλύεται τὸ χωρίο ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην 1,14 "*καὶ ἐσκήνωσε ἐν ἡμῖν*"), καὶ αὐτονομημένο ἀπὸ τὰ συμφραζόμενα[34] συνδέεται μὲ τὴν (ζηζιούλια) ἔννοια τοῦ προσώπου, ἐνῶ ξεκάθαρα τὸ ἴδιο τὸ κείμενο ἀναφέρεται στὴν πρόσληψη καὶ συνακόλουθα θέωση τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως ἐν Χριστῷ. Πέρα ἀπὸ τὴν Ἐγκύκλιο, εἶναι καὶ στὸ κείμενο τῆς Ἀποστολῆς, ὅπου ἐπαναλαμβάνεται ἡ ἀνωτέρω στρέβλωση, τούτη τὴ φορὰ κάνοντας παράχρηση ἄλλου κειμένου τοῦ ἁγίου Κυρίλλου (αὐτὴ τὴ φορὰ τοῦ PG 74, 273D-275A), τὸ ὁποῖο ὁμοίως δὲν ἀναφέρεται στὸ πρόσωπο ἀλλὰ στὴν ἀνακαίνιση τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως ἐν Χριστῷ. Τὰ δύο χωρία κακοποιοῦνται ἀλλὰ καὶ συνδέονται ἑρμηνευτικὰ μὲ τὴν περί "ἀνακεφαλαιώσεως" χρήση.

Τὸ ὅτι ὅλα τὰ ἀνωτέρω οὔτε τυχαῖα, οὔτε ἄνευ αἰτίας βρῆκαν θέση στὰ τελικὰ κείμενα, σαφηνίζεται καὶ ἀπὸ τὴν **ἀφαίρεση** τελικὰ ἐκ τοῦ κειμένου τῆς Ἀποστολῆς τῆς ἑξῆς προβληματικῆς παραγράφου, ζηζιούλιας ἐπίσης ἐμπνεύσεως καὶ θεολογίας. "*Ἔν ἐκ τῶν ὑψίστων δώρων τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν ἄνθρωπον, τόσον ὡς συγκεκριμένου φορέα τῆς εἰκόνος τοῦ προσωπικοῦ Θεοῦ, ὅσον καί ὡς* ***κοινωνίας προσώπων****,* ***ἀντανακλώντων*** *κατὰ χάριν διὰ τῆς ἑνότητος τοῦ ἀνθρωπίνου γένους* ***τὴν ἐν τῇ Ἁγίᾳ Τριάδι ζωὴν καὶ κοινωνίαν τῶν θείων προσώπων*** *ἀποτελεῖ τὸ θεῖον δῶρον τῆς ἐλευθερίας*" (*Ἀποστολὴ* Β/1). Τὸ συγκεκριμένο ἀπόσπασμα διαφωτίζει τὸ λόγο ὕπαρξης στὴν ἐγκύκλιο τῆς ἀναφορᾶς περὶ τῆς Ἐκκλησίας ὡς κοινωνίας "κατ' εἰκόνα τῆς Ἁγίας Τριάδος", τῶν δύο ἀναφορῶν περὶ προσώπου ποὺ ἐξετάσαμε, καὶ πῶς αὐτὰ συνδέονται μὲ τὴν ἔννοια τῆς προσωπικῆς ἐλευθερίας (ποὺ κατὰ Ζηζιούλα τὸ πρόσωπο "προηγεῖται" τῆς οὐσίας, καθὼς ἡ ἐλευθερία συνδέεται μ' αὐτό, ἐνῶ ἡ "ἀνάγκη" μὲ τὴν οὐσία). **Στὸ ἀνωτέρω ἀπόσπασμα μιᾶς καὶ δὲν ἀφαιρέθηκε ἡ ἀναφορὰ στὴν Ἐκκλησία ὡς εἰκόνος τῆς Ἁγίας Τριάδος, εἶναι σὰν νὰ εἶναι παρόν, πλέον ὅμως μὲ κεκαλυμμένο τρόπο**.

ε΄. Ἑνότης καὶ καθολικότης τῆς Ἐκκλησίας

Ἡ διαπότιση τῶν τελικῶν κειμένων μὲ τὸν ἰδιαίτερο τρόπο θεολογήσεως ὑπὸ τοῦ Ἰωάννου Ζηζιούλα παρατηρεῖται ἐπίσης στὶς ἑξῆς διατυπώσεις: "*Ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία ἐκφράζει τὴν ἑνότητα καὶ καθολικότητά της ἐν Συνόδῳ*" (*Μήνυμα* 1/β), ὅπως καί, "*Κάθε τοπικὴ Ἐκκλησία, προσφέρουσα τὴν Θεία Εὐχαριστία, εἶναι ἡ ἐν τόπῳ παρουσία καὶ φανέρωση τῆς Μιᾶς(sic), Ἁγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας*" (ὅ.π).

Τυγχάνουν γνωστὲς καὶ διαρκῶς διατυπούμενες σὲ ὅλα τὰ κείμενα τοῦ Μητρ. Ἰωάννου Ζηζιούλα οἱ παραπάνω θέσεις καὶ οἱ ὁποῖες **δὲν** ἀπηχοῦν τὴν ὀρθόδοξη ἐκκλησιολογία[35]. Τὰ πάντα ὑποτάσσονται στὴ νέα περὶ Πρωτείου θεωρία του: **ἡ ἑνότης "πραγματοποιεῖται" ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ ἐπισκόπου, ἑπομένως τὸ πλήρωμα τῆς ἑνότητος βρίσκει τὴν ἐκφρασή της μόνον ἐν συνόδῳ, ἐγγυητὴς δὲ αὐτῆς τῆς ἑνότητος καθίσταται ὁ "πρῶτος"[36], τῆς συνόδου**! Καὶ ὅμως, ἑνότητα καὶ καθολικότητα νοοῦνται πάντοτε ὡς δεδομένες καὶ διαρκεῖς στὴν Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία μὴ ἔχουσες ἀνάγκη συνοδικῆς ἔκφρασης ποὺ δῆθεν τίς ὑποστασιοποιεῖ.[37] Ὡς ἐμπράγματες καταστάσεις, ἡ ἑνότητα εἶναι καθολικὴ καὶ ἡ καθολικότητα ἑνωτική: "*τὸ Ἅγιον Πνεῦμα εἰς ἑνότητα πάντας ἑκάλεσεν*" (κοντάκιον Πεντηκοστῆς), δηλαδὴ τοὺς πιστούς, καὶ καθὼς αὐτὸ εἶναι ποὺ χορηγεῖ πάντα τὰ χαρίσματα, "*ὅλον συγκροτεῖ τὸν θεσμὸν τῆς Ἐκκλησίας*" (στιχηρὰ ἑσπερινοῦ Πεντηκοστῆς). **Θεμέλιο τῆς ἑνότητος εἶναι ἡ ἀποστολοπαράδοτος μία, ἑνοειδὴς καὶ ἑνοποιοῦσα, πίστις**[38], καὶ ἡ ὁποία εἶναι καὶ λέγεται καθολική, ὡς περιέχουσα πᾶσα τὴν καθολικὴ ἀλήθεια, ταὐτὸν εἰπεῖν τὴν σωτηρία[39]· αὐτὸς εἶναι καὶ ὁ λόγος ὅπου ἡ Ἐκκλησία καλεῖται καθολική[40], καὶ ὄχι γιατὶ εἶναι δῆθεν παγκόσμια, ὅπως ὑποστηρίζει ὁ παπισμὸς.

Ὅσον ἀφορᾶ τὴ δεύτερη διατίστωση, περὶ τῆς "*ἐν τόπῳ φανερώσεως τῆς Μιᾶς, Ἁγίας Ἀποστολικῆς καὶ Καθολικῆς Ἐκκλησίας*", πέρα τοῦ ὅτι εἶναι παντελῶς ἀμάρτυρο στὴν Παράδοση τῆς Ἐκκλησίας, καὶ μᾶλλον αὐτὸς εἶναι ὁ λόγος τῆς ἀπουσίας παραπομπῆς σὲ κάποια πηγή[41], εἶναι σὰν νὰ ὑποδηλώνεται ἡ ὕπαρξις μιᾶς ἀοράτου "Ἐκκλησίας", ἡ ὁποία ὑποστασιοποιεῖται χωροχρονικὰ στὶς τοπικὲς εὐχαριστιακὲς συνάξεις. Τοὐναντίον ἡ κάθε τοπικὴ Ἐκκλησία δὲν ἀποτελεῖ φανέρωση κάτι ἄλλου, ἀλλὰ **εἶναι** καὶ μάλιστα **πλήρης,** ἡ Μία, Ἁγία καὶ Καθολικὴ Ἐκκλησία.

Ἡ ἀντιπαραδοσιακὴ αὐτὴ νέα θεώρηση περὶ τῶν τοπικῶν Ἐκκλησιῶν ὡς *φανερώσεων* τῆς Μιᾶς Ἁγίας καὶ Καθολικῆς Ἐκκλησίας, μᾶς ἀναγκάζει λοιπὸν καὶ πάλι νὰ στραφοῦμε πρὸς Δυσμάς, ὥστε νὰ κατανοήσουμε τὸ τί κρύβεται ἀπὸ πίσω. Κατ'ἀρχὰς γιὰ τοὺς οἰκουμενιστὲς γνωρίζουμε ὅτι ὅταν ἀναφέρονται στὴν "*Μία Ἁγία Ἀποστολικὴ καὶ Καθολικὴ Ἐκκλησία*" εἶναι ἡ λεγομένη, κατ'αὐτοὺς *"ἀδιαίρετος Ἐκκλησία*", (ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν νῦν -δῆθεν- διηρημένη), ἀπηχοῦσα τὴν *διευρημένη* καὶ ὄχι τὴν *ἀποκλειστικὴ* ἐκκλησιολογία. Ἀνατρέχοντας λοιπὸν σὲ κείμενο[42] ποὺ ἤδη παραθέσαμε[43], στὸ ὁποῖο βρίσκουμε τὴν θέση ὅτι ἡ *Οἰκουμενικὴ Ἐκκλησία,* (δηλαδή, ἡ δῆθεν *Μία Ἁγία Ἀποστολικὴ καὶ Καθολικὴ Ἐκκλησία*), εἶναι **παροῦσα** στὶς διάφορες ἐπιμέρους τοπικὲς Ἐκκλησίες· ἐπὶ πλέον **φανερώνεται** σ' αὐτές, γι' αὐτὸ καὶ οἱ τοπικὲς Ἐκκλησίες ἀποτελοῦν (ὁρατές) **ἐκφράσεις της**[44]. Εἶναι νομίζουμε, χαρακτηριστικὴ ἡ ὁμοιότητα τῶν διατυπώσεων (καὶ τῆς ἑξάρτησης τοῦ ἑνὸς κειμένου ἀπὸ τὸ ἄλλο)...

στ΄. Περὶ ἀναγνωρίσεως τῶν Η΄ καὶ Θ΄ Οἰκουμενικῶν Συνόδων

Πρὶν ὁλοκληρώσουμε τὸ περίγραμμα τῶν κακοδόξων θέσεων, ὅπως παρουσιάζονται στὰ κείμενα τῆς *Ἐγκυκλίου, Μηνύματος* καὶ *Ἀποστολῆς* καὶ ἐν σχέσει μὲ τὰ ἤδη ἀναφερθέντα, ὀφείλουμε νὰ κάνουμε καὶ ἕνα σχόλιο στὴν ἑνότητα τῆς *Ἐγκυκλίου* περὶ Συνόδων (Ἐγκύκλιος 3) ὅπου ἀναφέρονται οἱ Οἰκουμενικὲς καὶ Τοπικὲς σύνοδοι διακριτὰ ἀπὸ τὶς θεωρούμενες ὑπὸ τῶν ὀρθοδόξων ὡς Η΄ καὶ Θ΄ Οἰκουμενικές (ὀνομάζονται Μεγάλες ἀλλὰ ὄχι Οἰκουμενικές)[45]. Τὸ μήνυμα εἶναι ξεκάθαρο: διακρίνονται οἱ σύνοδοι ὡς ἔχουσες οἰκουμενικὸ ἢ μὴ κῦρος. Τὸ κῦρος ποὺ ἀποδίδεται στὴν ἐπὶ Μ. Φωτίου Σύνοδο τοῦ 879 καὶ στὶς ἐπὶ ἁγίου Γρηγορίου Παλαμᾶ Συνόδους τῶν ἐτῶν 1341, 1351 (στὴ σύνοδο 1368 δὲν συμμετεῖχε ὁ ἅγ. Γρηγόριος, ὅπως κακῶς ἀναφέρεται στὴν Ἐγκύκλιο, τὴ συνεκάλεσε ὁ Πατριάρχης καὶ συναγωνιστὴς τοῦ ἁγίου, ὁμοίως ἅγιος, Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως Φιλόθεος Κόκκινος κατὰ τῶν λατινοφρόνων ἀντι-ἡσυχαστῶν ἀδελφῶν Κυδώνη) εἶναι "καθολικό" **ἀλλὰ ὄχι οἰκουμενικό**. Τί ἐννοοῦν οἱ "πατέρες" συντάκτες τοῦ κειμένου; Μᾶς τὸ ξεκαθάρισαν οἱ Πατριάρχες Κωνσταντινουπόλεως καὶ Ἀλεξανδρείας (ὅπως καὶ πλειὰς ἄλλων): Ἡ ΑκΜΣ δὲν δύναται νὰ χαρακτηρισθεῖ ὡς Οἰκουμενική, διότι ἀπουσιάζει ἡ δυτική "ἐκκλησία", ἡ σύνοδος εἶναι πανορθόδοξη καὶ τέτοιο εἶναι καὶ τὸ κῦρος της. Συνέπεια τούτων, εἶναι μὲ τὴν ἔννοια "καθολικό" νὰ χαρακτηρίζεται τό "πανορθόδοξο" καὶ ὄχι τό "οἰκουμενικό". Ἡ κακοδοξία εἶναι προφανής, ἄλλωστε, ἡ ἐπιδιωκόμενη ἕνωση τῶν "ἐκκλησιῶν" ἔχει συνομολογηθεῖ ὅτι θὰ χαρακτηρίζεται ἀπὸ τὴν ἀμοιβαία ἀναγνώριση-ἀποδοχὴ τῆς "ἰδιαιτερότητος" ἑκάστου παραδόσεως[46]· μὲ ἁπλὰ λόγια, οἱ παπικοὶ θὰ διακρατοῦν τὴ δική τους, ὅπως ἐπίσης καὶ οἱ "ὀρθόδοξοι" τὴ δική τους... Ἀπὸ τὴ στιγμὴ λοιπὸν ποὺ δὲν χαρακτηρίζονται οἱ Η΄ καὶ Θ΄ ὡς Οἰκουμενικὲς ἀλλ' ὡς ἔχουσες "πανορθόδοξο" κῦρος, ἕπεται ὅτι ἡ ἀναφορὰ σ'αὐτές, συνιστᾶ ἕνα ἀκόμη οἰκουμενιστικὸ τέχνασμα ἐξαπάτησης τῶν ἁπλουστέρων, μὲ σκόπιμη δημιουργία συγχύσεως. Νὰ προστεθεῖ ἐδῶ κάτι ποὺ καθιστᾶ τὴν μὴ ἀναγνώριση τῆς Συνόδου τοῦ 879 ὡς Η΄ Οἰκουμενικῆς, προβληματική. Ἀναφερόμαστε στὴν ἀνάγκη ποὺ ἔνοιωσαν οἱ συνοδικοὶ Πατέρες τῆς Η΄, ἐπισήμου ἀνακηρύξεως τῆς Ζ΄ Οἰκουμενικῆς ὡς τέτοιας[47], καθὼς εἰσέτι ὑπῆρχαν ὁμάδες εἰκονομάχων οἱ ὁποῖοι, ἀνάμεσα στὰ ἄλλα, ὑποστήριζαν τὴν μὴ ἐπικυρωμένη οἰκουμενικότητα τῆς Συνόδου. Ἑπομένως ἡ μὴ ἀναγνώριση τῆς Η΄ ὡς Οἰκουμενικῆς ἐπηρεάζει τρόπον τινὰ καὶ τὴν Ζ΄…[48]

Ἐνδιαφέρον εἶναι ἐπίσης τὸ γεγονὸς τῆς παντελοῦς ἀπουσίας ἀναφορᾶς στὴν λεγομένη Α΄-Β΄ Σύνοδο τοῦ 861 ἐπὶ Μ. Φωτίου, τῆς ὁποίας τὸ κῦρος καθολικὰ ἀναγνωρίζεται -ἔως τῆς σήμερον τουλάχιστον- ὑπὸ ὅλων τῶν ὀρθοδόξων ὡς Οἰκουμενικό. Προφανῶς κάποιοι ἀπὸ τοὺς κανόνες τῆς ἁγίας αὐτῆς Συνόδου σήμερα δὲν εἶναι διόλου ἀρεστοί...[49]

Ἕνα **τρίτο ἐπίπεδο**, μετὰ ἀπὸ αὐτὸ τῆς "Μεγάλης Συνόδου" ποὺ ἀναγνωρίζεται στὸ κείμενο, εἶναι αὐτὸ τῆς "*Ἁγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου*" καὶ ἀπαριθμοῦνται οἱ σύνοδοι τοῦ 1484 (καταδίκη ψευδοσυνόδου Φερράρας-Φλωρεντίας) καὶ ὅλες οἱ μεγάλες σύνοδοι τῆς Τουρκοκρατίας: 1683, 1642, 1672, 1691, 1872. Δύο εἶναι τὰ πράγματα ποὺ ἐντυπωσιάζουν καὶ ἐν ταυτῷ ἀποκαλύπτουν τοὺς δόλιους σκοποὺς καθὼς καὶ τὴ διγλωσσία τῶν διοργανωτῶν τῆς συνάξεως τῆς Κρήτης. Πρῶτον, ἐνῶ χαρακτηρίζονται ὡς Ἁγίες καὶ Μεγάλες οἱ παραπάνω σύνοδοι, τὸ Πατριαρχεῖο Κωνσταντινουπόλεως, ὡς κύριος διοργανωτὴς τῆς συνόδου, διαρκῶς καὶ διὰ τῶν πλέον ἐπισήμων ἐκπροσώπων του τόνιζε τὴ σημασία τῆς ΑκΜΣ καθότι, ὅπως ἔλεγαν, ἡ Ὀρθοδοξία συνέρχεται ἐν συνόδῳ γενικὴ μετὰ ἀπὸ περισσότερο ἀπὸ 1200 χρόνια! Τί νὰ κατανοήσει κανείς; Μήπως ὅτι ἡ ΑκΜΣ εἶχε ὄντως σχεδιασθεῖ ὡς "Οἰκουμενική" ἢ ὅτι καὶ οἱ λοιπὲς ΑκΜΣ τῆς Τουρκοκρατίας εἶναι ὁμοίως Οἰκουμενικές; Δίχως ἀμφιβολία, ἡ ἀσυνέπεια τῶν λόγων τῶν ἰδίων τῶν οἰκουμενιστῶν σαφηνίζει τὸ σκόπιμο τῆς συγχύσεως ποὺ θέλουν νὰ ἐπιφέρουν καὶ τὸ δόλο ποὺ ὑποκρύπτεται ὅπισθεν τέτοιων ἀντιφατικῶν δηλώσεων. Δεύτερον, ἀπὸ τὶς ἀνωτέρω ΑκΜΣ τῆς Τουρκοκρατίας, **παραδόξως ἀφαιρέθηκαν ἀπὸ τὸ κατάλογο, οἱ ἐπίσης Μεγάλες ἀντιπαπικὲς Σύνοδοι τοῦ 18ου αἰώνα τοῦ 1722 καὶ 1727**. Οἱ μεγάλες αὐτοὶ Σύνοδοι διὰ τῶν ἀποφάσεών τους, ἔχοντας τὶς ὑπογραφὲς ὅλων ἢ σχεδὸν ὅλων τῶν Πατριαρχῶν καὶ τῶν περὶ αὐτῶν Ἱερῶν Συνόδων, ἀντιστάθηκαν καὶ ἐνίσχυσαν τὸν χειμαζόμενο λαὸ τοῦ Θεοῦ, ἀπέναντι στὴ μανία τῶν παπικῶν. Ἦταν δὲ καὶ οἱ ἱστορικὲς ἐγκύκλιοι τοῦ 1838 καὶ 1848, ὁμοίως ὑπογεγραμμένες ὑπὸ πάντων τῶν τότε Πατριαρχῶν, ποὺ ἐπίσης ἐνίσχυσαν τὸν ὀρθόδοξο λαό. Ἰδιαίτερα στὸ κείμενο τῆς ἐγκυκλίου τοῦ 1848 οἱ Πατριάρχες διετύπωσαν τὸ γνωστὸ καὶ διαχρονικὰ ἰσχῦον ἀξίωμα: "*παρ'ἡμῖν οὔτε Πατριάρχαι οὔτε Σύνοδοι ἐδυνήθησάν ποτε εἰσαγαγεῖν νέα, διότι ὁ* ***ὑπεράσπιστὴς τῆς θρησκείας ἐστὶν αὐτὸ τὸ σῶμα τῆς Ἐκκλησίας, ἤτο

Οἱ Ἐπίσκοποι ποὺ δὲν ὑπέγραψαν

Ἦλθαν εἰς τὸ φῶς τῆς δημοσιότητος τὰ κείμενα μὲ τὰς ἰδιοχείρους ὑπογραφὰς τῶν Ἱεραρχῶν. Μόνον ἡ Ἐκκλησία τῆς Σερβίας ἐστάθη εἰς τὸ ὕψος τῶν περιστάσεων. Ἐρωτηματικὰ προκαλοῦν αἱ ὑπογραφαὶ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου, καθὼς τὸ ἤμισυ αὐτῶν προέρχεται ἀπὸ τὸν Ἀρχιεπίσκοπον. Ἀπορίαν προκαλεῖ τί συνέβη μὲ τὸν Σεβ. Περιστερίου Χρυσόστομον…

Οἱ Ἐπίσκοποι ποὺ ΔΕΝ ὑπέγραψαν τὸ κείμενον τοῦ Κολυμπαρίου Κρήτης διὰ τὰς "Σχέσεις τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας πρὸς τὸν λοιπὸν χριστιανικὸν κόσμον" εἶναι:

Ἀπὸ τὸ Πατριαρχεῖον Κωνσταντινουπόλεως: Ντένβερ Ἡσαΐας, Ντιπρόϊτ Νικόλαος, Ἀδριανουπόλεως Ἀμφιλόχιος, Ἱεραπόλεως Ἀντώνιος καὶ Νύσσης Γρηγόριος (ἔχουν ὑπογράψει τὸ ἑλληνικὸν κείμενον, ἀλλὰ ὄχι τὸ ἀγγλικόν). Ἀπὸ τὸ Πατριαρχεῖον Ἀλεξανδρείας: Καμπάλας Ἰωνᾶς καὶ Ζιμπάμπουε Σεραφείμ. Ἀπὸ τὸ Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων: Φιλαδελφείας Βενέδικτος καὶ Ἰορδάνου Θεοφύλακτος (ἔχουν ὑπογράψει τὸ ἑλληνικὸν κείμενον ἀλλὰ ὄχι τὸ ἀγγλικόν). Ἀπὸ τὸ Πατριαρχεῖον Σερβίας: Μαυροβουνίου Ἀμφιλόχιος, Ζάγκρεμπ Πορφύριος, Σιρμίου Βασίλειος, Βουδιμίου Λουκιανός, Νέας Γκρατσάνιτσας Λογγῖνος, Μπάτσκας Εἰρηναῖος, Σβορνικίου Χρυσόστομος, Ζίτσης Ἰουστῖνος, Βρανίων Παχώμιος, Σουμαδίας Ἰωάννης, Δαλματίας Φώτιος, Μπίχατς Ἀθανάσιος, Νίκσιτς Ἰωαννίκιος, Βαλιέβου Μιλούτιν, Κρούσεβατς Δαυίδ, Σλαυονίας Ἰωάννης, Τιμοκίου Ἰλαρίων. Ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Κύπρου: Λεμεσοῦ Ἀθανάσιος, Μόρφου Νεόφυτος, Ἀμαθοῦντος Νικόλαος, Λήδρας Ἐπιφάνιος. Ἀντ' αὐτῶν ὅπως καὶ ἀντὶ τοῦ Τριμυθοῦντος ὑπέγραψεν ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Κύπρου. Ὁ Νεαπόλεως Πορφύριος ὑπέγραψε μετ' ἐπιφυλάξεως. Ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος: Περιστερίου Χρυσόστομος, Ναυπάκτου Ἱερόθεος, ἐνῶ ὁ Ἄνθιμος Ἀλεξανδρουπόλεως δὲν ἔχει ὑπογράψει τὸ ἀγγλικὸν κείμενον.

Σεβ. Σταγῶν: «Θέλουν νὰ μᾶς ἀποχριστιανοποιήσουν»

Ἕνας ἐκ τῶν σεβασμιωτέρων μορφῶν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ ἀρχαιότερος κατὰ τὰ πρεσβεῖα, ὁ Σεβ. Σταγῶν, ἐπεσήμανε τὴν κρισιμότητα τῆς καταστάσεως, τὴν ὁποίαν δὰ ἀντιμετωπίσῃ ἡ προσεχὴς σύγκλησις τῆς Ἱεραρχίας. Ὡς κατέστη γνωστὸν ἀπὸ τὴν ἐφημερίδα «Τὸ Παρασκήνιο» τῆς 17ης Σεπτεμβρίου 2016:

«Ἀντιδρώντας στὰ τεκταινόμενα στὶς σχέσεις Ἐκκλησίας - κράτους, ὁ Μητροπολίτης Σταγῶν καὶ Μετεώρων Σεραφεὶμ προέβη σὲ μία αἰχμηρὴ ὅσο καὶ πνευματικὴ παρέμβαση ἀναφορικὰ μὲ τὴν ἀνάγκη διατήρησης τοῦ μαθήματος τῶν θρησκευτικῶν στὸ σημερινὸ ἑλληνικὸ σχολεῖο. Μιλώντας στὸ ραδιόφωνο τῶν «Σταγῶν», ὁ Μητροπολίτης ὑπογράμμισε τοὺς λόγους ποὺ τὸ ἐπιτάσσουν νὰ εἶναι πνευματικό, καθὼς ἀπευθύνεται στοὺς Ἕλληνες, οἱ ὁποῖοι πιστεύουν στὸν Χριστό, ζοῦν μέσα στὴν Ἐκκλησία καὶ ἐλπίζουν σὲ αὐτήν. Ὅπως ὁ ἴδιος τόνισε, ἡ Ὀρθοδοξία ἀποτελεῖ τὸ βασικὸ συστατικὸ στοιχεῖο ποὺ συνδιαμορφώνει τὴν πολιτισμικὴ ταυτότητα καὶ τὴν ἐθνικὴ αὐτοσυνειδησία. Τέλος, δὲν παρέλειψε νὰ σημειώσει ὅτι ὅλα αὐτὰ ἀποτελοῦν ἀπαύγασμα σχεδίων ποὺ στοχεύουν στὴν ἀποχριστιανοποίηση τῆς Ἑλλάδας. Γι' αὐτό, πρόσθεσε ὁ Μητροπολίτης, πρέπει νὰ ὑπάρξει ἐγρήγορση ἀπὸ τὴν πλευρὰ τῶν πιστῶν, γιὰ νὰ σωθεῖ ἡ ταυτότητα τῆς Χώρας καὶ «ἡ Ἑλλάδα νὰ ἀποφύγει τὴν καταστροφή».

Παραλλήλως, εἰς τὴν ἀκόλουθον διάψευσιν προέβη ὁ Σεβ. Καρδαγένης, σχετικῶς μὲ εἰκασίας αἱ ὁποῖαι συνέδεον τὴν ἔνταξίν του εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος μὲ σκοπὸν τὴν κατάληψιν τῆς Μητροπόλεως Σταγῶν. Ἡ διάψευσις ἐδόθη εἰς τὴν δημοσιότητα τὴν 15ην Σεπτεμβρίου:

«Ἐπειδὴ ἀπὸ διάφορα διαδικτυακὰ μέσα συνεδέθη τὸ ὄνομά μου μὲ τὴ διαδοχὴ (ὡς μὴ ὤφειλε) στὴν Ἱερὰ Μητρόπολη Σταγῶν καὶ Μετεώρων καὶ πρὸς ἀποκατάσταση τῆς ἀληθείας ἐπιθυμῶ νὰ διαβεβαιώσω τὰ ἀκόλουθα. 1) Ἡ Ἱερὰ Μητρόπολις Σταγῶν καὶ Μετεώρων διαποιμαίνεται ὑπὸ ἑνὸς κατὰ πάντα ἀξίου καὶ σεβασμίου Ἱεράρχου, πρὸς τὸ πρόσωπον τοῦ ὁποίου δηλῶ τὸν σεβασμὸ καὶ τὴν ἀγάπη μου. 2) Μὲ ὅλον τὸ Νομὸ Τρικάλων μὲ συνδέει μία ἀγάπη πολλῶν ἐτῶν ἕνεκα τῆς δεκατριετοῦς πνευματικῆς διακονίας μου στὸ χῶρο. Αὐτὸ εἶναι τὸ μόνο ἀληθὲς γεγονός, ἀφοῦ ἀπὸ ἐκεῖ ξεκίνησα τὴν Ἐκκλησιαστική μου πορεία κοντὰ στὸ γέροντά μου. Τίποτε λιγώτερο, ἀλλὰ καὶ τίποτε περισσότερο. 3) Μὲ εὐγενῆ καὶ φιλάδελφη καλωσύνη ἡ ΔΙΣ ἀπεδέχθη αἴτημά μου γιὰ τὴν ἐπανυπαγωγή μου στὸ κλῖμα τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, χωρὶς νὰ ζητῶ τίποτε ἄλλο, καὶ μὲ γνώμονα τὴν ἀπρόσκοπτη διακονία μου στὸ χῶρο τῆς Ἐκκλησιαστικῆς ἐκπαιδεύσεως στὴν Ἑλλάδα. Ὁ Μακαριώτατος Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας καὶ πάσης Ἀφρικῆς κ. Θεόδωρος Β΄ ἀνταποκρινόμενος ἐν ἀγάπῃ ἀπέστειλε ἀπαντητικῶς πρὸς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον τὸ Κανονικὸν Ἀπολυτήριον Γράμμα, προκειμένου νὰ ἐπακολουθήσουν οἱ προβλεπόμενες διαδικασίες. 4) Ὁ,τιδήποτε ἄλλο λέγεται ἢ γράφεται ἢ ἐκφεύγει τῶν ἀνωτέρω δὲν ἀνταποκρίνεται στὴν ἀλήθεια».

Ὁ κ. Τσίπρας Πρωθυπουργὸς τῶν μουσουλμάνων;

Ἐνῶ ἡ Κυβέρνησις τοῦ κ. Τσίπρα ἔχει ἤδη ἀρχίσει τὸν πόλεμον κατὰ ὁ,τιδήποτε εἶναι ἐκκλησιαστικὸν εἰς τὸν τόπον αὐτόν, καὶ ἐνῶ μὲ τοὺς νόμους ποὺ ἔχει ψηφίσει ἡ Βουλὴ τὸν τελευταῖον χρόνον (π.χ. σύμφωνον συμβιώσεως, καῦσις νεκρῶν, κατεύθυνσις ἰσλαμικῶν σπουδῶν κ.ἄ.) ἐπιχειρεῖται ἡ ἐκθεμελίωσις κάθε παραδόσεως καὶ ἠθικῶν ἀρχῶν εἰς τὴν πατρίδα, δὲν παραλείπει νὰ εὐχηθῇ εἰς τὴν θρησκευτικὴν ἑορτὴν τῶν μουσουλμάνων! Ἂς ἀντιληφθῇ ὁ κ. Πρωθυπουργὸς ὅτι εἰς Ἰσλαμικὴν χώραν καὶ ὡς ἄθεος δὲν δὰ εὕρισκε οὔτε δέσιν κλητῆρος. Ὡς κατέστη γνωστὸν ἀπὸ τὴν ἐφημερίδα «Star Press» τῆς 14ης Σεπτεμβρίου 2016:

«Τὴν ἀνάγκη νὰ ἐκφράσει τὶς ἐγκάρδιες εὐχές του πρὸς τοὺς μουσουλμάνους τῆς Ἑλλάδας φαίνεται ὅτι εἶχε ὁ ἄθεος -ὅπως ὁ ἴδος ἔχει δηλώσει Ἀλέξης Τσίπρας. Οἱ εὐχές του δόθηκαν μὲ τὴν εὐκαιρία τῆς ἑορτῆς τῆς θυσίας καὶ ἀναρτήθηκαν στὸ ἐπίσημο account τοῦ πρωθυπουργοῦ τῆς Χώρας στὸ twitter. «Μὲ τὴν εὐκαιρία τῆς ἑορτῆς τῆς θυσίας, τοῦ Κουρμπὰν Μπαϊράμ εὔχομαι ὑγεία, εὐτυχία, προκοπὴ καὶ εἰρήνη στοὺς Ἕλληνες μουσουλμάνους συμπολίτες μας καὶ σὲ ὅλους τοὺς μουσουλμάνους ποὺ βρίσκονται στὴ Χώρα μας», ἀναφέρει ὁ «ἀριστερὸς» πρωθυπουργὸς σὲ ἀνάρτησή του».

Ὁ Θεοφ. Ναζιανζοῦ ἐπιθυμεῖ νὰ γίνῃ Ἀθηνῶν;

Εἰς ἐγκώμιον ἄνευ μέτρου προέβη ὁ ἐπίσκοπος Ναζιανζοῦ Θεοδώρητος διὰ τὸν Κ. Μητσοτάκην εἰς συνέντευξίν του εἰς τὴν κ. Πέλλα Νοβάκη. Ἐδήλωσε μάλιστα ὅτι δέλει νὰ τὸν ὁρκίσῃ πρωθυπουργόν, κάτι ποὺ ἀνήκει εἰς τὸν ἑκάστοτε Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν! Ὁ Θεοφιλέστατος δὲν μᾶς εἶπε τὴν γνώμην του διὰ τὴν συμμετοχὴν τοῦ κ. Μητσοτάκη εἰς τὴν λέσχην Μπίλντεμπεργκ, ἀλλὰ οὔτε διὰ τὰς ἀπόψεις του διὰ τὰς σχέσεις Ἐκκλησίας καὶ Πολιτείας. Παρέλειψε βεβαίως νὰ σχολιάσῃ καὶ τὴν ψῆφον του διὰ τὸ «σύμφωνον»… Ἀντιλαμβάνεται ὁ Θεοφιλέστατος εἰς ποῖα προβλήματα ἐμβάλλει τὴν Ἐκκλησίαν μὲ τὰς δηλώσεις του ἢ μήπως ἀνήκει εἰς τὴν ἰδίαν συνομοταξίαν μὲ τὸν κ. Μητσοτάκην;… Ὡς ἐπληροφορήθημεν ἀπὸ τὴν ἐφημερίδα «Παραπολιτικά» τῆς 17ης Σεπτεμβρίου 2016:

«Ὁ Κυριάκος ἦταν ὁ μαθητής, ἀλλὰ καὶ ὁ συμμαθητὴς ποὺ ὅλοι θὰ ἤθελαν νὰ ἔχουν στὸ σχολεῖο τους. Ξεχώριζε γιὰ τὸ ἤθος καὶ τὴν εὐστροφία του, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὴν ἀγάπη του στὴ γνώση… Στὸ κλασικὸ θέμα τῆς Ἔκθεσης "Τί θέλω νὰ γίνω ὅταν μεγαλώσω", ὁ Κυριάκος μὲ ξάφνιασε. Ἦταν 13 ἐτῶν φυσικὰ καὶ ἐπηρεασμένος ἀπὸ τὴ δική του ἐμπειρία ὡς γιὸς πολιτικοῦ τῆς πρώτης γραμμῆς. Ὅταν πῆρα τὸ τετράδιο τῆς Ἔκθεσης τοῦ Κυριάκου διάβασα: "Δὲν θέλω νὰ γίνω πολιτικός. Ἡ πολιτικὴ ἐχει πολλὲς ἀπαιτήσεις καὶ ἀναγκάζει ἕνα πολιτικὸ νὰ λείπει πολλὲς ὧρες ἀπὸ τὸ σπίτι του καὶ τὴν οἰκογένειά του. Ἐμένα προσωπικὰ μοῦ λείπει ὁ πατέρας μου"… Χαίρομαι, καμαρώνω καὶ εἶμαι ὑπερήφανος ποὺ ἔφτασε μέχρι ἐδῶ καὶ θὰ ἤθελα ἡ πορεία του νὰ εἶναι ἀκόμη πιὸ ἀνοδική. Πιστεύω ὅτι θὰ πάρει τὸ τιμόνι τῆς Χώρας… Ὅπως τοῦ εἶπα θὰ ἤθελα ἐγὼ νὰ εἶμαι αὐτὸς ποὺ θὰ τὸν ὁρκίσει πρωθυπουργὸ τῆς Χώρας μας».

Ἐκοιμήθη ὁ μητροπολίτης Ζητείας Εὐγένιος

Αἰφνιδίως ἐκοιμήθη ὁ Σεβ. Ἱεραπύτνης Εὐγένιος εἰς ἡλικίαν 64 ἐτῶν. Ὁ κυρὸς Εὐγένιος εἶχε προσφάτως ἐνταφιάσει καὶ τὴν μητέρα του. Ἐρχόμενος ἀπὸ τὴν Κρήτην εἰς τὰς Ἀθήνας προκειμένου νὰ παραβρεθῇ εἰς τὴν συνεδρίασιν τοῦ ΣτΕ διὰ τὴν ὑπόδεσιν τῶν ἐπενδύσεων τῆς Ἱ. Μ. Τοπλοῦ ἠσθάνθη ἀδιαθεσίαν. Ἐκλήθη ἀσθενοφόρον εἰς τὸ ἀεροδρόμιον, ἀλλὰ ἕως ὅτου νὰ διακομισθῇ εἰς τὸ νοσοκομεῖον παρέδωσε τὸ πνεῦμα του. Καθήκοντα τοποτηρητοῦ εἰς τὴν Ἱ. Μητρόπολιν ἀνέλαβεν ὁ Μητροπολίτης Πέτρας καὶ Χερρονήσου κ. Γεράσιμος. Ὁ κυρὸς Εὐγένιος εἶχεν ἐπιμόνως ταχθῇ ὑπὲρ τῆς Συνόδου τῆς Κρήτης, ἐνῶ πρὸ ἔτους εἶχεν ὀργανώσει τιμητικὴν ἐκδήλωσιν διὰ τὸν Μ. Μεταξάκην.

Δύο φέρονται ὑποψήφιοι διὰ τὴν Ἱ. Μητρόπολιν, συμφώνως πρὸς τὴν ἱστοσελίδα neakriti.gr τῆς 17ης Σεπτεμβρίου 2016:

«Ὑποψήφιοι ἐξ ἀντικειμένου θὰ πρέπει νὰ θεωροῦνται ὁ ἀρχιγραμματέας τῆς Συνόδου καὶ πνευματικὸ τέκνο τοῦ ἐκλιπόντος Εὐγένιου, Πρωτοσύγκελλος Κύριλλος Διαμαντάκης, καὶ ὁ Πρωτοσύγκελλος τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Κρήτης Μεθόδιος Βερνιδάκης».

ΑΝΟΜΟΛΟΓΗΤΟΣ ΥΒΡΙΣ-ΕΠΙΘΕΣΙΣ ΥΠΟΥΡΓΟΥ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Ἡ ὑποχρεωτικὴ παραίτησις τοῦ κ. Σταύρου Γιαγκάζογλου ἀπὸ τὴν δέσιν τοῦ διευθυντοῦ τοῦ περιοδικοῦ «Θεολογία», καθὼς φέρει εὐδύνην διὰ τὰ νέα προγράμματα διδασκαλίας τοῦ μαθήματος τῶν θρησκευτικῶν ὡς μέλος τοῦ ΙΕΠ, τὰ ὁποῖα δὲν ὑποστηρίζει ἡ Ἱεραρχία, ἐπέτρεψε νὰ διαφανῆ τὸ ἀληδὲς πρόσωπον τοῦ Ὑπ. Παιδείας. Ὁ κ. Φίλης κατεφέρδη μὲ τὸν χείριστον τρόπον ἐναντίον τῆς Ἐκκλησίας ὑπαινισσόμενος τὴν συνεργασίαν τῆς Ἐκκλησίας μὲ κατοχικὰς δυνάμεις ἢ μὴ ἐκλεγμένας ἀπὸ τὸν λαόν. Παρεφρόνησεν ὡς φαίνεται, ὥστε νὰ ἀπευδύνῃ ἐμμέσως πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν τὰς κατηγορίας, τὰς ὁποίας ἐξαπέλυαν ὡς ἀντιπολίτευσις πρὸς τὰ κόμματα (περὶ δοσιλόγων, γερμανοτσολιάδων κ.ἄ.) καὶ διά τάς ὁποίας σήμερον κατηγοροῦνται οἱ ἴδιοι. Συμφώνως πρὸς τὸ skai.gr τῆς 20ῆς Σεπτεμβρίου 2016:

«Ἡ ἐκκλησία ἔχει συμβάλει στὴν ἠθικὴ ἔκπτωση τῆς κοινωνίας, τόνισε ὁ κ. Φίλης διερωτώμενος μὲ «ποιὸ μέρος ἦταν ἡ Ἐκκλησία καὶ ποῦ ἦταν στὴ χοῦντα καὶ στὴν κατοχή». Διευκρίνισε δὲ ὅτι γιὰ τοὺς λόγους αὐτοὺς στὴ συνταγματικὴ ἀναθεώρηση θὰ προωθηθεῖ ρύθμιση γιὰ ἕνα οὐδετερό-θρησκο κράτος. Μὲ ἀφορμὴ τὶς δηλώσεις Φίλη ἡ ἀρχιεπισκοπὴ ζήτησε τὴν κασέτα τῆς ἐκπομπῆς μὲ σκοπὸ νὰ διαπιστώσει ἂν ἐγείρονται νομικὰ θέματα ἀπὸ τὶς δηλώσεις τοῦ Ὑπουργοῦ Παιδείας. «Ἡ μόνη ἀπάντηση ποὺ ἀρμόζει σὲ ὅποιον ὑβρίζει ἢ συκοφαντεῖ τὴν Ἐκκλησία εἶναι τὸ ἴδιο της τὸ ἔργο γιὰ τοὺς πλέον ἀδυνάμους γιὰ τὶς εὐπαθεῖς ὁμάδες τῆς κοινωνίας πέρα ἀπὸ κάθε διάκριση καὶ γιὰ αὐτοὺς τοῦ ὁποίους ἀπευθύνονται πολλοὶ μὲ πολλὰ λόγια καὶ κανένα λόγο, ἀπαντᾶ μὲ ἀφορμὴ τὶς δηλώσεις Φίλη», ὁ ἐκπρόσωπος τύπου τῆς ἀρχιεπισκοπῆς Χάρης Κονιδάρης».

Κίνησις ἰδιαιτέρας βαρύτητος ἦτο ἡ ἐντολὴ τοῦ Μακαριωτάτου διὰ προσκόμισιν τῆς κασσέτας, ὅμως αἱ δηλώσεις τοῦ κ. Κονιδάρη, ὁ ὁποῖος καὶ ἄλλοτε ἔχει ἀφῆσει ἔκδετον τὴν Ἀρχιεπισκοπήν, ἦσαν ἐκτὸς δέματος. Ὤφειλεν ἐνδεικτικῶς νὰ ἀναφερδῆ εἰς τὴν ἡρωικὴν στάσιν τοῦ μακαριστοῦ Ἀρχιεπισκόπου Χρυσάνδου, ἀλλὰ καὶ τὰς ἐπιμόνους ὀχλήσεις καὶ διαμαρτυρίας τοῦ μακαριστοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἱερωνύμου. Αὐτὰ πρέπει νὰ διδάσκωνται τὰ παιδιὰ εἰς τὰ σχολεῖα καὶ ὄχι θρησκειολογίαν. Ὅμως ἀνεξαρτήτως τοῦ ἐκπροσώπου τύπου, δὲν ὤφειλεν ἡ Ἐκκλησία νὰ ἔχῃ μίαν ἐφημερίδα ἢ ἕνα τηλεοπτικὸν κανάλι νὰ προβάλῃ τὰς δηλώσεις τοῦ Ὑπουργοῦ καὶ τὰ ἱστορικὰ ντοκουμέντα ποὺ τὸν διαψεύδουν; Ἀνεμέναμεν ἔστω τὴν ἑπομένην τῶν δηλώσεων αὐτῶν πλῆδος Ἱεραρχῶν νὰ καλέσουν μέσα ἐνημερώσεως καὶ νὰ ἐπικρίνουν τὴν κυβερνητικὴν αὐτὴν στάσιν. Καδεύδουν οἱ Ἐπίσκοποι; Μὲ αὐτὸ τὸ φρόνημα δὰ συγκληδῆ ἡ Ἱεραρχία; Θὰ ἐπιτρέψουν τὸ διασυρμὸν τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὴν συνέχισιν ψηφίσεως νομοσχεδίων, μὲ τὰ ὁποῖα τὰ κόμματα συμβάλλουν εἰς τὴν ἠδικὴν ἔκπτωσιν τῆς κοινωνίας;

Θὰ ὀπισθοχωρήσῃ ὁ Πρωθυπουργός;

Ἡ ἐπιδετικὴ αὐτὴ στάσις τοῦ Ὑπουργοῦ δὲν ὀφείλεται μόνον εἰς τὸ παρελδόν του καὶ εἰς ὅσα ἀντιεκκλησιαστικὰ τὸν ἔχουν νοοδετήσει, ἀλλὰ εἰς τὴν ἀντίστασιν τῆς Ἐκκλησίας νὰ ἀποδεχδῆ τὴν ἀλλοίωσιν τοῦ χαρακτῆρος τῶν δρησκευτικῶν, τῆς ἱστορίας καὶ τὴν εἰσαγωγὴν σεξουαλικῆς «ἀγωγῆς» εἰς τὰ σχολεῖα, ποὺ δὰ πλήξουν καίρια τὰς ἑπομένας γενεάς. Εἰς συνέντευξίν του προσφάτως ὁ Ὑπουργὸς πρὸς τὴν κ. Μίνα Κωστοπούλου παρὰ τὰς ἀντιδράσεις εἶχε ἐμμείνει εἰς τὰς δέσεις του ὅτι τὸ ΙΕΠ καδορίζει τὰς ἀλλαγάς, ἀπειλῶν ὅτι ἂν δὲν ἀλλάξῃ τὸ μάδημα δὰ παύσῃ ὁ ὑποχρεωτικός του χαρακτήρ. Ὡς ἐπληροφορήδημεν ἀπὸ τὴν ἐφημερίδα «Αὐγὴ» τῆς 18ης Σεπτεμβρίου 2016:

«Ἡ ἀναμόρφωση τοῦ μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν ἀποτελεῖ προϋπόθεση, γιὰ νὰ παραμείνει ὑποχρεωτικὴ ἡ διδασκαλία του σὲ ὅλους τοὺς μαθητές. Ὑπάρχει τὸ σχετικὸ πόρισμα τοῦ ΙΕΠ ποὺ προτείνει τὴν μετατροπὴ τοῦ μαθήματος ἀπὸ ὁμολογιακὸ-κατηχητικὸ σὲ μάθημα γνώσης τῶν θρησκειῶν, μὲ ἰδιαίτερη ἔμφαση στὴν ὀρθοδοξία… Εἶναι ὥρα νὰ προχωρήσουμε σὲ ἀλλαγὲς καὶ στὰ προγράμματα σπουδῶν τῆς Ἱστορίας… Τὸ ΙΕΠ θὰ διαμορφώσει σύντομα μία πρόταση ποὺ θὰ προβλέπει τὴν ἔνταξη τῆς σεξουαλικῆς ἀγωγῆς καὶ γενικότερά της ἀγωγῆς ὑγείας στὸ πρόγραμμα τοῦ σχολείου καθὼς καὶ τὸ σχετικὸ ἐκπαιδευτικὸ ὑλικό».

Ἡ ἀδιάλλακτος τοποδέτησις τοῦ Ὑπουργοῦ, ποὺ ἀδιαφορεῖ διὰ τὰς ἀποφάσεις τῆς Ἱεραρχίας ἀλλὰ καὶ ἡ προσδολὴ κατὰ τῆς Ἐκκλησίας, ποὺ προκαλεῖ τὸ κοινὸν αἴσδημα τῶν Ἑλλήνων, ὡδήγησαν τὸν Μακαριώτατον εἰς δυναμικὴν παρέμβασιν. Εἰς τὸν ἐπίσημον ἱστότοπον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἐδημοσιεύδησαν τὴν 20ὴν Σεπτεμβρίου αἱ δηλώσεις τοῦ Μακαριωτάτου μετὰ τὴν συνάντησιν μὲ τὴν ΠΕΘ:

«Ὁ Γενικὸς Γραμματέας τῆς ΠΕΘ κ. Παναγιώτης Τσαγκάρης καὶ τὰ μέλη τῆς Ἕνωσης, ἐπισκέφθηκαν τὸν Ἀρχιεπίσκοπο, γιὰ νὰ «ἐκφράσουν», ὅπως εἶπαν «τὴν ἀγωνία τῶν θεολόγων καθηγητῶν, τῶν παιδιῶν καὶ τῶν γονιῶν γιὰ τὰ νέα προγράμματα σπουδῶν ποὺ βεβιασμένα ἐφαρμόζει ὁ Ὑπουργὸς Παιδείας. Δηλώνουμε τὴν συμπαράστασή μας στὴ θέση τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὴ διάθεση νὰ ἀγωνιστοῦμε μὲ κάθε νόμιμο τρόπο, ὥστε νὰ ἀποτραπεῖ ἡ ἄλωση τῆς Ὀρθόδοξης Παιδείας» ὑπογράμμισε ὁ κ. Τσαγκάρης.

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος τόνισε πὼς «τὸ μάθημα τῶν θρησκευτικῶν περνάει μία κρίση. Καὶ ἔχουμε τὴν ἀνάγκη ὅλοι καὶ ἀπὸ πλευρᾶς Ἐκκλησίας καὶ ἀπὸ πλευρᾶς Πολιτείας νὰ συνεργαστοῦμε μὲ θετικὴ θέση. Ὄχι περιοριζόμενοι ἀπὸ χρονικὰ ὅρια πέντε ἢ δέκα ἡμερῶν, ἀλλὰ μὲ περισσότερο χρόνο καὶ ἄνεση, γιὰ νὰ πάρουμε τὶς σχετικὲς ἀποφάσεις. Ὡς Ἀρχιεπίσκοπος, πρόεδρος τῆς ΔΙΣ καὶ τῆς Ἱεραρχίας ἔχω ἀφιερώσει πολὺ χρόνο στὴν ἀντιμετώπιση αὐτοῦ τοῦ μεγάλου προβλήματος. Δὲν πῆρα ποτὲ μονόπλευρη θέση, εἶπε στὴν Πανελλήνια Ἕνωση τῶν Θεολόγων, εἶπε στὸν «Καιρό», ἀλλὰ ἐπέμενα ὅτι οἱ δύο αὐτὲς προσπάθειες πρέπει νὰ συνεργαστοῦν κάτω ἀπὸ τὴν ἐπίβλεψη τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς Πολιτείας, γιὰ νὰ δώσουν καρπούς». Συμπλήρωσε, ἐπίσης, πὼς «ἀκοῦμε τώρα, βεβιασμένα, **τὰ νέα προγράμματα, τὰ ὁποῖα ξέρουμε πὼς ἀποφασίσθηκαν, πὼς προωθήθηκαν καὶ μὲ τὴ σφραγῖδα ποιῶν ἀνθρώπων. Τὰ καινούργια προγράμματα, τὰ ὁποῖα διάβασα, εἶναι ἀπαράδεκτα καὶ ἐπικίνδυνα. Δὲν θὰ ἀποδώσουν καρπούς, ἀλλὰ μεγάλη ζημία στὴν Παιδεία καὶ στὴν Κοινωνία, καθὼς καὶ ρήξη στὴ σχέση τῆς Ἐκκλησίας μὲ τὴν Πολιτεία.** Θὰ φέρω τὸ θέμα καὶ στὴν Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Κάνω, δέ, ἔκκληση στὸν Πρωθυπουργό, τὸν κ. Τσίπρα, νὰ σταματήσει αὐτὴν τὴν προσπάθεια, νὰ ἀναβάλει κάθε μία πρωτοβουλία ἑνὸς ἢ μερικῶν ἀνθρώπων καὶ σὲ μία μεγάλη βάση Ἐκκλησίας καὶ Πολιτείας νὰ συνεργαστοῦμε σοβαρὰ ἐπιτέλους σὲ ἕνα τόπο ποὺ ἀκούγονται λόγια, λόγια, λόγια καὶ λείπει ὁ Λόγος».

«Ὑπουργὸς τῆς κυβερνήσεως, ἀρχηγὸς πολιτικῶν κινητοποιήσεων κατὰ τῆς Ἐκκλησίας»

Παραδέτομεν ἀνακοινωδὲν τῆς Ἱ. Μ. Φδιώτιδος τῆς 10ης Σεπτεμβρίου 2016:

«Ἕνα μεγάλο θέμα πολυδαίδαλο καὶ κακοποιημένο ἀπὸ τοὺς ἅρπαγες τῆς Ἐκκλησιαστικῆς περιουσίας εἶναι αὐτὸ ποὺ ἔχει σχέση μὲ τὴν μεγάλη περιουσία τοῦ Μητροπολιτικοῦ Ναοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου Λαμίας, στὸ Περιστέρι καὶ στὴ Πετρούπολη Ἀττικῆς, τὴν ὁποία κληρονόμησε μὲ τὴν διαθήκη τῆς ἀειμνήστου Σοφίας Ζωντανοῦ - Κουτσολέλου. Ἡ ὡς ἄνω, εὐεργετηθεῖσα ἀπὸ τὴν Ὑπεραγία Θεοτόκο, ἡ ὁποία τὴν ἔσωσε θαυματουργικῶς ἀπὸ βέβαιο θάνατο, κατέλειπε ὅλη τὴν κινητὴ καὶ ἀκίνητη πατρικὴ περιουσία της στὸν Ἱερὸ Ναὸ τῆς Εὐαγγελιστρίας τῆς πατρίδος τῆς Λαμίας. Ἡ περιουσία αὐτὴ ἦταν τότε ἄνευ ἰδιαιτέρου ἐνδιαφέροντος. Κατὰ τὴν περίοδο τῆς προσφυγιᾶς τοῦ 1922 καὶ τῆς κατοχῆς τοῦ1940,ὅταν ἡ Ἀθήνα ἄρχισε νὰ ἀπλώνεται στὴν Ἀττικὴ πολλοὶ καταπατητὲς ἐκμεταλλεύτηκαν τὶς συνθῆκες τῆς ἐποχῆς καὶ κατεπάτησαν καὶ ἐπώλησαν ὡς ἰδιοκτῆτες οἰκόπεδα ἀπὸ τὸ τεράστιο κτῆμα. Ἀπὸ τὸ 1960, ὅταν ἐξελέγη Μητροπολίτης Φθιώτιδος ὁ ἀείμνηστος κυρὸς Δαμασκηνός ἄρχισε μία προσπάθεια καταγραφῆς καὶ ἀξιοποιήσεως τοὺ κτήματος μὲ ἀτελείωτες δίκες μὲ τοὺς καταπατητές, οἱ ὁποῖες ἐδικαίωναν πάντοτε τὸν Ἱερὸ Ναό. Ἡ περιοχὴ Περιστερίου καὶ Πετρουπόλεως, οἱ τότε Δήμαρχοι καὶ οἱ ἀρχὲς οὐδέποτε ἀμφισβήτησαν τὴν κυριότητα τοῦ Ναοῦ μάλιστα δὲ ἐδέχθησαν δωρεὲς οἰκοπέδων, στὰ ὁποῖα ἔκτισαν Ναούς, Μοναστήρι, σχολεῖα, γηροκομεῖο, παιδικὲς χαρές, γήπεδα, κ.ἄ. Ἀπὸ τὸ 1996 μέχρι σήμερα ἀναλάβαμε τιτάνια προσπάθεια διαφυλάξεως τῆς περιουσίας τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ καὶ καταρτίσαμε τοπογραφικὸ μὲ ἀδιάσειστα στοιχεῖα ἀποδεικτικὰ καὶ ἀποφάσεις δικαστηρίων καὶ ἀπέναντι σὲ ἰσχυροὺς παράγοντες μὲ πολιτικὴ διαπλοκὴ ἀγωνισθήκαμε ὑπὲρ τοῦ δικαίου. Μὲ φιλάνθρωπη ἀπόφασή του, τὸ συμβούλιο τοῦ Ναοῦ ἐχάρισε κυριότητες σὲ ὅλη τὴν δομημένη περιοχή, σὲ ὅσους εἶχαν καταπατήσει ἢ εἶχαν ἀγοράσει ἀπὸ καταπατητὲς καὶ ἀπάλλαξε ἀπὸ τὸ ἄγχος χιλιάδες οἰκογένειες, ποὺ ἀλλιῶς δὲν ἠμποροῦσαν νὰ ἀποκτήσουν τίτλους. Τελευταῖα μὲ πολιτικὲς κινητοποιήσεις ζητοῦν μερικοὶ νὰ προκαταλάβουν τὴν δικαιοσύνη. Ἐμεῖς πιστεύουμε στὴν ἀμεροληψία τῶν δικαστῶν καὶ ἀναμένουμε τὴν ἀπόφασή τους, τὴν ὁποία θὰ σεβασθοῦμε ἀπόλυτα...

...Νὰ καταλάβουν οἱ γνωστοὶ πολιτικοί, ὅτι μὲ τέτοιου εἴδους τραμπουκισμοὺς δυσχεραίνουν τὴν ἤδη βεβαρημένη θέση τους καὶ ἔρχονται σὲ Εὐθεῖα ἀντίθεση μὲ τ